Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتیالی

لیکوال
سعدالدین شپون

۱۳۷۸ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پیژندنه :

د کتاب نوم : کتیالی

لیکوال : سعدالدین شپون

خپروونکی : دانش خپرندویه ټولنه

کمپوزر : محمدظاهر بابری

د چاپ ځای : دانش کتابتون ، پیښور

د چاپ کال : ۱۳۷۸ / ۱۹۹۹ م

د پښتی طرح : استاد حسن پاوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرندوی یادښت

"کتیالی" د پښتو ژبې د ځانګړي سبک څنښتن لیکوال ښاغلی سعدالدین شپون دویم ناول دی، چې په خوږه او ځانګړې ولسي ژبه لیکل شوی دی.

شین تاغی د شپون صاحب لومړی ناول و، چې خپراوي یې په زړونو کې هیلې راوټوکولې او دا دی کتیالي په خپرېدا هغه راټوکېدلې هیلې لا پسې تاندې او وغوړېدې.

"دانش خپرندویه ټولنه" د هېواد د یوې خدمتګارې ټولنې په توګه د دې کتاب خپراوی د ځان لپاره ویاړ بولي او د ده د فکر و فن مینه والو ته یې په وړاندې کولو ځان سرلوړی کوي.

موږ د دې پرځای چې په کتوی کې پراته څه وارزوو، پرېږده چې ګران لوستوال یې پخپله د خپل قضاوت وینا او په تله کې واچوي.

د لیکوال د همدا سې نورو لیکنو د خپرېدا په هیله

په درناوي
دانش خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

ځوانیمرګ امان الله ساهو ته چې لمبرزماو
خوهغه وار ورومبی کړ.
زلمي هیوادمل ته چې داسې بیړه یې
راباندې کوله ته وا پوهیږي چې دامې
وروستی ناول دی.

شپون

(c) wisdom.com. The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF
PACKU
10869

پيلا مه

دادكاپر شی لانه وراغلی او هرشی هماغسې و چې پلرونو راپريښي وو. غم بنادی ټولې آشناوې هسې نه و چې دنياګل وګلزار وه خو مور ورسره روږدي وو. قادر او حاجی زر داد لاهم خپل سودونه خوړل ؛ شاه محمد دوکاندار لاهم چې می تللې دره يې وهله ؛ مور هلکانو لاهم دګاونډو دهقانانو دپاليزنه ختکې غلا کول . کودګرې او فالبينې لاهم خورجينې په شاکور په کور ګرځيدې ؛ دکلو ملايان لاهم دکونډو او هلکانو سره پرتوګ سبکلي ګير کيدل . خو هر څه په خپل ځای وو او که چا شکايت درلود نو دخپلې تندې او تقدير نه ورپښه شوې وه . خو چې داناولی شی راغی دخلکو نه يې لوری لودن ورک کړ . يوه لسيزه ، کال و سر ، شپه ورځ ، دميږيانو په شان ، يو يو ، دوه دوه له درو، له شيلو، دغرونو له ډډې ، له اوبو ، دځنګلونو له مينځه ، له سمځو وتلی ، له ونو راکوزشوې . امسا لګولې ، په مندو ، دزګيرويو سره ، په موټر ، په خره ، په شاتورې آس ، په بايسکل ، په جاله کې پندونه په سر ، په شاپورې ترلې ، په تيمی صندوقو باندې دلمر دځلا دپرق ، برقې په سر ، پرونی اچولې ، مخ لوڅې، سر تورې ، لنډ کميسې ، کلو شې په پښو ، جګ پوندې بوټان په پښو ، پښې يبلې ، رنګين ماشومان په غيږ کې ، يويو دوه دوه بسته کورنی نالوستی ، فاکولته پاس ، ډاکتر، ماستر ، ميرزا، دهقان ، ځاځکی ، لښتی ، ويالە ، نهر اوبيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې سيند چې اوبه يې مړې او خاموشه بهيږي . له بدخشانه ، له هزاره جاتو ، له هراته ، له اندرابه ، له تالقانه.....

په دغه بهير کې علم خان نومې تاجک هم و چې بيا يې ځان فيض زاد معرفي کړ اوويل يې چې يو وخت دپوهنې وزارت دقلم مخصوص مدير و ، تخلص يې دخپل پلار ، افسقال فيض الله نه اخيستی و چې دچاه آب لوی خان و ، لکه چې دی پخپله کومه دوره دشورې وکيل هم پاتې شوی و . دده سره دعجم جان او حشم جان په نومانو دوه تنکي زامن وو . يوه يې دهغه اس جلو نيولی و چې مور او ماشومه خور يې پرې سپرې وې . علم خان يو دنګ پلن سړی و خو چې به په پيچومي وخوت خولې به پرې روانې وې او په هرو څو دقيقو کې به يې دشاته کتلو په بهانه دمه کوله . ځوانان دغره سرته ختلي وو . هلته يوه وړه چينه راخوټېده او کوزې په کټو او شګو کې ورکيده . علم خان دغره په نيمايي کمر کې تقريباً په خاپوړو او دبوټو او ونوغنو په نيولو پاس روان و ، چې پاس وخوت دپستو لاسونو نه يې په نوکانو ازغې ايستل . نوروته يې خوږه ، شرميندوکې موسکا وکړه او دسارې اسويلي سره يې وويل " ای وای جوانی !"

کوډ لاروي امسا لګوله او په هر قدم دی هم نيمه دايره ورسره تاويده . مازيګر لمر په غر غړو و چې ستميدلی پاس وخوت . چاويل دپوهنتون استاد پوهاند اند خويی دی . خونه سوټ و ،نه بوټ ، خړې چامې ، خړ څادر ، زوی ورته په يوې پيالې کې څه يخې اوبه راوړې اوده څه تور درنجو په شان کوم شی پکې واچاوه ، دشهادت په ګوته يې ولړه او غوږپونه يې ترې وهل.بل زوی يې نورو ته ، دعذر پهلهجه وويل ، " بابا په قهوې روږدی دی او چې دی مو راوسته نو ويل يې که زما قهوه هم درسره وانخلئ خداکه درسره قدم هم واخلم . " خو دعذر غوښتلوضرورت نه و ، ددې غره دپاسه چاپه چا قضاوت نه کاوه ، هر سړی ځانله تاپو و .

مابيکه دخپلې وړې لرر او خوارنجوکې ميړه سره پاس وختله . داندراب دسيند نه دراپورې وتلو په وخت کې يې دلسو مياشتو زوی ، چې په ګل سيب تکړی يې شا پورې ترلی و ، او بوترې وې وړ. يوه دنګه کابلی وه چې دځينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړونه يې ليدو ته ليواله وو . ايله دګړو دپيچومني نه پس معلومه شوه چې نر خلقي دښ او دمجاهدينو دويړې يې چادري په سر کړې وه .

مړی يې په کټ کې پاس راوخيژاوه . چاپونښتنه کړه چې دامړی خونه دروسانو دښې و اونه دمجاهدينو ، دامواولې بارکړی ؟ څلورو خړځادرو چې کټ يې په اوړو روان کړی و . وويل : مريض و ، مور ډيرې هلې ځلې پرې وکړې خو ده بس همدا پارسي بدله تر مرګه ، تکرارواله چې :

وطن آنجاست کازاری نباشد.
کسی را باکسی کاری نباشد.

يوغلی دنګ زلمی دنورو نه لرې په يوه ګټه باندې ناست و، دڅپلی شليدلې تسمې يې په يوې ريښکی چې پرتوګانې ته ورته وه ، تړلې ، ده په يوه موشکش ، په دهنه غوري کې درې شپې خلقيان ايسار کړي وو ، اوس يې نوم موشکش قوماندان و ، د وسلو پسې روان و. يوه بل ګټ ته خيرن کور لرګی په لاس تيته کی يوه ځوان په ولاړو تکيه يې وهلې وه ، ديوه نری ډنګر خړځادری سره په تاوده بحث لګياو .

دغرونو په نريو ، کږو وړو لارو چې پخوا به يوازې بزې او ګوجر ورختلی شو، د شنو پسلونو له مينځه چې يوازې به يې دوړو سرونه ښوريدل اوتابه ويل څاروي دي چې پکې څړي ، نور نه ښکاري ، يوازې تانټې او وډښوري ، ددرو له سوړو سمبوړو ، دلښلو لام مخ دپيښور په هواړې ، په ګړو ور روان و .

لومړی څپرکی

انور او ګلاجان وړاندې وروسته ، په يوه کلی او ديوال تر مينځ ګاونډکې پيدا شوي وو اوپه پيښور کې هم ددښګری ديوه سرای دبام په کرايي کوټه کې ګډ اوسيدل : انور فاکولته پاس و ، ګلاجان ايله شپږم صنف پوره کړی و ، خودې تفاوت ددوی يارانه خرابه نه کړای شوه ، بلکه دادوه کاله په نا آشنا ملک کې اوسيدلو ، نور هم سره خواږه کړي وو . په کندوز کې هم داتور ټولګه کورنی لوستې او باسواده وه خو دګلاجان اووه پښته نالوسته تير شوي وو او مور به يې ده ته ميرزا ويل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروسانو ديرغل په دويم کال پيښور ته په مهاجر کيدوکې ددوی سملاسي مطلب دعسکری دجلب نه تيښته وه خو انور نور خو بونه ليدل او ګلاجان يې هم په ځان پسې قنجوغه دکندوز نه راوستی و .

انور دادبياتو په پوهنځی کې يوځه انګريزي زده کړې وه ، اوس يې دآی . سني . آر ، سي په کوروسونو کې داخله اخيستې وه . ګلاجان ددې خبرونه و ، دورځې به يې د ميوو او دانو ريړه ګرځوله ، دواړو به پرې ګوزاره کوله . انور پيښور ته د رسيدو سره سم دسفارتونو ددروازو ټکول ، عريضې ليکل او په تنظيمونو کې واسطه بازی شروع کړې : يوه نيمه مقاله او ترجمه يې په حزبي اخپارونو کې هم راووتله . دګلاجان برخه ريړه وه ، پخلی او دجامو پريوول وو ، چندانې يې سر هم نه خلاصيده چې انور ولې دومره زاره چاودون کوي ؟ دجمعې ورځ دواړو چوتی کوله او دبام په سر به دنورو مهاجرو په شان دخپلې کوتې په درشايي ناست وو او د جنګونو ، دتنظيمونو او ددډبګری دکاسيرو او دمعلومات به يې يو بل ته ورکول ، ځينو به خپلې جامې پيوندولې ، دځينو دپخلي داو جاغګي نه به د سکروشنې شغلې ختلې ، ځينو به په تغاروکې جامې پريوللې .

ددډبګری دتنکې او ناولې کوڅې دګنه ګونې نا آشنا خو تکراري آواز به و ، "کاکې والئ ، جامې والئ ، مامې والئ " بس همدغسې غږونه به راتلل چې مهاجر پرې نه پوهيدل . په غوږونو به يې ، دوطن په جوماتونو کې دماشومانو دګردان په شان " الف زر آ ، الف زير اې ، الف پيښ او ، آ اې او " لګيده . ګلاجان ويل چې ايله يو کال پس پوه شوم چې والئ مانا واخلئ يوه ګريزي هزاره عسکر دبام يارانو ته د " آيته بله " کيسه کوله چې هلته دمحسني دفتر و او دی دشناخت پاس دپاره ورغلی و . انور ترې پوښتنه وکړه چې دا " آيته بله " دکوم ځای نوم دی که دمحسني لقب ، آيت الله ؟ هزاره په خندا وويل چې زه هم په اول کې تير وتلی وم او په زړه کې مې ويل چې دادومره موټرې ټولې محسني صيب ته رواني دي . په پوښتنو ، په اټکلونو معلومه شوه چې هغه بس سرويس چې حيات آباد ته ځي ، کلينر يې غږ کوي ، " شابئ شابئ ، آيته بل له " مانا ژر شئ ، ژر شئ، حيات آباد ته . ځينې دغه کيسې وندورې وې . کله به خبره دمجاهدينو په ميرانې وه . دوی به د مجاهدينو دبرې اوساتو کيسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې کولې ، لکه چې ټول جنګ دسپورت مسابقه وي . هرې خوابه چې توره وکړه دوی به ورته چکچکې کولې . یوه ګریزي پنجشیري عسکر ویل ، " مادر بشینه ، ایته بچه بیاره ، قیربان .... مادرش شوم ، قت ایته بچه زاییدنش ." پنجشیري په ستهٔ کنډو کې دخپل غوندې کیسه کوله چې دوو ځدرانو ځلمیانو ته تسلیم شوی و . ویل یې موږ به باړ چلاوه خوپاس دغرو دیوه نامعلوم ځای نه به یو یو کاری ډز وشو او یو به یې راکې وویشت. منصبدار به په موږ چیغې وهلې ، " پدرنالت ، هدفه تشریح کو " خوچې پاس مو غره ته کتل ددښمن درکښه لګیده . په اټکلي ډول به مو دهاوان ګولی ورشتی کړې او دغره نه به مو دورې وایستلې . خو چې موږ به سوکه شوو ، دغره دبلې ډډې نه به دکاروان په سر موټر ډزې وشوې او بل به یې راکې ست کړ . دتیریدو لار یې راباندې بنده کړې وه خو دښمن چاپه سترګونه لیده . یو شواروز په دې اوتر حال کې تیر شو ، په آخر کې قوماندان سپین بیرغ اوچت کړ . شیبه پس ینو زلمی دغره دیوې ترې نه کوز را وښویید . پنجشیري ویل ، " امیته درخت خرما واری قیل ، بروتاش چنګ ، ریش چپه تراش ، از چشماش خون می بارید." قوماندان په "اوغاني " ورته څه وویل او خپله تومانچه یې دتسلیمۍ په علامه ور وراندې کړه، خو ځدرانې په خندا سروښوراوه ، څه یې ورته وویل . قوماندان په کاروان غږوکړ چې ټولې وسلې په زمکه کښیږدئ . بیا یې نو موږ دستې کنډو په دره کې همداسې پلی روان کړو . پاس دغره په ډډه یو بل ځدرانې لاس په ماشه زموږ سره غبرګ روان و . ډیر وروسته بل سبا ، په موږ کې چا غږ کړ . چې اې بیغیرتو ، همدغو دووتنو ځدرانو زموږ سره مقابله کوله . کله به یې دیوې او کله به دبلې څوکې نه په موږ ډزې کولې چې موږ فکر وکړو چې ډیر دي .

ددښګرۍ دسرای بام کوم خاص یابه زړه پورې ځای نه و ، لکه صوفیانو چې د اهل قبور او اهل صدور توپیر کاوه ، پیښور هم دوې بغرۍ و : په بنګلو ، دفترونو ، موټرونو ، او دشنو سرو په پیښور کې پخپله ځایی خلک او سیدل . جهادي تنظیمونو هم دعربو او امریکا دپیسو په برکت داصلي پیښوریانو سیالان وو، بلکه ځینو خو دځایی خلکو نه هم پښې بړې اړولې ، آرګاه بارګاه ، پجیروګانو ، دکمپلو دلیو او دخرما موټر بست کجاوو ، یې په ځانې خلکو کې دانګریز د وختونو دکمتری او تسلیمۍ احساس راپاراوه . حتی ددښګرۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې دوکانونو کې هم اصلي پېښوريان ، اهل صدور و . خو بيا د بامونو په سر، په سوړو سمبوړو کې ، په تورو تمبوانو ، په شاړو پټو ، پــه کنـډوالو او تشــو تــورو چاردیوالیو کې، دمهاجرو ، دخړه کیو داهل قبــور ، ځالــه وه چــې دځنځو او چينجو په شان پرله اوښتل او غونځيدل .

ددېکرې په بام باندې په دې ورځ انور هســې بــې علاقــې دنــورو ســره او دنورو شيانو په باب خبرې کولې ، اصلي زړه يې بل ځای بند و . هــرې خواتــه يې دځان او ګلاجان په نامه عريضې استولې وې او حتی چې د ويزې په لاترې کې يې هم فورمې ډکې کړې وې . پوست باکس يې هــم اخيســتی و چــې کــه دبخت باز راغی په غلطې ونې باندې کښيننې . انور او ګلاجان دواړه ښکلي او مزي زنکي وو ، دکندز پريمانې يې هډونه لوی کړي او شپرمسته وو . البته انــور چې دپلار پلاره لوستی او مــيزرا پــاتې شــوی و ســپين چکــی او ګلاجــان چــې دبزګرې کورنۍ ، بلکه پخپله هم دپلار سره پاسره کار و ، غنم رنــګی و اويــو څه دانور نه لوړ و . خو دواړو هماغه وحشی پښتنې ښکلا لرله چې سترګو يې خوړل کول . ددوی تر مينځ بل توپير دا و چې ګلا جان کم خبری ، دروند ، او انــور کړتن او تل په خوځيداو . هغه به تل په ګلاجان پورې ويل چې داســې ســست يې ، لکه څنځه .ګلاجان به چې دانور نور تپ وتلاش ليده نو ويل به يې ، بيــا درکې څه تور غاړې (چينجې) راغونځيدلې دي ؟

يوه ورځ دهرې ورځې په شان چې انور دپوست باکس زيارت نه نيمه خــوا د ډبکرې بام ته راستون شو او خارج ته دخپل سفر خيال پولاويې ګلاجــان تــه بيا ناوه ، چې هلته څه ښايسته شين ســترګې ، څه پريمــانې او څه ډالــرې دي . ګلاجان ورته په موسکا وويل ، " مور چې دپريمانې پسې وو نــو کنــدوز مــو ولــې پرېښود . تير شه د خارج دسودا نه تير شه ." انور په بيصبرۍ ورته وويل " نوولــې تړې راتلو ؟" ګلاجان چې لاهم موسک و ، وويل " اول خــو دعســکرۍ ويــره وه چې بيا به مــو دکــاپرانــو دبــيرغ لانــدې خپــل وطنــداران وژل . بلــه دا چــې کارروايي بې بولې ، که هسې قمار ، که دځوانۍ نيشه ، بس راغلو نــو . زمــا بــه پېښور ته سودا وه ، ماويلې په دې زيړو ميوو، نارنجو ، مالټو او نيمبوانو به يې يو څه وخت چرچې وکړو. دا شيان په کټغن کې نشته . مــاويل دقــاق خربــوزې او کونځلو دتيلو نه به لږ رخصت واخلو . همدا خارج دی نو ، اوس مــو نــو انــور

جانه ، تورو اوبو ته مه فړاروه . "انور په ګيله منو سترګو ورته وکتل او ويې ويـل، "دخره سريې رانبکه ګلوته ، دې رغښتلو ... ته . زه دې دښاپيرو ملک تـه بيـايم او ته بس ددیوانو تورو څاګانو ته زور وهې . "

یوه ورځ ناڅاپه انور دیوه پاکټ سره راغی ، دګلاجان دلاسه يې چاړه -چې پیاز يې پرې وړول - واخیسته او ایسته يې دبـام نـه کـوزه ګوزاره کـړه . دلابسـه نیولی يې کوټې ته ننه ایست او هلته يې دپاکټ خط ورته ورپاوه . " خدای دې خوار کړه ، لاتري دې راوتلې ده ، بس امریکا ته روان يې " دګلاجان رنګ زيـړ وتښتید " ته هم راسړه يې ؟" انور په مایوسۍوویل ، " نه زه چیرته دومره طـالع لرم !" ګلاجان ددلاسا په‌لهجه وویل " زه بې هغې هم دخارج دتګ لیواله نـه یم او نه وم او بې دتانه خو خداکه دپیښور نه بهر هم قدم واخلم . نـو داسـې بـه وکړو چې خدای وکړي . ته لاړ شه او زه به بیرته کندوز ته خپلې کړم . ابـا يـو وزری دی او د شو لو وخت راروان دی .

ډیره شیبه دواړه غلی وو . ګلاجان دکندوز دشولو او ختګو په چرت کـې و . شولې خو دده دپلار مشغولا وه خو دختګو کرل دګلاجان کار و . درسـت کـال يې دنورو بزګرانو دښو ختګو تخمونه ټولول هرقسم زړې يې په بیـل کـدو کـې ساتل ، په هر یو يې دهغې کیفیت لیکه . تور آسقلاني ، ژیـړ اسـقلاني ، قنـدک ، اله پوچاق ، اوږدوړي آبي ، ارکانی ، برګ‌نی .. ټولو بـه ورپـورې خنـدل چـې هلک خپله میرزایي ایله په ختګی ازمیږي ، مګر کله به چې ختګی ورسیدل نـو ده به دنورو بزګرانو سره دمسابقې مجلس جوړکـړ . هـرچابـه دخپـل پـالیز نـه دخوښنی ختګی راوړ ، په لاړه (لور) به يې ترازې ترازې کړ . او دکلی مشـرانو به هر یو ځکه او قضاوت به يې پرې کاوه . ګلاجان تراوسه اول لمبر نه و راغلـی خو خپل دویم مقام يې هر کال ساته . دکلي مشرانو به دقضاوت په وخـت کـې ویل ، " ګلاجانه ، تاهم ښه خواري کړې ده ، ختګي دې خواړه دي . کابلیـان به دې تیر ایستی وو خو دکتغنی نه نه تیریږي ، کابلیان خو بس په ختګـی کـې یوازې خوږ والي ته ګوري او وایي شیرین است . ځکه نو کابلی تل زیړ ختګـی اخلي ، هغه چې نور نو لکاړ شوي وي ، بس ګوړوبی ترې جوړوي . که ختګـی پیکه وخوت شکره پـرې دوړوي . پـه دې نـه پوهیـږي چـې ختګـی ډیـر نـور صیپتونه هم لري . باید بې حده خوږ نه وي ، خرسنده او تازه وي او داسې وي

چې تالاچاړه ورښکاره کړې نه وي چې دی څو ځایه ترک وچوي، او بلځن نه وي او چې ته یې خولې ته واچوې . داسې وچ وي ، لکه دقند ټوټې ، هماغلته په مدار مدار ویلې شي . بل دختکي عطر دی ، یو نری ، دپرخې غوندې تازه عطر او وړمه چې داصیل ګلاب په شان لګیږي . ستا ختکی خوږ والی لري،خرسنده دی ، خو عطر نه لري ." دکلي ټوکمار به ویل ، " خیر دی ګلاجانه بل کال دنیال سینګی هندونه یو څه دلونګو عطر راوړه اوپرې ویې څخوه ، ګوندې اول لمبر شي ." دګلاجان دختکو سره دومره مینه وه چې دخپلو زبده ختکو تخمونه یې په یوه کدو کې دځانه سره ان پیښور ته راوړي وو . انور به ور پورې خندل خو ګلاجان به ویل ، په پیښور کې به دچا زمکه اجاره کړو اوداسې ختکی به پکې وکرم چې پیښوریان ورته اریان شي ، په همدې به ګوزاره کوو .

دګلاجان بل شوق دآسونو و . دوزلوبې خوبونه یې لیدل چې دی ورغومی په یوازې سر دحلال دایرې ته رسوي او نور چاپ اندازان ورته دآرمان غاښونه چیچي . مازیګر چې دپادې نه غواوې رابیلې کړې دهلکانو سره به یې دخره په سپرلی بزکشي کوله . بس ټول به په شاتورو خرونو سپاره وو او یوه لویه دلوخو رسی چې دوی ورته کبړ ویل ، دهغې یوه ټوټه به یې په زمکه واچوله اویا به کوم هلک خپله خولی په زمکه ګوزار کړه او دهغې په وچتولو به اندړو خر جوړو . انور هم کله ناکله دا لوبه کوله خو ګلاجان استادو او ګله به لاپه خره باندې ودرید . ده ته دخره هر ډول خینجکې معلومې وې او څان به یې ورسره کړاوه چې توله خرابه نشي . نورو به پیغورونه ورکول او ویل به یې چې ستا پښې د کولمو په شان نری او وړدې دي او دخره نه یې چاپیره کړی کولی شي . خو داسې نه وه ، ګلاجان پوهیده چې د خره خیټه لویه ده او دلکی خواته چاربند یې نری دی ، نو به یې څان شاته وښویاوه ، او بیا به یې پښې تړې راتاو او یوه په بلې کې کنجک کړې . خره به چې هر څه ټوپونه وهل او دکتغنیانو په ژبه بغل به یې خالي کاوه ، ګلاجان بیغمه سپور و . ده نورو ته ویل چې چل یې په تسمه کې دی ، سړی باید دخره په ماغزواو نیت پوه وي چې دکوم پلو ټوپ وار یې دی . هلکانو به ورپورې ملتړې وهلې چې دکوندړ زوی اوس دخره نه هم ماغزه غواړي اوپه خره دلمانځه نیت کوي . ګلاجان په

غويي او سخوندر هم هيله نه کوله او دکلي توکمار خو ورپسې جـوړه کـړې وه چې نبه دی چې چرګ دوه پښې لـري او کنـه ګلاجـان بـه درسـته ورځ سـپور ګرځيده . دنورو هلکانو په شان دګلاجـان هـم نيـم زړه آس تـه نـه و ، دهغـې خوبونه يې ليدل مګرده آس نه درلود، بلکه په کلی کې هيڅا آس نـه درلـود ، غير دميرزا ستار نه چې هغه يوه بڼکی اويو دکتغن په اصطلاح غـورت ، آس يـې درلودل . غورت دوی هغه خوارنجوکی آس ته ويل چې پـه هـر قـدم بـه يـې دکولمو نه دغورت غږ و چت شو . دا آس هم يـوه ورځ دبڼکی لانـدې دسـړک دپاسه ولويد او دټپوسانو مال شو . دګلاجـان پـلار دزوی پـه شـوق خـبرو خـو دومره پيسې يې نه لرلې چې اصيل آس واخلي او دوربشې وس يې هم په ځان کې نه ليده . په کور کې بس يو يابو و چې دآس پـه ډلـه کـې نـه راتـه د يـوه غوايه او خره سره دتيلو ايستلو په جواز کې ترلی و او درسته ورځ يـې دماشـين آرټ تاواوه . پلارې محمداجان هغه دخپل خره سره اليش کـړی و . ګلاجـان شاتوری پرې سپريده او هر مازيګر يې دغويانو دسمبالولو نه پس په سـيند کـې مينځه . ايله ددويم کال په منی کې ديابو دچاربند په هډوکو کې يـوځه غـوښه پيدا شوې وه او ګلاجان ورسـره مـن مـن غـوښې اخيسـتې . وربشـې يـې هـم ورکولې. دزين او قيضې پيسې نه وې ، نو دخره کتـه يـې وربـاندې ټينګولـه او دبونډ نه يې افسار ورله جوړ کړی و . په دريم کال يـې شـايو څه ښويـه شـوه او ګلاجان په للمه کې دپسرلی دوزلوبو په ميلو کې لر او بـر ځغـلاوه . پـه همـدې وزلوبه کې وچې ګلاجان خپل اول نوم وګاټه . کيسـه داسـې وه چـې دکنـدوز مشهور چاپ انداز ، توخته پهلوان ، چـې وزه يـې ميـدان تـه نـژدې کـړې وه، ناڅاپه له آس نه کوز پريووت . دانو يو نامی آس و او خلکو به ذات ګرګ بالـه . ويل يې چې په کوم ځنګله کې يو ځناور چې دوی کړکدن باله په يوې اسـپې ختلی و او يو خاص قسم نادره آس تری راپيدا شو چې دکارنامو افسانې يې په کتغن او بدخشان ان تر مزاره خپرې وې . ددې آس يو خـاصيت داو چـې غـير دخپل خاونده يې بل سړی په شـانه پريـښود . خلکـو بـه ورپـورې ويلـې چـې پلانکی داسې دی ، لکه دتوخته بای آس ، نه څوک پرې سپريدلی شي او نه په چا سپريدلی شي . دا ځکه چې ډيرو شوقيانو به خپلې اسپې (مادياني) دنسـل ګيری په نيت دتوخته بای آس تـه راوسـتی خـو ده بـه د لغتـو او کـپ اچولـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې په ګوندو کړې . اونوربه هیڅ نه و . نوکله چې پهلوان توخته په هماغه جمعه دبزکشی په وخت کې د ذات ګرګ نه راغوځار شو ، د خلکو غریو وخوت چې دا ناممکنه پیښه چې توخته دې له خپله آسه را پریوزي ، څنګه پیښه شوه . اوزبک خو دچا خبره دآس په شا پیدا شوی او توخته خو خلکو ویلې دموره دآس دشاپورې سریښ و .بله بده په کې لا دا چې آس څنګه یاغی شو او ولې دپخوا په شان رانغی او توخته ته یې زنګون ونه واهه . هیچا داخبره نه منلی شوه.او چاچې دتوخته غوځاریدل په سترګو ولیدل هغوی سره دا پوښتنه وه چې ولې؟داڅنګه کیدای شي ؟ اوزبک او دآس نه غوځاریدل ؟

دبزکشی میدان دښکې دسیند لر سرته خاورینه غونډۍ وه چې خلکو به دوره بلله . توخته په ځای پاتې او آس لا په دوړو کې ورک و. دهمدې دوړو نه څوک راووت ،په اوږه یې ددات ګرګ زین و . ایله معلومه شوه چې په اصل کې زین د آس نه پریوتی دی . چې دوړې یوڅه کښیناستي ، هلته لرې ذات ګرګ هرې خواته غورځی کاوه او څوځلی چې څونورو پهلوانانو ورپسې وځغستل ، نیوی یې ور نه کړ . او حتی دتوخته زوی چې ورنژدې شوی و هغه ته یې هم لغته ورکړې وه . خلکو دتوخته زوی منع کړ او ورته ویې ویل لیونیه ، ذات ګرګ خو به دې پلار درته ویلی وي چې غیر له ده نه بل هیچا یې شانه ده لیدلې . آس څو شیبې غرګي کول ، ششنیده ، غاړه یې دې خوا ها خوا کړوله بیایې لکی ډانګ کړه او مخ په غره یې را پرینوې .

دلته و چې ګلاجان یو لیونی کار وکړ . په یابو سپور یې ورپسې تراټ کړ . خلکو ورپسې کتل او خندل یې چې اوس به یابو ښه ذات ګرګ ونیسي! دتوخته بای له خولې چې وینې بهیدلې وې اوس وچې شوې وې ، په خپل زین یې ډډه لګولې وه .چاچینه ورنه وښکله او بل یې موزې وایستلې ، دغړه کې سره یو هلک ولاړ و ، په یوه نکلي ګیلاس کې یې دخیرنو واورو نه ډک یو ګیلاس اوبه ورته نیولې وې ، خو توخته کله بیسده کله په هوښ پروت و چې په هوښ به شو نو یوه کمزوري موسکا به یې خلکوته وکړه اوسربه یې وښوراوه . خلکو به هم سرونه ښورول چې دادچا جادو کودې وې چې ددوی قهرمان یې داسې زبون کړ . چې دتوخته درکه یو څه غلې شوه بزکشي بیرته شروع شوه . دخلکو پام په بله شو . دقمچینو شړقهار و چې یو بل یې سره وهل ، وینې وې چې په

مخونو روانې وې . دمحب الله خان دجومات خطیب یـوه ورځ پـه وعـظ کـې دکوم پیغمبر دقوم نوم یاد کړی و چې دومره ګناه یې کړې وه چې خدای امـر وکړ چې ددوی دنجات یکې یوه لار داده چې یو بل سره ووژني . خطیب ویل چې دخان آباد په خلکو همداسې حکم نازل شوی چې هره جمعه به ددې په ځای چې جومات ته راشي ، پاس د غونډۍ په سر خپلې ګناوې یو دبل په وینو پریولې .

ناڅاپه خلکو ولیدل چې له ورایه یو زلمی دتوخته په آس همداسې شاتوری سپور دی او تر شایې یو یابو قنجوغه کړی دی . ګلاجان آس راووست او توخته ته یې ودراوه . خلکو ده ته کتل ، بیا یې ذات ګرګ ته چې مشهوره وه چې بچک مې نه دی چې شاتوری څه چې زین کـړی دې لا ورباندې څوک پښه واړوي ـ کتل چې آرامه او تابع روان دی . له هغې ورځې وروسته نـو ګلاجـان په نژدې لرې توابو کې د پهلوانچه ، مانـا کمکـی پـهلوان پـه نامـه یـادیده . کالونه کالونه خلک دتوخته دآس د یاغي کیدو دمعمـا دخـل پـه فکـر کـې و و. ګلاجان هم ، لکه همیش چوپه خوله .

دپینښور په ډبګری کې به هم چې کله دجلا وطنی اندیښنو پسې واخیسـت ، یا به انور کومه ناکاره خبر ورته وکړه نو ګلاجان به سر دکټ بازو ته تکیـه کـړ ، سترګې به یې پټې کړې او ایسته به دوطن دشولو په پټو کې اویا دآس ددوړو په مینځ کې ورک شو . او د " کاکې والې ، جـامې والـئ....." یکنواختـه غـږ بـه داسې پرې لګیده ، لکه چې دبنګي سیند دبند لانـدې آبشـار تـه ناسـت وي او دهغې هر غږ دده د تصور دځغل سره غبرګې سندرې وایي .

دویم څپرکی

داځو ورځې کېدې چې انور ترور او وارخطا و، لکه چې یې هم زړه کـښده او هم ساړه ، کله به یې دګلاجان دفوټوګانو پوښتنه کولـه او کلـه بـه یـې شـک بنکاره کړ چې که دی خپل نوم واړوي هم ، دګلاجان عکـس چـې پـه امریکـا کې دمهاجرو ددفتر په کتاب کې قید دی کله دده د جولې او قیافې سره سـمی کوي . دده سپین صفا مخ و دهغه ګرمو سـیځلی سـکان .ګلاجـان بـه دلاسـا کاوه چې " مور ته شین سترګې ټول یو ترا بنکاري ، نو مور به هـم دوی تـه یـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنکی ښکارو ، ته ورځه خپل کار کوه . او که زما مني راځه دخارج دتګ دسودا نه تېر شه او دکوم تنظیم په دفتر کې ځان ته کـوم کـار وکوره ، انګریـزي دې هم زده ده او د خارجیانو هم په دفترونو کې وار نه دی . دکوم مشـر ترجمـان شه ." انور په ما یوسی ووېل ، " ته څه وایي ، ګوندې مابه هر ور ، څو څوځلـې نه وي تګولی ؟ نه رانه پیر پاتې شو نه حضرت ، نه ملا ، نه اخواني . دابه ومنـې چې یوه دفتر ته لاړم ، هلته دمشر ناظر ، کلاشنیکوف په غاړه ، د یوه منشـي پـه سر ولاړو او منشي ته یـې دتعویذاتـو دلیکلـو هدایـت ورکـاوه .ویـل یـې دهـر کلاشنیکوف سره دتبغ بندی یو تعویذ هم په کار دی . بس چې هر دفتر ته ځې نور څه نشته ،دمولویانو غومبر او امرونه ، هلکه کـوزه راوړه چـې اودس وکـړم، هلکو عرب راغلی دی چې هغه بل تنظیـم تـه درنـه لاړنشـي ،هلـئ فرانسـوي عکاس راغلی ، دتلو بندو بست یې وکړئ ، دنابلده سړي سنه څوک نه پوښتـي " ګلاجان وویل ، " یوځلې به دې دجمعیت دفتر ته سرورښکاره کـړی و ، هغـوی خو زمور دخواوو دي . ؟" انور وویل ، " اول خو داستاد دفتر ته لاړم ، خو چـې پوښتنه مې کوله په هغې کې هم ټول یادمشر خپلوان او یا یې کلیوال دتالقـانو نه کوز سړی لا مـاپکـې ونـه لیـد، کنـدوز خـوځه کـوې .وروره ټول تنظیمونـه همداسې دي . مشر یې ځانتـه امـیر وایـي او زوی یـې بیـا امـیر زاده او دمشـر مرستیال دی ، که زوی یې دکار نه وي نو بیا وریرونه او که هغه نـه وي نـو بیـا نور یاران په دفتر قبضه لري . زما خو نور نمت نه و ، بس غوښتل مې چې که په کومه جوپه کې مې امریکا ته ولیږي ، خوځه سهمیې چې راځي هغه هـم ټولـې په همدغو خپلو خلکـو ویشـي . " ګلاجـان وویـل ،" دکنـدوز خوبـه هـم څوک قوماندان او معتبر سړی ور سره وي !" خو انور سـروښوراوه ، " نشـته او کـه وي هم ماونه پیژندل او که ما پیژندلای هم وای ، دوی مې نه پیژني ."

دمیاشتو دانې به یوه په بلې پسې رغښتلې او ورسره دملـګرو تـر مینـځ ، زړه بداوی نه ، سوړوالی هم نه ، یو قسم یو اړخیزه خاموشـي راغلـه . ګلاجـان بـه دانور سره غږیده ، دورځې حالات به یې ورته ویل چې څوک یې لیـدلی او څه شی یې خرڅ کړي دي . ده به تل دریږي عایدات انور ته وړکـول ،ځکـه چـې هغه په حساب او دفتر وپوک په انتظام کې نه و . مګر انور به غلی و او ګلاجـان نه پوهیده چې انور دده نه شرمیږي او که کومه پښه شوې چې انور یـې ګوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيږي ته اړايستی دی ..ګلاجان کندوز ته دستنېدو تابيه نيوله او بس دې ته منتظر و چې انور يو ځلې امريکا ته روان شي . ځکه دانور دپوښاک ، ځښاک لګښت همدې ريړې پوره کاوه او بې له ده ريړه نه چلېده . دګلاجان دغه دملګرتوب احساس انور لاهم ځوراوه او ځان ورته دده ځيره خور ښکاره کېده.

په همدې کې اوړی راغی او دشولو وخت ته دګلاجان درسېدو تمه لنډه شوه.دپښور ښېدرکه ګرمی دواړه په عذاب کړي وو. يوه شپه چې له بام نه دتناره تپ خوت او ورسره مياشو هم وربانديې غوټې کولې ، دوی په کټونو پراته وو ،ناڅاپه انور په خبرو راغی ، " کوريې وران کړې ، که کندوز کې وای اوس به مې خويندو راته پشه خانه درولې وه ، يابه مې ايسته سيند ته وردانګلې وای او خيشت څادر به مې په ځان غوړولی و . هلته خو دنيمې شپې نه پس هوا سړيده . دلته تيار دوزخ دی .ټوله ګناه زما ده ، ته مې هم دځان سره لولپه کړې .ماداسې غوټه کړې وه چې اوس به لادوخته امريکا کې وو . په تامې هم خراپه کړه ، زه هم نشم تلی ." ګلاجان هيڅ ونه ويل ، انور هم غلی شو او تر نژدې سهاره په خپلو کټونو کې سره اوښتل . ګلاجان دځانه سره ويل چې اوس کار دکاره تېر دی .که بېرته لاړشی نو پلار به وايي ، پښور کې دې څه ګټه مته وکړه او که لالی مې مسايپر دی ... وړې ... راوړې ؟ دځان سره يې دعاوې کولې چې انور دده په ځای په همدې ويزې لاړشي نو دی به ريړه تر هغې چلوي چې يو څو روپۍ پيدا کړي او ديو څه سودو سوغات سره کلی ته ستون شي .

دبرسات دبارانونو سره ددښګری دبام خواله او خوبونه ختم شول .اوبه له درشايې کوټې ته اوښتې او هر څه ختن او نم بويه وو . مګر ريړه لا چلېده او د اوجاغ په سرديګی لا هم هر مانښام خوټېده .

يوه ورځ ، بلکه يوه شپه داسې يوه پښنه وشوه چې انور بيصبری ته ملا وترله، بلکه پرې وترلی شوه . قضيه داسې وه چې يوه ورځ چې انور دآی . سي. آر . سي د انګليسي کورس نه راووت يو سړی چې ده ويل له سترګو يې اور ورېده ، دده مخې ته راشين شو . جګ دنګ سړی و او رنګ کړې ړيره يې تر نامه رسېده . سړی ور نه پوښتنه وکړه چې هلکه څنګه دکافرانو په جوس کې ولاړ يې ؟ انور خپل کتابونه وروښودل خوهغه کتابونو ته وهم نه کتل او دده

(c) ketabton.com: The Digital Library

داصلي او اوسنی ځای ځایګی پوښتنه يې ورنه وکړه .انور چې عسکری نه دتښتېدلو خبره ورته وکړه هغه په مرموزه موسکا وویل ، " سم ووایه چې دمجاهدینو نه تښتېدلی یم . تا غوندې خلقیان نور هم ستاسره په ډبګری کې اوسي ." انور ډېر قسمونه وکړل خو هغه ترې روان شو اوپه همدې حال کې يې ووېل ، " خبربه دې واخلم ." چې انور کورته راغی نو داکیسه يې دبام په سر نورو وطندارانو ته تېره کړه . یوه سړی په انور غږ کړ ، " خان آبادیه ، ددې سړی نه به لرې ګرځې ، دا دحزبیانو کله خور جلاد دی ، بس چې حزب سړی وروښیي ، نو دی ورځي ، وژني يې . داوارسته لمبر دی ."

انور په ظاهره خو داخبر داری بابیزه واخیست ، خو درسته شپه يې په ویښه تېره کړه . دځانه سره يې وپتیله چې ګلاجان ته نور انتظار نشي ایستلی ، .. سهار دوخته په ډار ډار قونسلګری ته ورغی او کښ په دروازه‌ورننووت ، دویزې فورمه يې چې په خپل نامه ډکه کړې وه ، ورکړه . چې بېرته زاووت نو اول يې هرې خواته وکتل او بیا يې نوراخپلې کړې .

په دې کې یوه میاشت تېره شوه او انور هره شپه له ویرې ناوخته کورته راته زیاتره وخت يې په کورس کې دکتابونو دلوستلو په بهانې تېراوه . چې به کور ته راغی نو هره شپه دکله خور په انتظار بوږنده . یوه میاشت پس قونسل وروغوښت . انور بېرته دراتګ سره ګلاجان ته غاړه ورکړه ، او بیایې په آب و تاب کیسه وکړه چې " نوی نوزی دفتر و او یوې ښکلې سکرټرې راته ګوډ مارنینګ وویل .څه ډېره شېبه پس پخپله قونسل راووت او لاس نیولی يې دفتر ته بوتلم . فورمې يې امضا کړې . زما نو زړه درزېده چې پوه نشي . بیا نو لاړ د الماری نه يې یوه دوسیه راوایستله او بېرته کښېناست . فورمې يې ترې واخیستلې او ډېرې يې لرو بر کړې . کله يې ماته کتل او کله يې فورموته .پوه شوم چې کار وران شوی دی .قونسل چې به فورمې ته کتل نو وچویلی به يې تریو کړ او چې ماته يې کتل نو موسک به شو . زه سربداله وم ، دقیامت دورځې په شان ، کله ویره کله هیله . بیا يې نو دوسیه وټرله او ماته يې دناستې ست وکړ. دآی . سي. آر . سي . دکورسونو پوښتنه يې رانه وکړه او دکندوز په باب يې رانه وپوښتل . زما انګریزي يې ، لکه چې آزمیله . بیایي نو راته کړه ، «ګلاجان اوته یوځای اوسېږئ ؟" ماوار دواره وویل " زه پخپله ګلاجان یم " خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی راته هماغسې موسک و . بیا نو جدي شو . " دا فورمه ښکاره ده چې ستانه ده ، لاتري دګلاجان خټلې اوته خدازده څه نومیږې . سم نوم دې راوښیه !" زیاتی نو زما وانې هم خطا وې نو رښتیا مې وویل " زما نوم محمد انور دی ." هغه راته وویل ،" نو دا فورمه دې یا غلاکړې ده اویا دې په پیسو اخیستې او که کو مه بله خبره ده ، حال وایه ." نو ما دځانه سره وویل، بې هغې هم برباد شوم چې اوس مې دپاکستان پولیسوته چې ددفتر نه بهر برچه پک ولاړوُ ورنه کړي چې بیا هماغلته په جیل کې ورستېږم . نومې اقرار وکړ چې نوم مې محمد انور دی ، ګلاجان مې دماشومتوب ملګری دی او اوس هم سره یو ځای اوسو . هغه بې له مانه خارج ته نه ځي. نو فورمه ینې ماته راکړه . اوس نو دخدای دپاره ماپاکستانی پولیسو ته په ګیر کې ورنه کړې . خبره وه ،.وشوه ، بس نه زه ځم امریکا ته نه ګلاجان ." قونسل دېره شیبه په چرت کې ډوب وپه همدې کې . تلفون ورته راغې او چې هغه مصروف شو نو زه پاځېدم او دوتلو تابیه مې نیوله خو هغه په لاس راته دبیا ناستې اشاره وکړه . دتلفون نه پس نو قونسل وډرېد ، خپل ، ګوړاکو ، پایپ او د تماکو کڅوړه یې دیوه بشقاب نه را وچت کړل او خرا مانه دلوی میز نه زما لورې ته راغی . په ناز و نخرو یې اول دپایپ سرخانه په یوه مخصوص چاقو وتوړله تماکو یې پکې واچول ، دچاقو سره یوه بله بلا هم وه چې سر یې پلن و ، په هغې یې تماکو کوز کښېکاړل او بیایې دجیب نه یو لایټر راوایست او پایپ یې ولګاوه . ماته یې نه کتل ، ددفتر کړکۍ ته ځیر و او پایپ ته یې کشونه ورکول . وېرېدم چې ددې کړکۍ نه به بهر دپاکستاني پولیسو سره اشارې کوي ځې راشئ او ویې نیسئ . خو دپایپ لوګۍ تاو راتاوېدل او دپولیسو درک نه و . یره زه وایم لس دولس دقیقې خوبه همدا حال و . وروسته نو په چټکۍ سره راغې او پخپلې چوکۍ کښېناست . اوله پوښتنه یې دپاسپورټ وه . ماویل چې موږ دواړه پاسپورټونه لرو. دمیزپه سر دزنګ تنې یې کښېکاړله او چې سکرټره راغله هغې ته یې په شفر کې یو څه وویل . بې هغې هم امریکایان زموږ سره سمې خبرې کوي چې موږ په پوه شو او پخپلو کې بل وړ ژبه کوي . سکر ټره ووتله او دیو ګورت فورمو سره ببرته راغله .قونسل له دفتره ووت . زه او سکرټره سره کښېناستو او هغې رانه پوښتنې کولې اوپه فورمه کې یې داخلولې . پاسپورټونه یې رانه واخیستل لر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

برې کړل ، پوه شوه چې جعلي او مېداين ډبکرۍ دي . مايې سترکې ځارلې ، خو دتعجب کومه علامه مې په کې ونه ليده . تقريباً نيم ساعت د فورمو په ډکولو تېر شول . چې قونسل راغې نو هغه يې لاسليک کړې او په هرې يوې باندې يې دقونسلګرۍ مهر ولګاوه ، ماسره فوټوګانې ټيارې وې په دوو فورمو يې زمونږ عکسونه ولګول او هغه يې هم مهر کړل . بيا نو قونسل پاڅېد او په جديت يې راته وويل ، " واخله ، داستا ويزه او دادې دملګرې . معمولاً مونږ چې پخپله سړي نه وي موجود بل چاته دهغه ويزه نه ورکوو ، خو تاسو دومره سره نژدې يئ چې نژدې دهغه په ځای ته تللئ وې ، نو دا فورمه ستا او دادې د ملګرې . دصحې معاينا تو فورمه به نانسي درکړي ، هغه په ډاکترانو ډکه کړئ ، همدا ستاسو پاسپورټ دی ، ستاسو خپل پاسپورټ ببرته درسره واخلئ . " بيايې په موسکا سکرټرې ته سترګه وټومبله " پرېږده چې دغه پاسپورټونه چېرته خرڅ کړي چې دلارې خرڅ يې پرې وشي . " بيا يې نو ماته لاس راکړ ، " امريکا ته په خير لاړشئ " چې رخصتېدم راپسې غږ يې کړ ، " ملګرې ته دې دخپل بخت ويزه ورکړه ، تاته يې انکل سام درکوي . هيله ده چې پخپل نوي هيواد کې خپل نوم بدل نه کړې . " مياشتې مياشتې وروسته انور پوه شو چې انکل سام دامريکا بل نوم دی .

دريم څپرکی

مهاجر دمچنو غږې کانې دې ، چې انور او ګلاجان يې امريکا ته راوويشتل نو په نيويارک نه ، په کاليفورنيا نه ، بلکه ايسته دامريکا په جنوبي څنډه کې دغه ييز ايالت ، اريزونا په يوه کلي ، بلکه دکلي نه بهر دغره په ډډه ديوې کودلې په درشايي پريوتل . دامريکا حکومت چې چاته دمهاجرت ويزه ورکړي نو په امريکا کې دهغه ځای معلوم نه وي . په هر ايالت کې چې کومې خيريه موسسې اويا شخص دهغوې دخسمانې رمه وهله يا ددوی په ژبه سپانسر يې شو نو هماغه ځای ته يې استوي . انور وزمه مهاجر چې زياترو يې دکاليفورنيا دپريمانې اوريدلې وې په دې اوم فکر کې وي چې همدا به کاليفورنيا وي ، خوچې له الوتکې نه سترې ستومانه او جټ وهلي بنکته شي نو دهاليوود

فلمي ستوری ورته د سترې مشې سترګکونه وهي اونه يې دافغان مجاهد زنـــده باد شعارونه بدرګه کوي . چار چاپېره ، يا دکمبيرۍ ډاګ وي اويا دجوارو پتي .

انور دغوی په يوه وړه دوه ماشينه الوتکه کې ، چې درې تنه نورې سپرلۍ هم ورسره وې ، دشيکاګو نه داريزونا دپيچ سپرنګز (دشلتا لانو چينه) نه بهر پـه ميدان کې بنګته شوه . يو جګ قدی ، سپين روبی ، سړی چې پـــه غـارې يـې ديوه نرۍ زيږ ځنځير نه داوسپنې لوی صليب ځړېده پـــه درنـــو قدمونـــو ددوی خواته راغی . ځان يې معرفی کړ" فادر کريکوری!" انور لاس ورکړ او خپل نـــوم يې واخيست . يوه وړه ، زيږ سرې شين سترګې نجلۍ هم دپادري سره وه . هغه يې معرفی کړه "پالين " هغې دخپلې لمنې يوه پيڅکه ونپوله او پـــه احـترام يـې زنګنونه يوځه تيټ کړل ، " How do you do sir " ګلاجان لـــرې ، ګنګس ولاړ و. پـادری هغـه تـه لاړ او خپـل ځان يـې ورمعرفـی کـړ ، هغـه زړه نـازړه لاس ورکړ نجلۍ چې ورته په احترام زنګنونه تيټ کړل نو ګلاجـان ورتـه پـه چـوپـه خوله موسک شو او دهماغې غوندې ده هم زنګنونه وښورول. نجلۍ کټ کـټ په خندا شوه ددوی دنه او نو سره سره . پـادري ددوی ، ميـــد ايـــن دبـکري تيمی بکسونه په خپل لاس بهر موټر ته وچلـــول . پـه هوايـي ميـدان کـې لـس پنځلس کسان ووايه حيرانتيا يې دوی پسې کتل .

پادري انور ته دمخکينی سيټ اشـاره وکـړه ، نجلـۍ دګلاجـان سـره شـاته کښيناسته . دسړک دواړو غاړوته تر څوسترګو کـار کـاوه ډاګ او اغـزې وو . دلتـه هلته يو نيم لوی عکس هم دسړک دواړو غاړو ته په لرګينو ستنو سربښ شـوی و ، دموټرو ، دکوکاکولا، او يو ځای ديـــوه وحشـی آس او ورســره دســګرټو دشـنې ډبلۍ اعلانونه وو . داعلانونو په عکسونو کې به خلکو دوی تـه خنـدل او چـې موټر ترې تېر هم شو ، ګلاجان شاته وکتل ، عکس لاهم همده تـــه خنـدل .څه کم يو ساعت مزل وروسته مـوټر دغـره پـه ډډه دلرګونـه دجـوړې شـوې يـوې کوډلې مخې ته ودرېدل . پادري بکسونه دننه وچلول . درې کوټې چې غـولي يې دزېرو لرګو وو . يوه بلې ته خلاصېدې . پادري په سينځوی کوټه کې بکسونه کښودل . انور پوه شو چې دادناستې خونه وه . په سم مينځ کې يو ګردی مـيز و او په هغې باندې منې ، کيلې ، او نورقسم ميوې چې دوی نه پيژندلې په يـــوه لوی شکاره کې دلی وې . پالينی درې قابونه ، دچړو پنجو سره چې پـــه ســپينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسمالونو کې تاو وو دکوټې دځنګ پخلنځی نه راوړل او په میز یې واوښل . لکه چې دې لا دوخته تابیه نیولې وه . دچا یو یو ترموز یې هم راوړ . بیا یې نودرې پیالې ورسره کښټودې . پادري میلمنو ته دناستې ست وکړ ، خو خپله هماغسې ولاړ و . انور کښېناست خو ګلاجان ته حیا ورتله چې یو مشر سړی ولاړ وي او دې کښینې . پادري ، لکه چې پوه شو ، ورغی او په اوږه یې لاس کښښود چې کښینې . انور په عاجزۍ یاده کړه چې دده ملګري سم په انګریزۍ نه پوهیږي . پادري موسک شو . انور ته یې وویل چې زه اوس ځم ، تاسو ستړي او ډجټ سفر وهلي یئ ، لږ آرام وکړئ ، زما دتلفون نمبر ستاسو د خوب په خونه کې دتلفون لاندې پروت دی ، چې ستومانی مو ووتله نو ماته تلفون وکړئ . په همدې وخت کې چې پادری دانور سره غږېده ، پالین ګلاجان ډلاسه نیولی په پخلنځی کرځاوه . دشودو او هګیو او چرګانو ډک فریج یې ورته خلاص کړی و او بې غمه یې په انګریزۍ تشریحات ورکول . دپادري ورته پام شو او انور غوښتل مداخله وکړي ، خوپادري یې په سینه لاس ونیو ، " پرېږده چې څه کوي" . پالین دفریج په څنګ کې داش ور وښود . یوه تنۍ یې کښیکارله دیوه نغری نه شنه شغله جګه شوه . هغه یې مړ کړ او درې نورې یې په نوبت تاوکړې . بیا یې ټولې مړې کړې . ګلاجان په موسکا دنجلۍ معلمې تعقیبوله . تشناب یې وروښود او هلته یې دسړو او تاودو اوبو ګوتکونه وروښودل او نږدې یې دده لاس سوځولی و . جتنۍ دهرې کوټې دبجلۍ دسویچونو او تنیو عملې تجربې یې پرې وکړې او بیا یې لاس نیولی مینځوی کوټې ته راووست . پادري پالین ته مبارکي وویله چې دېره ښه معلمه وه . دواړه رخصت شول او پالین ددروازې تروتلو پورې ګلاجان ته لاسونه ښورول .

دهغوی موټر لاپه کږلیچی کې نه و ورک شوی چې انور په کوټه کې راتنګ شروع کړ . ګلاجان ورته حیران حیران کتل ، خو انور داسې په مستۍ ځنګې اچولې چې ګلاجان دنګ ارې ورځې ورته لاسونه وپرکول . په همدې کې دانور سروخرخبد او هماغلته په لرګین غولی پریووت . ګلاجان هم ستړی و ، خو ملګری یې د خوب ترکوټې کش کوده ، څادر یې وربانديې وغوړاوه او خپلې کوټې ته راغی . اډکودې یې ستړې وو ، خو خوب نه ورته . تشناب ته لاړ ، حیران و چې څنګه استنجا وکړي ، نه کوزړی وه اونه بل څه ، نو یې اوبه ترمې

کړې ، په لاس يې وازميلې او بيا يې ځان لوخ کړ او دشاور لاندې ودرېد. صابون او قسم قسم بوتلونه په تاخچه قطار ايښې وو. ده په بوی يو صابون خوښ کړ او څو څو ځلې يې ځان دسر نه تر نوک پورې ومينځه . ويښتان لاهم دخيرې دلاسه څپلې وو . دځانه سره يې ويل چې دادکالونو خيرې چې دکندوز نه مې راوړې وې ، په دوه درو اوبو کله پستيږي . هماغلته يې اودس وکړ . دشاور دپردې نه بهر ، په يوې الماری کې لس شل سپينې تولیې ، يوپه بل ايښې وې . دخپل تيمی بکس نه يې جالماز را وايست ، خو حيران و چې قبله به څنګه سيخه کړي ، نو بيا يې ګويا څلوروارې ، څلورو خواووته ، دمازيګر لمونځ وکړ ، يوه منه يې دميز له سره واخيسته ، يوچک يې تړې وکړ او په تالی تالی دخوب خونې ته روان شو .

ګلاجان چې دخوبه پاڅېد ، دسمڅې ديارانو په شان په دې نه و خبر چې چېرته دی او څو ورځې ويده و . دهوارنګ هم داسې و چې پته نه لګېده چې خر سهار دی که سکنی مانښام . خودبزګر دزوی نه په اسانه وخت نه خطاکيږي. ګرکی يې پرانيستله ، بهر دنااشنا مرغانو دغږنه پوه شو چې سهار دی . ترموز لاد چای نه ډک و خو يخ و ،اودی نه پوهېده چې څنګه نورې چاپې جوړې کړې . د شودو بوتل يې راوايست ، خو اوس داځنګه تودې شي . نغری يې څو ځلې بل او مړ کړ ، خو ديګی نه و ، ببرته لاړ او يو کيله يې سپينوله چې چاور وټکاوه . چې خلاص يې کړ نو هماغه پالين وه اويوه تند غومبورې چاغه بڼځه چې شين دسمال يې په سرپورې تړلی و ، په درشايۍ ولاړه وه . يوه لاستيوره توکری يې په لاس کې کړې وه . ګلاجان ورته په سر دننوتلو اشاره وکړه بڼځې ځان معرفي کړ ، " I am susy " ګلاجان پالين ته اشاره وکړه " پاولی مادر ؟" هغې سر وښوراوه ، " aunt "ګلاجان پرې پوه نه شو . سوسی دننوتلو سره سم ، دسرنه دسمال خلاص کړ اوپه زغرده يې توکری پخلنځی ته يووړه . بيانولکه دايې چې خپل کور وې ، دسناري په تيارولو لګياشوه . په پخلنځی کې يو ميز او دوه چوکۍ هم ايښې وې . په ميز يې يو سپين کالی چې دتوکری نه يې ايستې و ، وغواړاوه، دوه قابونه يې دکاچوغواو لاس پاک سره پرې واوښل . دالماری کړکۍ يې خلاصه کړه اويوه نوې کرايی يې تړې واخيسته ، په نغری يې کښوده. ګلاجان کتل چې هلته ديګی او قسم قسم .کاسې کپړې دي او په خپلې

نادانی يې وخندل . څلور هګۍ يې په غوړو کې سرې کولې . غوښتل يې چې
دګلاجان نه پوښتنه وکړي چې څه قسم يې غواړي خو پوهېده چې جنجال
پېښېږي نو هماغسې يو مخه يې پخې کړې . د فريج ديوه بوتل نه يې دمالټو
شربت په دووګيلاسونو کې واچول . څلور ټوټې پرې کړې دوډۍ يې په يوه بل
ماشين کې کېښودې او چې سرې شوې پخپله يې بهر توپ کړ . ګلاجان په ځير
دښځې کارروايي څارله او ښځه هم پوهېده چې دی يې څاري . پالين دانور
کوټې ته لاړه او شېبه پس يې لاس نيولی راووست . ددوی نه يې تېر کړ او نېغ
يې تشناب ته بوته ، هلته ورسره ښوخته وه ، لکه چې د هرشي تعليم يې ورکاوه.
ښځې دفريج نه دمرنا يو بوتل وايسته او ترڅنګ يې په يوه اوږدوړي قاب کې
دسپين کړی ګنی په رنګ اوږده شيان کېښودل.چې کوچ و . ګلاجان هغې ته
هم ست وکړ خو هغې په موسکا، په خپلې خيټې لاس تېر کړ ، مانا ، مړه يم . نو
ګلاجان دوډۍ واخيسته او پخپلې برخې دوو هګيو يې پېښه وکړه . سوسې او
پالين ورته په دلچسپۍ کتل . پالين دوې پارچې دوډۍ په سپين سترکتوب
دګلاجان دمخې نه وچتې کړې . په دېرناز نخرو يې ، په يوې باندې په چارې
کوچ اوپه بلې باندې مرباوغوړوله . يوه يې په بلې کېښوده ، ګلاجان ته يې
ونيوله . ګلاجان په خوږه خندا ترې واخيسته او بيايې دهغې نه مړۍ بيله او په
هګيو پورې کړه . سوسې چايخوښه په نغرې اېښې وه . دتشناب نه دانور شړپ
شروپ راته او چې دېر وروسته راووت نو لايې هم سر خيشت څلېده . ګلاجان
دسبتاری نه پس پاڅېده چې پالين دسالتې دشربتو ګيلاس ورته ونيسو . ګلاجان
دهغې دپاره نيمايي وځښه خو هغې سروښوراوه اوپه اشاره يې دوځښه امر
ورباندې وکړ . ګلاجان داسې وښوده چې دارېږي نويې ټول په سر واړاوه او
تش ګيلاس يې تسکور ونيو او ويې ويل " ښه مورجانې ، اوس دې يقين راغی ؟"
پالين پرې پوه نه شوه خو درضايت خندا يې وکړه او دلاسه نيولی يې د ناستې
خونې ته بوته . بيايې نو دانور سره هم همداکانې وکړې . چاڅوښې دخوټېدو
شکيلې شروع کړل ، ګلاجان هم پاڅېد چې وګورې دا چای ميرات مړی
چېرته دی . سوسې تر موس په سرو اوبو کې کنګال کړ ، پاس دالماری نه يې
يو تورختين مرتبان راکوز کړ . دهغې له مينځه يې دوه وړې کڅوړې راوايستې،
ګلاجان ته يې وښودلې. بس کاغذي کڅوړې وې خو کاغذ يې دتشناب دکاغذ

په شان نری و . هغه یې په ترموس کې واچولې ، ایشیدلی اوبه یې پرې تویې کړې او دترموز سر یې وتاړه . پنځه ګوتې یې ګلاجان ته ونیودې . دی پوه شو چې پنځه دقیقې انتظار وباسي چې چای دم شي .

چې انور سبناری ختم کړ . نو ګلاجان ددبګرۍ دوختونو دعادت سره سم پاڅېد چې لوبنې پرېمنځي ، خو سوسی وار ړومبی کړ ، ټول لوبنی یې کنټرول کړل او بیایې دلوبنې مینځلو په ماشین کې ودرول . دیوې ډبلۍ نه یې څه پوډر دماشین په یوې کڅوړې کې واچول او ور یې وتاړه . ماشین یې چالان کړ او د " ګوره چې په امریکا کې څه کارونه روان دي !" په علامه یې وموسل . پالین دې خوا ها خوا لره بره کېده او دانورسرۀ یې څه ویل . انور ګلاجان دځان سره دخوب کوتې ته بوته او هلته دواړو خپل خیرن کالي په یوه کڅوړه کې سره واچول او بهر یې راوړل . سوسی بیا کارروایي کوله خو پالین کڅوړه واخیسته ، ګلاجان ته یې اشاره وکړه او یوې بلې وړې دخرڅنانې په شان کوتې ته ننوتله . هلته یې جامې په یوه ماشین کې واچولې ، دوه کاچوغې پوډر یې دیوه ستل نه په کې واچاوه ، دتودو اوسړو اوبو تنۍ یې سره برابرې کړې او ماشین یې چالان کړ . دهغې څنګ ته بل ماشین تش پروت و . پالین دهغې وربېرته کړ. مینځ یې دغلبیل په شان سوری سوری و . په اشاره یې ګلاجان پوه کړ چې دا دکالیو وچولو ماشین دی .

سوسی او انور خوړه مرکه شروع کړې وه چې ګلاجان یې په تور بور خبرنه و ، نو دپالین سره بهر ووت یو وړوکی پټی یې په کوډلې پورې لګیدۀ چې ګلاجان پوه شو ، یو وخت باغچه وه . دوه درې ډکي سارایي ګلان ټیمه مړاوي ولاړوو . د ګلاجان لاسونو دزمکې او خاورې پسې خاربنت کاوه . ګلانو ته ورغې ، څه وچ ډډر یې په نوکانو غوڅ کړل ، په یوه لرګی یې دبوتې بیخونه راوړسپړل . پالین ، اشاره ورته وکړه او روانه شوه . لږ لرې یوه بله وړه دلرګو نه جوړه شوې کوډله وه بادو باران او دکالونو بې پرداختۍ کړه کړې وه. دجندرې په څای یې په وره کې یو دوسپنې کنجک لګیدلی و . پالین ور پرانیست . اوپه درشایي ودرېده . ګلاجان دننه شو . دغنو جالې وې او له شاتنۍ کړکۍ نه یې یو خیل مرغان بهر والوتل . یوې خواته بیلونه دیوال ته تکیه وو او لرونه په سیخونو څړېدل . ګلاجان یو بیل راواخیست او په لاس کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارډمییه، بل یې راواخیست . دایې ببرته کښودل ، اول بیل یې بهر ته راوایست او نبغ باغچې ته لاړ . دپالین دلیوالو سترګو لاندې یې اول لاس ته لاړې ورتوکړې او بیا یې ټوله باغچه واړوله . پالین دکوم ځای نه داوبو ربړې نل راکشکوده اوګلانو ته یې اوبه ورکړې . په همدې وخت کې سوسی او انور راووتل ، سوسی پوه شیبه دګلاجان نداره وکړه او بیا یې پالین دځانه سره موټرته وخېژوله او روان شول .

انور ، لکه بیزو چې نوي چاپېریال ته راشي دپخلنځی ټول سامانونه یویو له خپلو ځایونو وچت کړل ، وایې زمیل او ببرته یې کښودل . دتشناب تولیې یې پټ په پټ وشمېرلې ، دکوتې کړکۍ یې پرانتې ، ببرته یې بندې کړې ، فرج یې خلاص کړ او هر خوراکی شی یې بوی کړ ، کوچ یې وځکل ، دوطنې کوچو ترونسکن خوند یې نه و ، داسې لکېده ، لکه دکونځلو تیل چې پرند شی . پاس درف په سر په ارت خولوبوتلونو کې قسم قسم مسالې وې ، خوانور پکې یکی یوه ، د بوی نه وپېژندله چې تور مرچ و . چې ګوته یې په لاړو خیشته کړه او نور یې وځکل یو دسوندې ، بل دکور کمن او بل دزنکۍ خوند کاوه . دلوښومینځلو ماشین غلی شوی و . وریې پرانیست او دهغې تود براس یې په مخ ولګېد . وریې هماغسې آره تی پرېښود . ګلاجان ورته کتل او دده دتجربې نه یې زده کول . په آخر کې یې دومره وکړل چې دکالیو دماشین نه یې جامې وښکې او په هغه بل ماشین کې یې کښودې ، دپالین دهدایت سره سم یې تنې رانښکله چې کالي وچ شي بیا یې پخلی ته مخه کړه . دفرج نه یې یو سلامت چرګ وښکه ، پرې یې مینځه ، اود وندې کولو په وخت کې یې پام شو چې یا چاړه ډېره تېره ده اویا غوښه نرمه . انور ورته دکم ځای نه دپیازو کڅوړه وموندله . او هغه بوتل یې پیدا کړ چې کوکټ ایل ، دپخلي غوړې ، وربانده لیکل شوي وو . بیا یې نو پخلنځی ګلاجان ته پرېښود ، کوتې ته لاړ او دتلویزیون دتنیو سره یې لوبې شروع کړې ، خو تصویرونه ټول تت راتلل.دتلویزیون ترڅنګ یوه کتابچه وه چې په هغې باندې دزقوم دونې تصویر و ، په لوی خط وربانده لیکل شوي وو : اریزونا . انور په پاکستان کې ، داسلام آباد په لارې دزقوم اغزنې ونې دکورونو ترشا ، په وچ ډاګ یا هدیرو کې ګیدلې وې . ډډې پانې یې له اوږدو اغزو ډکې وې او دیوې پانې په پسر بله

راشنه شوې وه او همداسې تر هغې لوييدې چې زياتې به ډډ دهغې دبار دلاسه کوږ شو . په کندوز کې دا بلاوې نه وې ، هلته صرف زوزان و و. انور کتاب پرانيست او په لوړ غږ يې ، چې ګلاجان يې په پخلنځي کې واورېدای شي ، دکتابچې اول مخ ولوست .

دامريکا هر ايالت ځانله حکومت ، دمشرانو اوکشرانو جرګه ، اساسي قانون،ايالتي سرود ،نښانونه او ټرت ولغت لري . داريزونا نوم دسره پوستو هندیانو له ژبې نه راغلی چې " وړوکې چينه نومېږي " داريزوناملی پوټی زقوم ، ملی مارغه يې هغه چتکی دی چې دزقوم په ونه لک بوک کيږي ، دولتی شعار يې " دولت دخدای له لورې دی " او ملی پارک يې هغه ځنګل دی چې اوس يې ونې دخدای په قدرت په کانو بدلې شوې دي .

ګلاجان چې مخ يې ددېکې دتاونه لرې نيولی و او په ځمځی يې لړه په خندا وويل ، " اوس يې درګز کړه ، انور جانه دځوزانو نه خلاص شوې ، په زقوم واوښتې . " قورمه يې راوايسته او کالی يې وغوړاوه . انور دکتابچې هغه پانه کټ کړه چې دی ورسيدلی و . په قاب کې ښايسته زيات لعاب ووخو دچرګ درک نه لګېده . ټول ويلې شوی و . ګلاجان وويل ، "داهم دپښورپارامي چرګان دي ، غوښه په اوله دړه کې لادرکه شي ... يره ، چې په ډېران کروارې ونه کړي ، رنګ دې ورک شي . "

څلورم څپرکی

پادري ګريګوري چې خپلو ديني لارښودنو ورباندې دټول بشريت دژغورلو دين اينبی وه انور دغو ته پخه ايښې وه چې عيسوی کوې به يې . پخوا دهغوی تر راتګه دوه درې مياشتې يې ګويا خپل کورنی کار ورباندې کړی و قرآن شريف يې په ترجمه کې لوستی و او په ځينو مخونو يې په ژېړ قلم جملې او فقرې نښه کړې وې . په عين حال کې يې تعجب کاوه چې دغسې ساده اوله دنيا نه ناخبره خلک څرنګه دشوروی اتحاد په شان قوت سره ډغرې وهي . دافغانستان په تاريخ يې هم څه کتابونه کتلی وو ، نو ډېرليواله و چې يو ځلې دغه زلميان کچ مېچ کړي ، د همدې کبله ددوی سپانسر شوی و .

PROPERTY OF ACKU 10869

انور يې سمدلاسه په څو کورسونو کې شامل کړ او کلاجان ته يې په خپله په کليسا کې انګريزي ورښودله . دکلاجان خونده نه وه خو انور خپل کورسونه په شوق په مخ بيول او هر کورس به چې خلاص شو داعلی درجې تصديقنامه يې راوړه .په کور کې دانور او کلاجان تر مينځ دومره زيات دزړه خواله نه وو ، انور چندانې وخت نه درلود . دېر کله بـه دشـپې ناوختـه راغـی او دکلاجـان خـو هماغه زور ددهقانۍ دوخت عادت پاتې و چې پس دمابنام دنـاري نـه خـوب . دېکشنبې په رخصتيو کې به انور دخپلو ملګرو سره ميلې يا پارټيو ته ته ، کلاجان به دلوست دپاره ديکشنبې ، مازيګر چې عيسويانو به خپل ددعامراسم ختم کړي وو کليساته ورته او بيا به که هر څومره ، پادري ورته دموټر ست کـاوه ، ده بـه د خپل کتابګي سره پلی کورته راتګ غوره ګانه . په لارکې به دکلي خلکـو ورتـه کټل ، له لرې يې لاسونه ورته ښورول او ده به هـم ددوی کـار کـاوه ، نـه دې فرق چې هغوی به دلاس دښورولو سره موسکا هم کولـه او ده فکـر کـاوه چـې ورپورې خاندې به .

دپادري هغه وخت وبره پيداشوه چې يوه ورځ کلاجان دسبق لپـاره کليسـا ته ورغلی و ، پادري لا خلکوته وعظونه کول ، نبايسته دېر وخت پـاتې شـو ، پـه همدې کې دماسپښين دلمانځه وخت شو . کلاجان چې په کور کې يـې اودس کړی و، هماغلته په کليسا کې پـه يـوه کونـج کـې پـه لمـانځه ودرېد . عبـادت کوونکو دسترګو په ترڅ کې ورته کتل او پادري هم ناارامه شو . بيا يې نـو فکـر وکړ چې سړی به عيسوی لمونځ کوي خو چل به يې نه ورځي .په هغه مـازيګر چې کلاجان کور ته ورسېد ، دپادري موټر يې ولاړ وليـد . پـه بـېړه ورغـی چـې ميلمه ته عزت ورکړي . روغبړ يې وکړ او بيـا يـې پـه يـوه قـاب کـې دوه مـنې ، دچاړې اولاس پاکه سره را وړل ، پادري په دېر دقت منه پوسته او څلورتـرازې کړه . دمينځ نه يې زړې په دېر دقت پـه چـاړې وايسـتل ، بيـا يـې يـوه تـرازه واخيسته . کلاجان ته ګډشو چې جيزس دبنيادم ناجي دی او کليسـا د جـيزس کور دی او بايد چې دپاکې عقيدې او په جيزس باندې دمينټوب او مينـې سـره کليسا ته ننوزو .. دکلاجان سرپه دې انګريزی نه خلاصـېده خـو پوهـېده چـې دکاپرانو ملا په خپل حساب وعظ کوي .چې هغه غلی شو نو ده ورتـه لنـډه پـه لنډو څواب ورکړ " يوور پيغمبر جيسز، اوه ر پيغمبر ، محمد يـوور ديـن عيسـايی ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا[illegible] دين اسلام ." پادري ګريګوري پس له يو څه فکر نه د ګلاجان په خبرې ږپوهيده ، ويې موسل ، پاڅيد ، د ګلاجان په اوږو يې لاس کښښود ، " You`l come around, so... اخر به ګوتو ته راشې زويه !

دسړک نه يوه نرۍ په سرو خښتو فرش لارد ګلاجان دغوی کودلې ته تېره شوې وه .ددې يوې خواته پخوانۍ باغچه وه چې ګلاجان يوه هفته وربانديې کار وکړ ،څلور ورکوتۍ دايروي پتۍ يې پکې جوړ کړل . په هر يوه کې يې څلور کونجه واړه کوړو کې جوړ کړل او دسرو خښتو ددېرۍ نه يې چې دهغې بلې ورانې کودلې مخې ته دلۍ وې اولاهم دکوم پخوانې ساختمان سميټ ورپورې نښتې وو ، وړې کنکورې جوړې کړې اوګويا دکندوز باغچه يې ترې جوړه کړه . دنرۍ لاربلې خواته شړه زمکه يې هم همدې ته ورته سازه کړه اودکندوز په اصطلاح سوال اوځواب پتې يې جوړ کړل . لا يې بوتۍ په کې نه وو ايښې او چندانې نه پوهيده چې څه شی پکې وکړي .انور به چې سهار او مابنام پرې تېرېده نو خندل به يې ، بس داريزونازقوم او ځوزان دي ، پکې کره يې ، خوارمان چې يو اوښ دې هم لرلی ."

يوه ورځ ګلاجان په باغ کې بوخت و، اوس يې نو دکور چاپېره ځای صفا کړی ، لګياو وروستۍونه يې چې له کالونو کالونو دکاله څنګ ته لوېدلې پرته وه په تبر وړوله . تبر يې په هماغې کړې کودلې کې چې اوس يې ضامن ورکړی و، پيداکړی و . تبر پخ او خوله يې څو ځايه اوښتې وه ، نو په شواخون يې لرګی خوړ .تراوسه يې څلور نورې زړې او پريوتې ګرګې هم وهلې وې او وچې څانګې او ډډونه يې يو ځای دلۍ کړي وو . اوس په يوه ډډ ناست و او په چپلو تنباکو لاسويې ژبه تبرولې . که ګوري يوسړی په سړک ولاړ دی او دی څاري.ګلاجان د ډډنه کوز شو ، اوپه لاس يې دستړې مشي اشاره ورته وکړه . سړی دسړک نه دده په لور راغی . چې نژدې شو ، نوګلاجان په اول ځل يو ژوندی تور پوستی امريکايي وليد . لاس يې ورکړ . تور پوستی ځان معرفي کړ "کارل کولی". ده هم خپل نوم ورته ووايه . بيا نو تور پوستی په وينا سرشو او هيڅ دريدن يې نه و . ګلاجان دځانه سره وويل ، څه ، لکه ماته ژرنده سر يې ، ماته سمه انګريزي نه راځی ، ستا ژبه خو کوم بل شی ده . خوتور پوستی ببغمه ګډو .چې ځان يې نښه سترې کړ ، نو دګلاجان لاس يې کښيکاړه او روان شو .

ګلاجان ببرته په ونې پښه وکړه او دځانه سره يې ويل ، دا لا بله بلا وه ، نوم يې څه و ؟ کور کولی؟ ورسره جوړيږي هم .شين سر ، ګورګوتی وينښتان ، لکه قره قلي خولی. نښه شو ، په ياد خو به مې پاتې شي . ساعت لانه و تېر چې يو موټر کورته نزدې ودرېد . بيا هماغه تور پوستی و ، داځلې يې يو شی دځانه سره رااخيستی و . نيغ ونې ته ورغی ؛ د خپل ماشين ، يو مزی يې کش کړ . دچالانېدو غړ شو ، تور لوګي تړې ووتل ، دونې په يوې لويې څانګې يې کېښود اويوه تنی يې کنېکاږله . دسترګو په رپ کې ، څانګه غوڅه شوې وه . ګلاجان اريان شو . ده دکندوز په بنار کې دترکانانو په دوکان کې دارومانينونه ليدلي وو ، چې دچارتراشونه يې دړې بيلولې ، خوبې مزي اړه يې نه وه ليدلې. ورغی چې دی يې هم وازميږي ، خو تورپوستی سر وښوراوه او ګويا ده ته يې دهغې استعمال ښوده .اره يې په بلې څانګې کېښوده هغه هم غوڅه شيوه . بيا يې نوپه اشارو او تجربو دهغې چل ګلاجان ته وښود ، تر دې چې هغه هم يو څانګه غوڅه کړه. بيايې دهغې دپرچاوولو ، تنی وروښودله . بيايې نو ګلاجان ته ونيوله او موسکی شو .ګلاجان هر څه No . No ورته وويل خو کره کولی تړې روان شو .

انور ښه په دمه کې و ، هر مازيګر به ياد ملګرو سره ورک و اوبيا به هغوی ورسره کورته راتلل . په دغو کې دوه نجونې هم وې چې انور ويل دده همصنفياني دي . ګلاجان په دې کارونو کې نه و ، څو ځلې چې سوسی او پالين به راغلې او په ګوته کې به لړې بړې شوې ، دی به په کومه بانه دکور نه ووت ، بس هفته کې يو ځل دپادري ګريګوري سره انګليسی درس ، نور په انګړ کې کار ، کالي پريولل ، دوډی پخول ، سودا اخيستل ، دګلاجان زياتره ناسته ولاړه دتورپوستی ،کره کولی سره وه . دهماغه په موټر کې به مارکېټ ته ته . پادري هره مياشت دوی ته دفوډ ستيمپ په نامه يوه کتابچه ورکوله .په دې کې دلوتونو په شان کاغذونه وو. شين يو ډالر ، زېړ پنځه ډالره او ډاسې نور . بس دکوپون په شان به دې هر څومره چې سودا وه ، پانې تړې وشکولې او دوکاندار ته به دې ورکړې .دامريکا حکومت دخلکو دپاره اقل حد درآمد ټاکلی ، که دهغه حدنه کمې پيسې لرې نو کمبوت يې حکومت په فوډ ستيمپ او نورو دغسې وړيا مرستو پوره کوي .دفوډ ستمپ يو نقص دادی چې په هغې

.باندې یوازې سابه ، شودې او غونبه باب اخیستل کیدای شي ، دډبلی خوراک، سکریټ او داسې نور نه پرې اخیستل کیږي . کره کولی په دې موقع ګلاجان په ټول مارکیټ وګرځاوه او قسم قسم غونبې او خوراکه باب به یې ورښودل او چې به دخوګ غونبې ته راغلل نو ګلاجان ته به موسکی شو ، مانازه پوهیږم چې تاسو دسور غونبه نه خورئ ، یوه ورځ کره کولی دخپلې ښځې او لور سره راغلل . ګلاجان دځانه سره ویل ، " اوس یې درګز کړه کتغنیه !" ښځه یې یوه پیله دخدای وه ، لوریې تنکی وه ، ښایسته سترګې یې وې خو پوزه یې پیته وه او ویښتان یې ګورګوتی او په رنګینو مریو جړاووو . ګلاجان ټولوته چای کښښود . په همدې وخت کې انور دخپلو سپین پوستو ملګرو سره راغې . بس های هوی و او خنداوې وې ، ګلاجان یو څه وشرمېده ، ځکه دغو نوو زاغلو په تور پوستو میلمنو چرت خراب نه کړ . دیوه سره لوی ټیپ ریکاردر و چې په جګ آواز یې کومه دګډا بدله غږوله او دانور په شمول ټول ورته نڅېدل. کره کولی نور څه ونه ویل ، دکورنۍ سره ولاړ شو او دلاس په ښورولو یې دګلاجان سره خدای پامانی وکړه ، دکوره ووتل .دانور ملګرو یو قسم ته ملنډې ورپورې کولې ، یوه یې خپله پوزه نیولې وه چې ګویا تور پوستي بدبوی کوي.

پنځم څپرکی

دګلاجان انګریزي هم دپالین او سوسی دبرکته یو څه دګوزارې شوې وه . اوس یې هم هره هفته ، یو ساعت دپادري ګریګوري سره درس وایه ، خو خبرې یې ددوی سره روانولې . دیارلس کلنه پالین ، ګلاجان پاولی بلله دسوسی سره چې دکور دهر ګوټ نه خبره وه او ګلاجان به ورته په پښتو ویل "ته دسپی غوندې سوس وهي " ، دده دبدې ورځ ملکری وو . سوسی به کله په ټوکو ګلاجان ته ویل ،" زما سره واده وکړه !" ګلاجان به ویل ، " too fat مانادېره چاغه یې . دهغې د ځورولو دپاره به یې دوه بالښتونه ترکمیس لاندې کړل او هرې خوا به یې په کوټه کې توس واهه .سوسی به سره شوه او پاولی به دخندا نه په غولي رغښته . سوسی به بیا دګلاجان دساده توب پېښې کولې ، یوه کاچوغه به یې را وچته کړه اوبویوله به یې ، ماناته دومره وحشی یې چې فکر کوې کاچوغه دخوراک شی دی . یوه ورځ دیارلس کلنې پالین هم ګلاجان

ته وویل ، " زما سره واده نه کوې ؟" ګلاجان وویل ، " You crazy , marry uncle?
مانا ، ته لیونی یې چې خپل تره سره واده کوې . I pind you good husband.
نبه میړه به زه درته پیداکړم .

یوه دمنی ورځ چې ګلاجان بهر ووت ګوری چې تور پوستی کره کولی دلرګو په دلی لګیا دی ، ټول یې په یوه اندازه واړه کړي او دکور دارځ په دیوال تکیه ، باره تړې جوړي . ګلاجان کورته بوته او چای یې مخې ته کښبود. یو ساعت غلی و ، بیا یې ګلاجان ته وویل ، " داسې بنکاري چې ددهقانی شوقي یې ، نوراځه چې یو شی دروښیم ." دواړه بهر ووتل،کره کولی خپل موټر ته لاړ ، او ګلاجان ته یې اشاره وکړه . دموټر دشانه یې په ګډه، یو شور رنګی ماشین بنکته کړ . ارابې ، دبایسکل په شان دوه بنکرونه او یوه پره لرونکې وسپنه . کره کولی ماشین دکور څنګ پټې ته ورغړاوه او، یو مزی یې کشکود او دماشین غره هار جګ شو .ماشین یې په زمکې روان کړ او ګلاجان کتل چې سم صفا لاسې تراکټور و . دځانه سره یې وویل ، کور دې وران شه پرنګیه چې څه پتنې دې راایستې دي . ده تراکټور پخواهم په کندوز کې لیدلی و ، ځینو بایانو به لرل او دخلکو زمکې به یې په پیسو اړولې ،خو هغه بیدرکه غټ وو،کره کولی . په نیم ساعت کې دګلاجان دواړه پټې واړول اوپه دویم ځلی یې ، دبزګرانو په اصطلاح بنه حلا ل کړل . دایې هم پربښود او لاړ . ګلاجان ورپسې کتل او فکر یې کاوه چې په عجیبه خلکو واوښتم .

شپږم څپرکی

دانور کړه وړه په ټوپونو امریکایي کښدل . شپې به چې کله راغی نو ږغ دبلی به ور سره و ، لکه سړی چې وظیفه کوي ، که به یې خوراک کاوه او که به یې کالی اوتو کول ، سربه یې بنوراوه او کله به چې په جذبه کې راغی او بدله به یې ببحده خوښه شوه ، ګلاجان ته به یې ویل ، " ددهقان زویه ، check this one out . له دې طرفه یې ګز کړه .

انور او ګلاجان په یوه کوټه کې خووو ، دیوه وطن او یوه کلی خو وو ، مګر اوس یې دنیاګاني سره بېلېدې . انور شګلنه زمکه وه ، دامریکا دکلچر هر څاڅکی یې زغمه او دنورو تلوسه یې کوله . دګلاجان پورې دامریکا جامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ناشولته ښکارېده ، لکه دښځې پورې ړېره . ګلاجان په ډېرو زاریــو انــور مجبور کړ.چې د کالیفورنیا نه یوه افغانی جنترې راوغواړي ، چې هغه راغله نــو ګلاجان وکتل چې دروڅې دمیاشتې ایله.لس ورځې پاتې دي . په انور یــې ژړا وکړه خو هغه ورته وخنــدل او ببرتــه یــې دخپــل ټیــپ ریکــاردر دغــورې ســره دملنګانو دالاهو په شان سرښورول روان کړل . ګلاجان داپاتې لس ورځې روڅه و ، دورځې به چې دده دري ملګري ، پاولــی ، کــره کــولی ، اوسوســی ورکــره راغلل ، نوده به ورته دمسلمانانو ددې دود کیسې کولې او هغې بــه چــې کــوم دخوراک شیان راوړي وو ، کراره به یې پــه فریــج کــې کښښودل . چــې ده بــه لمونځ کاوه ، هغوی به غلي ورته ناست وو ، په ملنډونه ، په تعصب نه ، بلکه پــه یو قسم اسرار آمیز درناوي به غلي ناست وو او خدازده چې په زړونــو کــې یــې څه ګرځېدل . یوه ورځ کره کولی په ډېر تکلیف او قسم قسم الفاظو او دلایس په اشارو ګلاجان ته وویل چې ته چې لمونځ کوې نو پــه مابــاندې دلــرې ځایــه ، دیوې ساده دنیا نه دکوم ګوتګ معنوی تماس سره لرې راځي . ګلاجــان چــې دا خبره انور ته تېره کړه نو هغه وخندل ، " ته به داسې ورته ښکارې ،لکــه ددې خپل دافریقایي پلرونو نمونه چې بس هرې ونې غنــې تــه لــک بــوک کــېدل . " دانور له خبرو دین ته دیو قسم ســپکاوي بــوی راتــه ، ګلاجــان پــه بیــړه کلمــه (کلیمه) تېره کړه .

اووم څپرکی

یو ځلې ذکره کولی میلمه و ، دغوایه دغوښې اوړدې ، پلنې توتې یې ورتــه دکور مخې ته په برنډه دسکرو دنغرې په سر ورتې کړې ، دستېک پــه نامــه یــې یادوي او دامریکایانو دټولونه معتبر خوراک دی . روغې لوبې پټاتې یې دپوټکي سره دسکرو داور په خوړلن کې پخې کړې ، دسلاتې یولــوی ښانــک چــې دوی یې سالاد بولي . درومیانو ، نوش پیازو ، ګاهو پانو ، اویو قســم لعــاب ســره چــې ډریسینګ ورته وایي او سلاتې سره یې ګډوي ، په میز کښښودل شو . کره کــولی په عمل کې کوندو ، زامنو،لونو یــې هــم ودونــه کــړي وو او بیــل وو . بــس دی یوازې و .ښځه یې دلورسره اوسېده او کله کله به یې ګذر پرې وشــو . ګلاجــان هسې هم دکباب دبوی سره وړی کېده ، خو دادب نه یې ځان ټینګ کــړ چــې

پاڅين راورسيږي . هغوی په پنجې او چرې ډوډۍ خوړه خوده غـوښه پـه غـاښو شکوله او دسالادنه يې هماغلته په ښانګ کې نوالې جوړولې. خو هغوی ، لکـه چې دعمرونو ورسره روږدي وي ، هډو ورته کتل هم نه .

ګلاجان اوس يوازې و. انور دخپلې ګرل فرينډې (ملګرې) سره کاليفورنيـا ته کډه شوی و ، ويل يې چې هلته کار او سوشال ، يا دحکومت مرسته پريمانـه ده .

دګلاجان داول نه دسوشال او دخوراکو دکوپون سره ورانه وه ، خو رغېدن يې ترې نه و . دځان سره يې ويل ، که خپـل پـلار تـه ښيزې نـه کـوم دناکامـه ورځې به يې کوم ، دبيکمال سړي برخه خواره ده .خو بيـا بـه خجالتـه شـو او ويل به يې هيڅ پلار خپل زوی دامريکا ژوند ته نه دی روزلی ، که په وطن کـې وای ، لوی دهقان به رانه جوړ و ، مسته قولبه به راته ولاړه وه ، دعيش ژوند بـه و او دپلار به هم اوږې راسـره سـپکې وې ، پـلار مـې څه ګرم دی ، داوو پشـتو همداسې لوی شوي يو . خوبيا دوطن حالاټ ورپه زړه شول ، خوهلته بـه مـې نو څه کړي وو ، يا به عسکری ته تلم اويا به دمجاهدينو سره ټوپک په غاړه لټېره. ګرځېدم .

يو سهار کره کولی دګلاجان پسې راغی او په موټر کې يې خپل کورته بوته . په پخلنځي کې دمالټې شربت ، او يوقسم امريکايي پـراټې چـې پـه سـريې يـو بيخده خوږ شربت وراچوي او په هر پټ کې يې کوچ ورويلـي کـوي ، پـه مـيز اينبۍ و. ګلاجان په خپلې بې انتها اشتها ټول ګروټ کړل او کـره کـولی نـورې پراټې پرې واچولې .

وروسته نو دچای دلويو پيالو سـره بـهر پـه برنـډه کښيناسـتل . يـو څه سـره خاموشه وو ، ګلاجان پوهېده چې کره کولی څه ويل غوښتل . کـره کـولی څو ځلې غاړه تازه کړه خو ، لکه چې نه پوهېږي چې له کوم ځايه يې پيـل کـړي ، ببرته به غلی شو . په آخرکې يې سر وښوراوه او ويې ويـل ، " زه ډيـرې خـبرې لرم او زړه مې ډېر کېږي چې ټولـې درتـه وکـړم ، خوداسـې ښکـارې چـې يـو څوکاله خو به درسره وم ، په مدار مدار به يې درته کوم . خو اوس به ، کـه نـه خپه کېږې ، ستانه يوه پوښتنه وکړم . ګلاجان هماغسې غلی و او ورته کتل يـې . کره کولی وويل ، " ستا خوقسمت، لکه چې همدلته په امريکا کې دی . ملګری

دې ، انور، هم درنه لاړ ، نو څه وایی چې یو څه په ځان تکیه شو ؟" ګلاجان پوه شو چې دتکیه شو مانا تکیه شې ده خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولی وویل، " زما او سوسی او پالین په نزد ته ښه زلمی یې ، هوښیار یې ، انګریزي دې هم دغه دی بې چوخسه یاده کړه . دسوشال او فوډ ستیمپ نه دې هم بد راځي . نو څه وایی چې کوم کار ، بار شروع کړو ؟" ګلاجان په خندا وویل ، " زه پوهیږم چې تاسو راته ځوریږئ ، خو چې فکر کوم غیر له دهقانی بل کمال زه نه لرم او دهقاني دلته بل شاني ده .زه وایم چې وطن ته دبیرته تلو تابینه ونیسم ، که څنګه ؟" کره کولی وویل ، " ښتاخوښه ، امریکایو آزاد ملک دی ، څوک دچامخه نشي راګرځولی ، خوکه زما نه پوښتنه کوې ؟" ګلاجان وویل " یوځلې خومې پوښتنه وکړه ، اوس راباندې قسم خورې ؟" کره کولې هم وخندل او ویې ویل ، " دپالین او سوسي نه هم پوښتنه وکړه ، بیا به نو زه دخپل زړه حال درته ووایم."

اتم څپرکی

په دې مانښام داپښتو سروکی په اریزونا پورې ښه لګیده ، چې " نرې باران دی پاس په لوړ یې وروینه ." ګلاجان او ملګري یې دسوسي کره میلمانه وو. بس هاټ ډاګ(کوټلې غوښه چې په کولمه کې پوښلې وي) و، چې د ډوډۍ په مینځ کې تاوېده او همداسې کپ کپ دکوکاکولا دغوړپونو سره خوړل کیده . وروسته نو ټول دګلاجان خبروته انتظار وو . ګلاجان وویل ، " ماتاسو ته پخواهم ویلي وو ، چې زه کوم کمال نه لرم . بس ساده دهقان یم . کره کولی ټینګ دی چې له دې سوشال نه ځان خلاص کړم او تاسو ته معلومه ده زما هم دهماغه اول نه تري بد راتلل . زما سړه یوه پروژه ګې شته ، خو خدازده چې کار به ورکړي.که نه ، که اجازت وي درته وبه یې وایم . " پالین په ټوکو وویل ، " ته چې په ماته ګوډه انګریزي هرڅه ستې غپوې ، نن مانښام دې وار دی . ګلاجان سوسي ته وویل ، " دا بدرنګه پیغلوتې درکورې کړه ." بیا یې نو شروع وکړه ، " دا څوکاله چې زه د امریکا ميوې وینم نو جوړه یې په درست جهان کې نشته . نښې منې ، نښې هندوانې ، ښه شوتالان ، خویو میوه چې مزه یې باران وړې ده ، هغه خټکی دی ." پالین خبره ورغوځه کړه ،" ولې ؟ مور یو قسم

نه ، دوه قسمه خټکی لرو ، یو یې هانی ډیو دي چې ته به یې په مانانه پوهیږې، مانا دشاتو پرخه . بل کانتی لوپ . "ګلاجان وخندل ، " دواړه بې خونده دي، لکه بوس . دالوی شپږازه وطن چې خدای تاسو ته درکړی» پالین غچ اخیستلو ته قابو وه او ویې ویل : " مه وایه چې خدای تاسوته درکړی، وایه مورږ ته راکړی . "ګلاجان موسک شو ،" پالین ، بس بې جوابه دې کړم . ماویل ، امریکا دوه سوه قسمه منې او انکور لري خو بس دوه قسمه خټکی دي چې ځنې وخت خلک دناچاري ورځې بوره ورباندې دورږي ، ایله دخوراک شي . زمورږ په وطن کې ، مقصد مې اوغانستان دی ، هلته شپږاوه قسمه داسې خټکي دي چې دخوند نه به یې څه درته وایم ؟" کره کولي پوښتنه وکړه، " خواړه دي ؟" ګلاجان وویل " خورږوالی خو یې یکی یو صفت دی . دهغې خوتاوویل چې چاره په شکرې هم کیږي ." ګلاجان ډبروخت فکر وکړ چې انګریزي یې ورجوړه کړي ، بیا یي سوسي ته وویل ،" خټکی خوځه دشربتو غړ که نه ده چې یوازې یې خورږوالي ته وګورو . هغه ښځې یې چې په ځان وهي چې ښه بوی ورکړي ، هغې ته په انګریزي څه وایي ؟" سوسي وویل ، «پرفیوم ، Perfume " ګلاجان وویل دهغې بوی ته څه وایي ؟" سوسي وویل ، «فریګرینس fragrance » ګلاجان کره کولي ته وویل ؛ "زمورږ خټکی همدا فریګرینس لري چې مورږ یې عطر ، ورږمه بولو . لکه دګلاب بوی خو دهر ګلاب نه، مورږ یو قسم ګلاب ته چې سور نه دی ، دپالین دغومبوري په شان دی ، خو دهغې په شان مردار بوی نه لري ، اصیل ګلاب وایو ، یو قسم ، څنګه یې ووایم؟ ، نری خورږه ورږمه ده ، لکه دماشوم دخولې نه چې دموربې یې رودلې وي ، راځي ، زه یې سم نشم ویلی." پالین چې د ګلاجان دخبرو په وخت کې په منډه تشناب ته لاړه وه او مخ یې پاک پریوللی و ، په غوسه ناک غږ وویل ، «وحشی وحشی لګیا یې ، خپل تور مخ نه وینې په نورو لګیږې " سوسی پالین ته سترګې برګې کړې خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولي وویل ،" ښه دایې بل صفت شو ، نور څه لري ؟" ګلاجان وویل، " اوبلن نه دی ، " پالین غچ ته تیاره وه . " نو البته چې شنه یې راشکوئ ، پخه میوه خامخا اوبلنه وي ." ګلاجان په بې حوصله ګي وویل ، " مورږ یې اوبلنه بولو خو ترجمه یې نه راځي . خو دا زمورږ خټکی وچ کلک دی ، لکه دقندو کندوري ، چې بیا په خوله کې ویلې

کیږي . بله دا چې بیحده خواږه نه دي چې ستوني وسوځوي . پاتې شوه دپالین دخاموالي او پخوالي خبره . زمور ختکی داسې پاخه وي چې دېر کله هماغلته په پالیز کې دخپله انده دجړې نه بیلې پرتې وي . داخبره هم په خلکو کې مشهوره ده چې که آس دپالیز له څنګه تیرشي نو یې په دربهار ختکی ترک چوي . دانه هسې خبره وي خو زمورختکی چې دچاړه څوکه دچاخبره لاپرې تیره شوې نه وي ، پخپله څیري شي . مور هم یو قسم آبی ختکی لرو ، مور یې خاده بولو ، مانا وحشي ، چې دپالین به خوښ شي ، ټول دشربت نه دک ،خوچې دوه ترازې وخورې نو نس دې پرې دک شي او دژبې څوکه دې وسیځي . " بیا یې نو پالین ته په موسکا وکتل چې هغې به څه غابن ماتوونکی ځواب جوړکړی وي خو هغه ، لکه چې دتاثیر لاندې راغلې وي ، دچایو دپیالې سره ولاړه وه ، په دلچسپی یې غوږ نیولی و. ګلاجان وویل ، " نوداسې دي زمور ختکی او مافکر وکړ چې دلته به نبه بازار پیدا کړي ."

کره کولی په خپل پاینپ خواری کولې . لایتر یې ورته نیولی و خو دهغې ګیس ختم و . غاړه یې تازه کړه ، " داخو، که همداسې وي ، لکه ته یې چې وایې ، نبه پروژه ده او دکامیابیدو چانس یې زیات دی خو دوه پوښتنې دي.یوه داچې ستاسو ددې صفتي ختکي تخم به له ګومه شي ، بله داچې ستایې کرل زده دي ؟ او دادویمه پوښتنه ځکه کوم چې زه په خپله هم دهقان یم ، دجوارو او پنبې او ځینو نورو شیانو ، خو په عمر مې ختکی نه دي کرلی .

ګلاجان وویل ،" تخمونه یوځه ماسره هم شته او نور مې دیوه اشنا نه چې د مجاهدینو په ډې پیره کې امریکاته راتلونکی دی غوښتي دي . پاتې شوه د کرلو خبره زه دامنم چې دهغې استاد نه یم ، هیڅ کله په وطن کې زما ختکی په مسابقو کې ګټه نه ده کړې .خو په دویمه ، دریمه درجه کې راغلی یم ."

کره کولي وویل ، " داسوال حل بوله . یوه بله مهمه پوښتنه دخاورې ده . همدا ختکي چې ته یې صفتونه کوې ، که په داسې کوم بل ځای کې وکړې چې دخاورې ترکیب یې فرق کوي ، مثلاً دالکلی په ځای یې تیزابي خاصیت دېر وي ، یا یې فیصدي فرق وکړی یا زمکه ډیره وچه یادیره نمجنه وي ، نو بیا یا دسره کیږي نه او دمړه ځوني په شان ترخه وي یایې خوند بدل شي . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان وویل " په دومره کړت وپړت یې نه پوهیږم ، مقصد زمکه وچـــه ، یـو څه شکلنه وي بیا نو دغویي سره کافي ده "

کره کولي وویل ،" دلته اکثر کیمیاوي سره استعمالیږي خو دغویي سره هـم شته یوه لاره داده چې دقسم قسم ترکیبونو خاوره بیله بیله ډبرې کړو او بیـا پـه هر یوې کې تجربه وکړو چې کومه ورسره لګي . خو کاشکې په هسدې خـلاص شوي وای . آب او هوا خو زمور په لاس کې نـه ده ، هلتـه پـه افغانسـتان کـې ستاسو آب وهوا څنګه وه ؟" ګلاجان ووېل . " یره ، دکندوز آب وهوا خو داسـې بویه چې دهمدې ځای په شان وه ، لمده بل ، ساړه یې همداسـې دي ." کـره- کولي بیا دپایپ په لګولو لګیا شو ،او عجیبه داچې داځلې یې اور واخیست . یو ژور کش یې ورکړ ، اوپه لاس یې دلوګو راپورته شـوې غوړاسـکې سـره خـورې کړې او په ارام غږ یې وویل ، "بس تجربه یې په مور او کامیابی په خدای ."

نهم څپرکی

دمنی دآخر یوه ورځ ګلاجان او کره کولي په اور ګاډي کـې دنیویـارک پـه نیت روان شول .ګلاجان بې هغې هم بایدنیویارک تـه تللـی وای ، خـو وېرېده چې لاربه ورکه کړي . داخبره یې کره کولي ته وکړه او هغه بـې لـه دې چـې ګلاجان ورنه وغواړي ، وویل ، " زما هم نیویارک ته زړه کېده ، چـې یـو ځلـي دآزادی مجسمه په سترګو ووینم ."

دنیویارک په روز ویلـټ نومـي هـوټل کـې دمجـاهدینو ګنه ګونه وه . ټول مشران راغلي وو ، بلکه کشران یې ، چې یا به یې ورور و یا وراره او یا تحویلدار، داهم ورسـره وو . هـوټل ، لکـه چـې دکـوم پاکستانی دی ، ځکـه هـره خـوا غوړځني ، تور مخي ډبر لرو برکېدل او پـه انګلیسـي کـې یـې د (ډ) او (ټ) نـه کوکاړي ایستلې . دملګرو ملتونو دعمومي اجلاس ورځې وې .

دکنفرانس لویه کوټه کې دمجاهدینو ډله ، لکه خیرات ته چې ښـره کښینـي سبا ناري ته پنډه وه . لویې ډیرې یې خلالولې او ، یو بل سره لـه پـس پـس نـه وروسته به یې یو دبل ورانه ته ټس ورکړ ، بیایې خوله په خندا چت ته ونیولـه ، ونولېد .

دهوټل خادمان راغلل او دوی ته يې وُويل چې سبارى پـــه رسـتوران کـې تيار دى خو دوى دترجمان په خوله ورته وويل چې همدلته يې راوړه . دهيئت کشـرانو خپـل ځادرونـه يـوه پـه بـل پسـې وغـوړول ، دسـترخوان يـې تـــرې جورکړ خادمانو سرونه په تعجب وښورول او بيا په مايوسى لاړل چې درستوران نه ډوډى راوري او دوى يې په زمکه وخورې.

شيبه پس دمجاهدينو پشهاړ او چړپار کډو . يوه يې دبـل نـه پوښتنـه وکـړه . "مولوى صاحب داخوبه دخوک شودې نه وي؟" مولوي صاحب يوه ځوانکى ته چې کوز په ادب ناست و وويل ،" انجنيره ، دبوتل دا ليک ولوله چې دځه شـى شودې دي ؟" دهر مشر سره په امريکا کې اوسيدونکى يو ترجمان هم و ، يـا بـه يې خپلوان يا دتنظيم غړي وو ، چې دتعليم دپاره يـې دجـهاد پـه کـالونو کـې امريکاته استولى و و. دغه ځوانان هرکال امريکـــا دخواخـوږى پـه نامـه دبيلـو تنظيمونو نه امريکا ته رابلل . يکى يوه تنظيم ځپل غړي امريکاته.نه ور پريـښول او هغه دخالص و . هغه به ويل چې دوى هلته په امريکا کـــې کـاپـران کيږي . دغو ترجمانانو زياترو دلته امريکايي چارې کولې او ګويا که حل نه وي نونيمـه حل شوي وو خو د هيئت درانګ دخبر سره به يې په بيـړه ږيـرې پريـښودې او يونيم ځادر ، وطنې جامې او تسپې به يې دبوخځى نه راوايستلې . کرى ورځ به دخپل مشر پسې روان وو او شپې به دهوټل په کومه خونـــه کـې دځادر لانـدې ويده شول . يوه خو عمومي ليدل ، کتل او مجلسونه وو چې هلتـه لـه افغـانى او امريکايي لوري يو رسمي ترجمان ترجمې کولې. مشرانو په خپله هم پـــه پيښور کې يوه ځه په انګريزى ژبه ګوتې وهلې وې او کله کله يې دخپل ترجمان نـــه خبره اخيسته او خپله به ورکډ شول ، پښتو اډانه به يې داسې په انګريزى واړوله چې امريکايي لورى به يې دځان پورې اريان کړ . دپيښور " کـوم چـه دى "به يې دډبر پکې وايه our jahad which is,it is not pight por Afghnistan , it is for islam. If it was for afghanistan man can tell monster after it, but the thing which is is afghan made of mud, he die, but islam no die مانـا زمـوږ جـهاد کوم چه دى ،دافغانستان دپاره جګړه نـــه ده ، داسـلام دپـاره ده ، کـه يـوازې دافغانستان دپاره واى ، نوسړى به ويلى وو چې ، يره ، بلا ورپسې . خبره کومـــه چې ده داده چې افغان خودخاورې نه جوړ بنيادم دى ، فانى دى ، مګر اسلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

باقی دی . نو بیا وروسته نورو په مشر شاباسي وایه : یـره مولویصـاحب ، عجـب غابن ماتوونکی ځواب دې ورکـړ!" ددوی خپلـو ترجمانـانو بـه رنې رنې ورتـه کتلې او خوله به یې نشوه چوله کولای .

مګر هر مشر خصوصی لیدل کتل ، ځانله خارجی ګماشته ګان لرل ، خارجی خبریال چې ددوی جبهې ته دفلم اخیستلو لپاره تللی و ، دسی ا ی اې مـامور چې په پیښور کې ده ته موظف و او هیڅ بې هیڅه په هڅدې وخـت کـې پـه روزویلټ هوټل ورپیښ شوی و ، دکانګرس وکیل چې ده خپلې جبهې ته بیولی و . هر مشر دغه خواخوږي ، دتماس دغه چینلونه له بل مشـر نـه پـټ ساتل او چې به سړی راغی نو دهوټل خپلې کوټې ته به یې بوته . ترجمان به یـې هـم خپل اتباري سړی و .

دانو دمجاهدینوهماغه پیره وه چې بیایې په واشنګټن کې ریګن ته داسـلام په دین دمشرف کېدو بلنه ورکړې وه او هغه ویلـی‌وو چـې " داخـو دې پـه زړه پورې خـبره وکـړه !" وروسـته چـې بیـا خلکـو دهیئـت مشـر ملامتـاوه چـې مولویصاحب ، ته دافغان ولس دتبلیغ دپاره رالیږلې وې او که دافغانانو ددا‌عیي په خـاطر ؟" مولویصـاحب ، لکـه همیـش ، غـابن مـاتوونکی ځواب ورکـړی و ، "هلکه، ځان پوه کړه . زه دافغان ولس رالیږلی نه یم ، داسـلام داعیـي رالیـږلی یم."

په دویمه درجه مشرانو کې دکندوز دنازکمیر په نامه دیوه مشهور بـای وراره قوماندان ځیرک میر ، هم و چې دګلاجان سره یې ان دپیښور نـه خـط کتـابت درلود . ګلاجان ورنه دختکو دبیل قسمونو تخمونه غوښتی وو او هغه لوز کړې و چې داپیرته چې امریکا ته راشي نو اک ناک یې دځانـه سـره راوړي . ګلاجـان دکره کولی سره دهمدې دپاره دروزویلټ هوټل ته راغلـی و . ډواړه دخونـې په کوز سر کې ځانله ناست وو . ځیرک میر به کله کله وزته ومومسل خو نـورو تـه یې ددوی دمعرفی کولو تکل نه کاوه . دګلاجـان زړه میـنې میـنې کـېده چـې دمشرانو سره د زړه خواله وکړي خو په دې ورځو کـې پـه هـوټل کـې دومـره دقسم قسم افغانانو ګڼه ګوڼه روانه وه چې چا ګلاجان ته کتل قـدرې هـم نـه . دی یو کشر سړی و او چندانې به نه وخپه شوی خودلته دکره کولی په مخ کـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېده چې وطنوالو هیڅ رای نه پرې واهه . نو دختګی دتخمونـــو داخیســتلو سره سمدلاسه ، بې خدای پامانی دخپل ملګری سره روان شو .

. نیویارک درې بغری دی ، آسمان خراشونه ، بازارونه او مندیی یې دیهودانو دي . تنګې کوڅې ، قاچاق خانې، دغلو او غدوی او قتلونو ځالې دتورانو .قمار خانې او دګچنیو سالونونه یې دسسلی دګمبینو او جان ګاټې ددلـو بدماشـانو او مافیا. دکره کولې سره ، دګلاجان سات څو ورځې یوڅه تېر شو ، البتـه د ویـرې سره . دنیویارک دنګو مانیو یې سرګرځاوه او دتورانو تورو خونو او نااشنا غرګیـو یې په زړه کې ترهه پیدا کوله . دتورانو یوې لویې ډلې د آزادی مجسمې سـیل ته بوتلل . دادیوې چتې پیغلې مجسمه وه ، دسرچـار چـاپیره یـې درنا دشـغلو شپول واوپه یوه لاس کې یې یو مشال نیولی و . تـرې لانـدې پـه یـوه دره څه لیکل شوي وو او کره کولی یې داسې ترجمه وکړه : دنړی نتلو ، وړو ، رټلو ، بې کورو ، راشئ ، زما غیږ درته خلاصـــه ده او مادرتـه دآزادی مشال بـل ساتلی دی.دشپې له خوا یې دزمکې لاندې په نیمـــه تیاره خونـو کـې دتورانـو جـاز موسیقی او نڅاګانې ورباندې ولیدې . دګلاجان دې خبرې ته ډیـر پـام و چـې توران چې عشقی بدلې بولي هم ځانونه داســې ورسـره خـوځوي ، لکـه کـوم مرموز بوت ته چې عبادت کوي .

چې بیرته دخپلو تخمونو ددبلی سره اریزوناته ، خپل کلی تـه ورسـېدل نـو ایله د ګلاجان سیاله وشوه .

لسم څپرکی

ګلاجان ایله دومره پوهېده چې په امریکا کې لویې لارې هره یوه یـو نمـبر لري ، که لمبر جفت و ، نو لار دختیځ نه لوېدیځ ته او که طاق ونـو دشـمال نـه جنوب ته غځیدلې ده .

اتم لمبر لویه لار ، نیغ په نیغه داریزونانه دکالیفورنیا بنګلی بنار ، سانتیا ګو ته چې دځینو مهاجرو افغانانو ځاله ده ورځې . دلارې دواړو غاړو تـه کـال دولـس میاشتې وني ، غنې او شنیلي دي ، داریزوناپلوته دزقوم او نورې اغزنې ونـــې او دکالیفورنیا خواته دنښتـرو او نـورو تـل زرغونـو ونـو ګڼ ځنګلونـه . سوســې او ګلاجان په همدې لار کالیفورنیا ته دکوم افغان واده تـــه ور روان وو . پـه اصـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دی انور په تلفون کې وربللی و ، چې هم به دکالیفورنیا سیل وکړي او هم به واده وخوري او ګلاجان چې لایې موټر چلول زده نه وو ، سوسي دځانه سره قنجوغه کړه ، بلکه ځان یې دهغې پوزې قنجوغه کړ .

دافغانانو واده نه و ، بله تماشه وه . ګلاجان نه پوهېده چې افغانانو په کابل کې هم ودونه همداسې کول ، په دې فرق چې کمیسونه لږ تر اوس نه اوږده ، ګریوانونه یو څه نااړتي . اوس ترپوندې نیایسته زیات جګ ، دورانه تر غړې پورې برېښ . دګریوان کوز ترهغې پورې چاک چې دټټر ناوه یې دنامه دغوتې پورې ښکاریده . انور دخپلې امریکایي ګرل فرېنډې سره یو قسم موزیک ته تاو راتاو کېده چې په غوږو ډېره ناتراشه لګېده .دسندرغاړو غږ په دې جګ ، جړ ساز کې ورک و ، ایله دومره ښکاریده چې خوله یې ښوري او پو قسم دمبوره یې لاس کې نیولې چې یو مزی یې چېرته برق کې ټینګ دځ او پخپله هم کله په وړاندې او کله وروسته غبرګېده او سترګې یې کله داسې پټولې ،لکه رښتیا چې کومه سوې سندره بولي. خوچې.ښه به غوږ شو.نو هسې ایرانی پارسي به یې اورېده ، لکه بوی سرش بر بره ، طوطی سبزش خره ، آهینه ګوش بره ، دوستت دارم خر خره او همدغسې نورې قافیې چې په کندوز کې به تاجکو ماشومانو بللې او لاس په لاس به د.ونې نه چاپېره تاوېدل .

دسوسي هم ګډاته زړه کېده خو ګلاجان ته یې کتل چې لکه بوت یوې ځواته ولاړ دی . کوم چاسوسي ته دنځابلنه ورکړه ، هغې ګلاجان ته وکتل چې په خپل ځای میخکوب په مرموزه موسکا خپل دکوکاکولا ګیلاس ته ځیر دی . سوسي هم دنورو په شان په دې غږبنده نځا ورګډه شوه . پس له ډېره وخته چا د ډوډۍ دتیارېدو غږ وکړ . عجیبه ده چې افغانانو امریکایي توب زیاتره دنمایش لپاره کاوه ، خو چې ددوډۍ خبره راغله نو امریکایي نوبت او بل ته لار ورکول هېر وو ، ټولو دپسونو درېمې په شان ددوډۍ په شالون برید ښخ کړ . دا امریکایي عادت هم هېر و چې یو ځلې قاب ډک شي نو بیا خو باید میلمه دمیز شاوخوا نورو ته پریږدي . دزیاترو خلکو په لاس کې یونه ، دوه او کله لادرې بشقابونه وو او هر چا خپل زوی لورته غږونه کول . زړې بوډۍ ، چې لایې هم څپوتې په سرکاوه ، هم له نورو کمې نه وې . دبی بی حاجي په نامه یوې بوډۍ که ټول نه ونو نیم غوری په نکونبدا دځانه سره روان کړی و .

ګلاجان چې لاهم په بله کوټه کې دخپل ګیلاس سره ولاړ پاتې و ،وموسل . په همدې کې دګلاجان یوې نجلۍ ته پام شو چې دکوټې په بل سر کې یوازې ولاړه وه . دهغې جامې سم دم کوچانۍ وې ، خو دهرې ورځې نه ، بلکه دودونو او اخترونو کوچانۍ . یوټیک یې هم په ټنډه ، بلکه دپیکي په سر ځلیده ددرو رنګونو درایي جامویې دپانوس رڼاکوله . له سترګو یې دوحشي آس شغلې ختلې . یوه شیبه خو ګلاجان ترور شو ، دکندوز د ودونو چتې یې سترګو ته ودربدې چې هیڅ بې هیڅه ، لکه زرکې لر او برکښدې او خپله بنکلا یې په خلکو زباتله . ګلاجان سترګې وموښلې ، چې هسې پریښانۍ به وړې و ، خونه نجلۍ وه او دیوال ته یې تکیه وهلې وه، لکه خوب چې وینې ، ګوري چې هغه هم ده ته ځیره ده . په همدې خوب کې یې ولیدل چې په ورو ورو قدم وچتوی او ددې خواته راځي . ګلاجان لاحول وویله او سر یې دې خواها خوا وښوراوه چې په سدشي ، خو نجلۍ لاهم ددې لورې ته قدمونه وچتول . هغه وخت یې ټکان وخوړ چې نجلۍ مخامخ ودربده اوپوښتنه یې وکړه."وطندارې، څنګه دې وموسل ؟" ګلاجان وویل ،."هسې ، څه مقصد مې نه و ." نجلۍ وویل، " نه ، په زړه کې دې څه وګرځېدل چې موسک شوې ؟" ګلاجان چې لا یې هم خپل ګیلاس ته کتل وویل ، " هسې ، دخپل وطن دبزکشۍ صحنه راته سترګوته ودربده . ورته ګوره مه ، خو هغه زړه بښځه وینې ، چې په کونج کې ناسته ده ، هغې ، لکه چې بزدحلال دایرې ته ورساوه." نجلۍ یوه مسته خندا وکړه او ددوډۍ سالون ته روانه شوه . ګلاجان چې په زړه کې یې ډیره دخندا سره جوړه وه ، کله کله بوډۍ ته کتل چې شوله سرپوې او لاندنۍ ژامه یې دهرکپ سره په پاسنۍ پورې نښلیې . پوه شو چې غابښ یې نشته، کړشو په ده ، هم یې زړه پرې خوږېده او هم یې خپله خندا نه شوه درولی .دکندوز دژمې یوه شپه ورپه یادشوه چې خویندو یې دملواړې دمور په خوله کې دګوړې کندوری اینبی و . هغه هم دقرنونو وه . په دې شپه یې ماشومانوته دنامعلم با- چاکیسه کړې وه او بیا په نیمایي کې ، پخپله خوب وړې وه . خوله یې وانړه نیولې وه ، دوی چې ګوړه ورواچوله ، نوبیا یې هرڅه انتظار وایست چې کومه پیښه به وشي ، خوهغه هماغسې ، خوله له ویلې شوې ګوړې ډکه ویده وه . ګلاجان په همدې فکر کې و چې کتل یې هماغه نجلۍ ددوو ډکو قابونو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته راغله او په خندا يې وويل ،" مـــاهم وزه دحلالـي دايـري تـه راوړلـه خـو چنداني شي پکې نه و پاتې ." ګلاجان چې ورته وکتل نـو د زړه پـه کـوم ځای کې يې دګړۍ ګوزار وشو . ببرته يې سترګې په خپل ګيلاس ښخې کړې . نجلـی لاهم خندل خو ورو ورو يې خندا په موسکا بدله شوه اوپه شرمیندګوکي غږ يـې وويل ، " هـــن، درواخلـه ،"ګلاجـان لاس وروغـځاوه او بـې لـه دې چـې ورتـه وګوري، بشقاب يې تړې واخيست. نجلی په چوکۍ کښيناسته او ده ته يـــې هـم ست وکړ. دواړه په آرامه او بې خبرو په خوړلو لګياشول . وروسته نجلی دده نـه قاب واخيست ، ورکه شوه . ګلاجان دځانه سره ويل ، " بيخ دې ووزه ، پـــه دې بنايست . !"

سوسي را پيدا شوه اوګلاجان ته يې وويل ، " يوه بجـــه ده ، بيرتـه روان نـه شو؟" ګلاجان ووېل ، " اصلی ما ملې لاپـاتې دي . بيغمـه خپلـه ګډاکـوه ." څه کش وکړپ شروع شو .څو کسو يو ميز ، دوه چوکۍ په يوه جګې چوتـــرې کـې کيښودې . له بلې خونې يې ناوې راوســـتله ، ګرچـاپـير يـې ماشـومان لـر اوبـر کېدل، په سريې قرآن ورباندې نيولی و او کومه بدله يې ويله چې " استه بـــرو ، مای مان استه برو . ځای خوبان استه برو ، دختر خان استه برو ." سوسي پوښتنه وکړه ، " داڅه وايي ، دا څه لوبه ده ؟" ګلاجـــان ووېـل ، " زه نـه پـه پوهيږم ، دهندوانو يا ايرانيانو کوم دود به وي " عجيبه داوه چې دناوې لمـــن دطـاووس دلکۍ په شان ورپسې څکيده ، چاترلکۍ نيولې وه ." ګلاجان ته خنـــدا ورغلـه . خو تر شايې کوچانۍ نجلۍ ورو ووېل " اوس نو وزه دلکۍ سره دحلال دايـرې ته راوړي ." نجلۍ مخکې شوه او دګلاجان ملګرې سوسي ته يې وويل :" خاوند دې دی ؟" هغې په خندا وويل ، " کاشکې؟" بيايې نو ځان معرفی کړ.، " زما نـوم سوسی دی ، سوسان ټايلر." نجلۍ ووېل ، " زه روهيلـی يم ، ســتا ملـګری څوک دی ؟" سوسی لکه چې څه شراب يې چښلي وي وخندل ، " تاسو سره نه پيژنئ؟ روهيلۍ څه ښه نوم دی ، روهيلۍ داګلاجان دی ، په دويم نامه يې زه هـــم نـه پوهيږم . ګلابه يې اول نوم وي ، جان يه يې وروستی ، بـــس مـــور نـــې ګلاجـان بولو ." بيايې ګلاجان ته مخ کـړ ، " داستاســو وطنـداره ، روهيلـی ده. دې هـم دويم نوم نه دی راکړی ، لکه چې په تاسو افغانانو باندې دنامه تنګسه راغلـې " ناڅاپه روهيلۍ ، لکه پخوايې چې اکټ کاوه بدله شوه . دسوسي ســـره يـې پـه

لاس روغبړ وکړ خو ګلاجان ته يې مازې سروخوځاوه . درې واړه دناوې په سيل لګياشول ، چاکومه آئينه ناوې او هلک ته ونيوله او بل چا دمالبدې کاسه لاس کې نيولې وه او هلک په کاچوغه دهغې نه کوم شی چې روهيلی ويل ، ليتی به وي ، دناوې په خوله کې ورکول . روهيلی ډګلاجان نه پوښتنه وکړه ، " دناوې لاس مات دی که څنګه ؟" ګلاجان وموسل ، " نه ؛ دکابليانو رسم همدادی ." سوسې دې صحنې ته ډېره مدهوشه وه او شرابو يې بارخوګان لاهم ورسره کړي وو ، نو خوله يې له حيرانتيا وازه پاتې وه . روهيلی وويل ، " تاسو خولکه چې دکوم بل ايالت نه راغلې يئ ، دناوې کور راباللې يئ که دهلک ؟" ګلاجان وويل ، " خداکه هيچارابللی يو ، هسې زما ملګری ، انور تلفون راته وکړ او مورې هم بدر راغلو." روهيلی وويل ، " داد بدر لفظ خولکه چې په ترکستان کې رواج دی ." ګلاجان په يو څه قهروويل ، " که ته يې ووايې نو څنګه به يې ووايې ؟ " روهيلی وويل ، " موږ وايو ، ايسته راغلو ، يا ايسته راروان شوو . خوزه دکټغن دژبې سره آشنا يم ، يو تره مې په سپين زرکې مامور و او پلار مې دايلبند نه دراستنېدو په وخت کې زه يو څو ورځې هلته پرېښودم . دا څو ورځې کالونه شول او مکتب مې هماغلته تر شپږم جماعته پورې ختم کړ . هرکال به مې تره په ژمي کې جلا آباد ته ، چې زمور کډې وې ، راوستلم. "دګلاجان دلچسپي راوپارېده ، " په قام څوک يې ؟" هغې وويل ، " کوچی " ګلاجان وويل ، "کوچان خو ډيرې طايفې لري ، اکاخيل ، ګاړی ، دستوخيل ، کندازيان ، کوم يو ؟" روهيلی وويل ، " داټول چې تاياد کړل نقلی دي ، زه اصيله احمدزی کوچی يم . " ګلاجان په تعجب وويل ، " ماويل ته ټوکې کوې چې وايې کوچی يم . مور به چې دپسرلی له خوا دکوچانوکډې ليدې چې هر سهار به په ورځو ورځو دميږو ،اوښانو ، لويو تره خولو سپيو سره دکلي شاته بدخشان ته تلې نوپه سړک باندې به ورته کښيناستو ، او ددوی سيل مو کاوه ، خو هغوی کندهاري کوچان وو . " روهيلی وويل ، " داحمدزو کډې هم پکې وې . بې هغې هم په آبول کې سره يو ځای کېدل او زما تره هم هماغلته ددرانی کوچانو سره خپلوی کړې وه چې بيا کندوز ته کډه شو " ګلاجان نيمه جدي او نيمه په ټوکه وويل ، " دکيږدی نه تر امريکا پورې خو ډېره لار ده ، دلته څنګه راغلې يې ؟" روهيلی يوه دنګ ځوان ته ګوته ونيوله ، " دهغه جوارګر دليدو دپاره

راغلې یم ." ګلاجان وویل ، " خاوند دې دی ؟" روهیلی کټ کټ وخندل ، "نه، داجوارګر زما ورور دی ، رازق . " ګلاجان پښه نیولی شو، "نو جوارګر ولې ورته وایی ، بنایسته زلمی بنکاري ." روهیلی لکه چې ورور سره یې ضد وي ووېل ، "جوارګر خونو دی ، درینو نه نیولې دلاس ویګاس تر قمار خانو پورې یوه تړې نه ده پاتې ... دچرګ نه نیولې تر آس او غویي پورې داسې شی به نه وي چې دی ورباندې شرط ونه تړي ." بیا یې په مینه دخپل ورور پسې چې دیوې ببرسرې سره په نځالګیاووکتل ، " خو څه وکړم ، په ژوند کې همدا یو لیونۍ غرتی ورور راپاتې دی ، " ګلاجان یې پښتو ویلو ته اریان و ، " مور او پلار نه لرې ؟" روهیلی په مسته خندا وویل ، " هرڅه لرم شکر ، خو رازق جان دموره یو دی" ددوی مرکه نوره هم ګرمېدله خو سوسی ګلاجان په ډوډي (په نیغړک) وواهه او ګویا دتګ تلوسه یې نبودله . چې دا ونه شونو ګلاجان یې په رانبکلو دکوتې نه وایست . خدای پامانی هم دګلاجان د زړه سره شاته پاتې شوه .

دسهار دري بجې چې سوسی او ګلاجان ببرته اریزوناته روان وو په لارکې ګلاجان دسوسی نه پوښتنه وکړه ، " دروهیلی لمبر دې واخیست ؟" خو سوسی نیمه نشه په ډرایو بوخته وه ، دسړک بیلوونکې نښې یې بیدو دارابوپه مینځ کې وې ، موټر بې غمه کورې وورې روان و او سوسي ورسره ټالی خوړلې . خماري نیمه خلاصې سترګې یې ګلاجان ته کړې او ځواب یې ورکړ "روهیلی یې بیا څوک ده ؟"

یوولسم څپرکی

ګلاجان په اول ځل هارایی خړ تومی چرګان لېدل چې هره خوا الوزي . دی او کره ګولي هم دنورو په شان په بنکار وتلی وو . دنوامبر میاشت وه خودمنی بارانونه لا شروع شوي نه وو . چې روانېدل ، ګلاجان پوښتنه وکړه چې په امریکا کې دبنکار دپاره اجازه په کار ده ؟کره ګولي ویل ، چې هر بنکار بیله اجازه او لیسنس لري . حتی کبان هم بې وخته نیولی نشې . یو خو باید دهغوی دنسل ګیزی وخت نه وي ، بله داچې یوازې نر به یې ولې . په کبانو کې دنر بنځې فرق نشته ، مګر دبنکار موسم یې معلوم دی او په هره پیره کې دا تاکل شوې ده چې څومره کبان نیولی شی او دکب لویوالی باید څو انچه

وي . دخړتومي چرګانو يوازې دنر چرګ اجازه شته . دهر ښکار وخت او موسم معلوم دی . نوامبر بې هغې هم دشکر دورځې مياشت ده . ددې مياشتې په څلورمه پنجشنبه مور امريکايان کاله په سر يو خړتومی چرګ وريتوو او ديو قسم سارايی ترشو دانوسره يې خورو. دهر ځای نه دکورنۍ غړي په يوه ميز را غونډيږي ، ددودی نه سرکې دخدای شکر ادا کوي چې دوی ته يې داسې ښېرازه ملک ورکړی دی . په دې مياشت دغرځو ښکار هم مجاز دی . خو چې ودې ويشت نو پوليس ته به يې ورښکاره کوې چې هغه يې دنر ښځې تصديق وکړي او دا ومنې چې کبلی او وړوکی نه دی ، په هماغې قسم مرده کی چې په دې فصل کې يې اجازه ده ، په هماغې ګولۍ دې ويشتلی دی . په ژمي کې چې غرځې کلو او ښارونو او هوارې ته مخه کوي ، هلته يې بيا په توپک دويشتلو اجازه نشته ، په لېندې او غشې يې ويشتلی شې . ګلاجان وويل ، "داخونوښکار نه شو ، بس سپورټ دی ." کره کولي وخندل ، " ښکار خو بې هغې هم سپورټ دی ." ګلاجان وويل ، " په مور کې ښکار دګيډې مړول دی ."

دولسم څپرکی

ټول ژمی ، ګلاجان او ملګرو يې دپسرلی دکر دپاره پلانونه جوړول . کره کولي په کاغذ باندې نقشې جوړولې . دسپارو او نوروشيانو دپاره يې لستونه جوړول ټلاګونه يې کتل ، دهغوی نه يې په تلفون کې دبيې پوښتنه کوله . سوسې چې د غره په لمنه کې يې دپلار نه څه جايداد ورپاتې و، سل ايکړه زمکه همداسې شړه پرته وه ، دهغې کاغذونه او قواله يې راپيداکول ، دماليې اسناد يې راټولول . يوه ورځ دکره کولي او ګلاجان سره ولاړه او دخپلې زمکې چارچاپېره يې په درو ورځوکې دلرګی کټاره تاوکړه . خوپالين ويل ، " ډير به ورته نه ليواله کيږو ، ځکه چې که کار ورنه کړي بيا به مو زړونه خوړين وي ." پخپله پالين هم وزګاره نه وه ، هرشی ته يې دوسيه واچوله او چې به کوم سند يا معلومات په کار شول نو هغې به په کمپيوټر کې پيداکاوه . په ټولو کې ګلاجان بيکاره و . لټ نه و . خو دامريکا په لارو چارو يې سرچندانې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصېده . کله به حیران شو چې دا امریکایان ولې هرشـی تـه دومـره پلانونـه جوړوي ، ولې دومره منظم دي . په وطن کې خو ورځه ، یوه پرې سپره کـړه ، او ویې کړه . یوه ورځ یوه بله عجیبه پیښه شوه چې ګلاجان ورته دخنـدا شـین و. کړه کولي ورته وویل ،" دختکی تخمونه چېرتـه دي .؟" ګلاجـان ورتـه هغـه لوی کدو وښود چې په تاخچه کې اینبی و . کړه کولي هغه راکوز کړ ، سر یـې خلاص کړ ، ټول تخمونه چې لاسره سرینبی و له بیلو کڅوړو نـه چـې ورباندې دتخم قسمونه په نښه شوي وو وایستل ، کڅوړې او کدو یې دیوه سپین کاغذ پـه سروڅنډل او بیرته یې ځای پـه ځای کـړې سـر یـې ټینګ کـړ او ټول یـې پـه ریفریجریټر کې کیښودل . کاغذ یې سره را ټول کړ او څه خاوره چې پکې راټوله وه هغه یې دپوړی په شان . ټینګه کړه ، په پاکټ کې یـې کیښوده ، څه شـی یې ورباندې ولیکل ، دپوستې ټکټ یې پرې ولګاوه ، په یوه بل کاغذ کـې یـې کوم شی ولیکه ، داټول یې په پاکټ کې واچول ، سریې ورله سرینبی کړ او لـه کوټې ووت . شیبه پس چې ستون شونو وې ویل، " بس ، دخاورې کار هم سـم شو ، دکرنې دفتر ته مې ولیږه چې خاوره.یې تجزیه کړي ." ګلاجان کـټ کـټ وخندل ، " عجب به یې تجزیه کړي ! . ماته به دې پخوا ویلی وو چې یو بوتـل خاوره مې هم راغوښتې وای . دغه دوړې چې تـاراټولې کـړې ، داڅه دللمـې دي او څه داسقلان ، مانا څه دللمي ختکیـو دي او څه دآبـی ، نـوښه بـه یـې تجزیه کړي " !" سوسی او پالین هم وخندل خوکره کولی په چـوپـه خولـه بیـا دخپل پایپ سره چې میرات مړی هیڅ اورنه اخیست ، پهلوانی شروع کړه .

دیارلسم څپرکی

ماوتسی تونګ په چین کې خپل څلور تنه مخالفان ګینګ آف فور مانا څلـور بدما شان بلل . پالین هم خپلې ډلې ته ګینګ آف فور ویل . ددوی غونـډه اوس تقریباً هرمازیګر وه . داسې نه وه چې یوازې په خپلـې پـروژې غـږیدل ، بلکـه هریوه دخپلې ورځې دکار نامو کیسې کولې او په سبا به یې په همـدې لـړ کـې دنوو پیښو غبرګون ورسره کاوه . ټول دګلاجان سـره دچـایو پـه څښلـو روږدي شوي وو. یو مازیګر خبره په هغه پادري راغلـه چـې دګلاجـان سپانسـر شـوی و اوس یې هره یکشنبه ګلاجان ته دکلیسا دتګ بلنه ورکوله . په ټولو کـې سوسـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پادري ته ډېرۀ په غوسه وه . يوه ورځ خويې صفا ورته ويلی وو، "مقدسه پلاره، دخدای په دې لويه ورشو کې ډير دينونه ، ډيرې عقيدې او لارې شته . مورږ عيسويان يو خو دحقيقت کلی زمورږ په لاس کې نه ده . ګلاجان مسلمان دی ولې يې ځوروې ؟ زمورږ پيغمبر ، جيزس (عيسی) مني ، ديهودانو پيغمبر ، موزس(موسی) مني ، انصاف خوداوايي چې مورږ هم بايد دده پيغمبر ، محمد ومنو . که يې نه منو وخويې زغمو." ددې يکشنبې په سهار بيا پادري تلفون کړی و . پالين وويل ،" يره دغه پادريان خوداسې دي ، لکه مچان ، چې يو وارې يو خای ، شی پيداکړی نو بيا يې چې هر څو شړې ، بيرته راځي . مچ وژونی يې يوازينی چاره ده ." خوکره کولې ورباندې غږ کړ، " پالين يو څه سوکه شه ، ټوله پادريان مه سپکوه ." په همدې کې.بيا د تلفون شرنګی شو ، ګلاجان ورپاڅېده،"پادري به وي " خو چې تلفون يې جګ کړ د يوې نجلی غږ وچې پښتو يې ويله . ګلاجان لاس په غورږی پوښ کړ ، ملګروته يې اشاره وکړه چې غلی شئ او دروهيلی سره يې خبرې شروع کړې ، هغوی دده ليوالتيا ، دده ژبه او دمخ سوروالی څاره .تقريباً نيم ساعت ګلاجان په تلفون کې مشغول و ، داسې ښکاربدل چې مقابل لوري دډېر غږيږي او ګلاجان غورږ نيسي .

چې تلفون خلاص شو نو ګلاجان نوروته کړل ،" تاسو امريکايان ريډيو څه ته وايئ؟" پالين وويل ، " ريډيو هغه ماشين دی چې خلک خبرې پکې کوي او مورږ يې اورو." ګلاجان وويل ، " نه کوم قسم لوبه ده ، که څه بلا ؟" سوسی په خندا وويل ، "نو ريډيو نه ده ، بلکه رودِيو ده . ربنتيا بله هفته دالوبه همدلته په اريزونا کې زمورږ دښمنانه بهر کيږي . تابه هم ورولو ." ګلاجان په وارخطايۍ وويل،" دا نجلی چې تلفون کړی و ، " سوسی ته يې وکتل ، " هماغه دسانتياګونجلی ده ، وايي چې دخپل ورور سره دريډيو يې بولئ که بله بلا ، دهمدې لوبې سيل ته راځي او وايي که دلته ورته ديوې شپې داوسېدو دکوم هوټل بندو بست وکړو. "

کره کولې چې مړ پايپ يې کشکوده اوپه چوکی کې وړاندې وروسته زنګيده وويل ، " ولې همدلته دانور په خونه کې ورته ځای نه جوړوو؟" دګلاجان رنګ سور شو ، " ښځه ده ، ورور يې ورسره دی ، زه دوه بسترې نه لرم. دميلمه دپاره هيڅ شی هم نه لرم ، افغانان به تاسو ته معلوم نه وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بل قسم میلمانه دي ." پالین حملې ته تیاره وه ،" نو نجلۍ دې ستاسره په بستر کې څملي ، څه کیږي ؟" ګلاجان ترخه کاته ورشتۍ کړل خو سوسې مرستې ته ورودانګل ، " زه به یو بستر را وړم ." مانښام چې ګینګ روانېده نو کره ـ کولي ، یو ځلې شاته وکتل ، همداسې مړ پایپ په خوله ، یې ګلاجان ته په موسکا دشیطنت نه ډک ستر ګګ وواهه .

څوارلسم څپرکی

په سبا چې ګینګ راغی نو ګلاجان دکره کولي نه دزوډیو دلوبې پوښتنه وکړه . کره کولي ، خپل پایپ ته چې په اول کوشش یې ولګاوه خامتما په خپلې همیشکي چوکۍ تالۍ خورلې او په آب وتاب یې ګلاجان ته معلومات ورکول :

روډیو لوبه نه ده ، لیونتوب دی ، ځان مرګ ته ورکول دي . دځنګلونونه وحشي آس راولي او څوک دې نر شي همداسې شاتوری دې پرې سپور شي . هلته لرې بیا دغویانو دسپرلۍ میدان دی ، ډیر لوی دپیل په شان ینده غویان وي چې ډډیرې مستۍ ښکرونه دکتارو او ونو سره جنګوي . دغه دواړه داسې تازه وي چې تر اوسه یې په شاباندې سپرلۍ او په غاړه جغ نه وي لیدلی . ځینو خویې په اول ځل هغه بنیادم لیدلی چې دی یې په ځنګله کې په غشی بیهوشه کړی او همداسې بې هوښه یه سرترلی واګون کې یې نیغ درودیو میدان ته راوړي .

آس یاغویی په یوې اوږدې ویالې کې دریدلی وی ، چې دپاسه پرې لوبغاړی توپ کړي ، نومیدان ته راخوشې شي او هره خوا توپونه وهي ، لوبغاړی باید اته ثانیې دهغې په شاسپور پاتې شي ، بیا که راولویږي هم باک یې نشته . دآس سره خویوځه ګوزاره کیږي ځکه دهغې په طبیعت کې په بنیادم پښه کیښودل نشته او که لوبغاړی له اولې لتې بچ شو نو ایله لاس وپښې بېه یې خوږ پامات شي . دغویي په برخه کې خو که مرګ نه وي خطر خو خامخا شته ، ځکه چې لوبغاړی پریووت ، نو دادکاپر شی لنډ پرې راتاو شي او په تیرو ښکرونو یې ترهغې مرورې او هواته ارتوي او بیرته یې نیسي چې نور شورونه خوري دانو دمچ او پیل جنګ دی ، بنیادم دګټلو هیڅ چانس نه لري . خو

کاوبایان یې یا دپیسو دپاره کوي چې قهرمانان هرکال په بیلو ایالتونو کې دهمدې رودیو له برکته دري څلورمیلیونه دالره ګټي اویایې بس دخپلې نارامۍ دخروبولو او بنودولو دپاره کوي.

په بل شنه سهار خور ورور راورسیدل او دروغبړ نه پس سمدلاسه دګیټګ سره په کډه دلوبې سیل ته روان شول.

دلوبې دمیدان نه چارچاپیره درکښو دیوال تاو شوی و. بنایسته زیات خلک وو ځینې کاوبایان دخپلو چتري وزمه پلنو خولیو سره دلوبغالی په دیوال ناست وو او نندارچیان ددیوال نه بهر په لرګینو اندرپایو چې پورې پورې جوړې شوې وې ناست وو. کاوبایانو میدان ته کتل، اوږدې دسندرا دځرمنې موزې په پښو، سره دسمالونه په غاړه پراته، ځینو دتماکو پانې ژدویلې، هرې خواته یې لارې توکلې.

دګلاجان په اتکل زر دولس سوه کسان سیل ته راغلی وو، بسته کورنۍ دماشومانو سره په رنګ رنګ جامو، ځینې دکاوبایی خولې سره ناست وو. دکوکاکولا بوتل په یوه لاس او دپوليو ډک کاغذی ګیلاس په بل لاس، تولو هغې څېرې ته کتل چې کاوبای دآس سره تري میدان ته راوزي. دی دملګرو او میلمنو سره په یوه قطار کې ناست و. دروهیلې ورور رازق، په خپله روهیلې او بیا دی او بلې خواته یې پالین، سوسي او کره کولي... داسې ښکاریده چې روهیلې چندانې د لوبې دنندارې لیواله نه ده او دده سره یې خبرو ته تلوسه ډیره ده. پوښتنه یې وکړه. "مور ته مې هوټل سرشته کړی دی؟" ګلاجان وویل، "هوټل څه کوئ، زما کوډله شته، تاسودواړو ته مې بسترې پکې ایښې دي." ګلاجان غوښتل چې د روهیلې نه پوښتنه وکړي چې دده تلفون یې څنګه پیدا کړ، خو بیا یې پام شو چې ورته نمبر ورکړی وي. په لودسپیکرونو کې دآسونو او دهغو دجوړه کاوبایانو نومونه یادیدل او دخلکو دچکچکونه ګلاجان پوهیده چې دانوزبده پهلوانان دي. په ګلاجان هم یو قسم دانتظار لیوالتیا راغلې وه او ورسره یو قسم بله لیوالتیا هم دروهلیې له شغلو ورتیریده. په همدې کې اول کاوبای دآس په سپرلې راوووت آس لامیدان ته راوتلې نه و چې ټوپونه او خینجکې یې شروع کړې. کاوبای هم ورسره کله دې خواکله ها خواتالې خورلې. آس لا دمیدان بل سر ته رسیدلی نه و چې کاوبای را

پریووت، څوکسو په منډه هغه را پاڅوه ، خولی یې ، را وچته کړه او سیب ته یې کړ . لوډسپیکر وویل ، " څلورڅانیې !" ګویا ویې نــه ګټلــه . بــل کاوبــای دخلکــو دچکچکو سره راوووت ، آس هرې خواتوپونه وهــل او کاوبــای ځان ورپــورې ، لکه سرینس شوی چې وي ، ټینګ کړی و . دروهلیی ورور د شوق نه توپونه پیــل کړل او چاورته دشانه نارې کړې ، " ځوانه ، کښینه ! ، زمور مخه دې بنده کــړې ده . " روهیلی خپل ورور له کرتی راکش کړ . لوډسپیکر بیا غږ کړ ، "اوه ثــانیې ، یوه ثانیه کم راغی "

لوډسپیکر وویل ، " داځلی داسې یو آس راووزي چې تر اوسه پورې چاپــېره نه ده وروانديې اړولې او له همدې کبله مور وروانديې دکوه قاف دشهزاده نــوم اینبی دی .او دهغې انعام دی ، شــل زره ډالــره . " دخلکــو چکچکــې ، هــلا لا جوړه شوه اوتولو سترګي څېری ته نیولې وې . په همدې کې یو کاوبای دیــوه تورآس سره خرامانه راووت ، آس غاړه یوې خواته کــړه کــړې وه . او خلکــو هلا لا جوړه کړه . کاوبای خلکوته په احترام لاس دخپلې لویې خولی زی ته ور وړخو ورونه رسېد . آس داسې جګ توپ وکړ چې کاوبای څوڅانیې ارتــې پــښې په هواکې پاتې شو او بیا په زمکه راولوېد .لوډسپیکر غږ کړ ، " څلورڅانیې " بیانو انونسرداتوکه هم وکړه ، " نه مې وو درته ویلی ؟" دګلاجان تلوسه مخ په زیاتېدو وه . اوکه هر څه روهیلی ورته خبرې کولې دی پرې نه پوهېده . بــل کاوبــای دهمدې آس سره میدان ته راغی . خو دهغــه حــال هــم همداشــو .لوډســپیکر وویل ، "داسې بنکاري چې په دې آس کې ، په شلو زرو ډالرو کــې، دبنیــادم برخه نشته .نوبل آس به راولــو ." لوبــه ترمــازیګره پــورې روانــه وه .لوډســپیکر وویل، " دابه زمور وروســتی آس وي ." رازق ګلاجــان تــه وویــل ،" ودې لیــده ، دامریکابزکشی ؟" ګلاجان وویل ، " داکاوبایان خو زمور ازبکوچاپ اندازانوتــه کوزه هم نشي نیولی !" رازق په ټوکه ګلاجان ته چلنج ورکړ ، " یــره ، زرډالــره درکوم که په دې آسونو دې پښه واړوله ." ګلاجــان وویــل ، " هنــدوان څوک . اوښان څوک ، زه خوچاپ انداز نه یم ، مــادخپل وطــن ازبــک چــاپ انــدازان یادول ." رازق لاهم زړور شو، " نو ته هسې لافــې ولــې کــوې.ازبــک یــادوې او ازبک یادوې . ازبک دکاوبایانو نسوارهم نه دي . اوکه پخپله دومره نریــې دا ګز دایې میدان !" ګلاجان څو شیبې روهیلی ته وکتل او بیا یې رازق تــه وویــل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یره داشرط خو درسره ترم ، خوزر ډاله به په کیشتونو درکوم ، ټولې روپۍ اوس نه لرم ." رازق په حیرانۍ ګلاجان ته وکتل ، "ربښتیاوایې ؟" ګلاجان سروښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .رازق خپل دکوکاکولا بوتل روهیلۍ ته ورکړ او پا څېد، دلوډسپیکر اورفریانو پلوته چې دمیدان په بل سر کې په جګې چوتـرې ولاړ ود ورغی . له یوڅه ځنډ نه پس ، لوډسپیکر غږ کړ ،"ښاغلیو اومیرمنو، یو نوی زیری ! په نندارچیانو کې چا دکوه قاف شهزاده ته چلنج ورکړی دی ." نندارچیانو په یوه غږ په ملنډو دخنداغریو جوړکړ . په دغسې لوبو کې بـه کلـه ځینـې مسـخره ټوکماران درنګینو جامو سره راووتل او په یوه ډنګر یابو سپاره به میدان تـه ګډ شول ، آس به په لاره سم تلی نه شو خو دوی به ځانونه دې خواهاخوا کړول ، لوډسپیکر وویل ، "داسړی دافغانستان نه راغلی مهاجر ګولاجین ، دی ، خـدای دې وکړي چې نوم مې سم تلفظ کړی وي " دخلکو خنـدا او چکچکـې نـورې هم زیاتې شوې .

کره کولې او نوروملګرو یې ګلاجان ته کتل ، چې آرام ، په چورت کې ډوب په خپل ځای ناست وو . رازق راغی او ګلاجان یې ترلاس ونیو ، دهغه ددربدو سره خلکو ورته لاسونه وپړقول ، په ملنډو نه ، بلکه په یو قسم زړه سواندې چـې امریکایان یې معمولاً دخوارو خارجیانو پـه هکلـه لـري . روهیلـی هـم ورسـره غبرګه پاڅېده خپل ورور ته یې وویل ، " جواری او لیونتوب هم یو حد لري ، لږ وشرمیږه !" خو ګلاجان وویل ، " اوس نـو خـدای راوسـتې ده ، بـس تـه راتـه دعاکوه !" بیانو لاړ ، کره کولې ته یې لاس ورکړ . پالین او سوسی راغلل او دی یې په دواړو مخونو چپ کړ. په اوله ځل پالین لـه ټوکـو او پینورونـو پـاتې وه . رنګ یې سپین تبښتیدلی و او دمړو اوښکو په مینځ کې یې وویل ، " پـه ځان پـام کوه چې بیا به داسې مهربان ورور له کومه کړم . "ګلاجان وموسل او زوان شو . ډیره شیبه رفریانو دګلاجان سره خبرې کولې او دلوبې مقررات یې ورته تشریح کول . بیا یې یو کـاغذ ورباندې لاسلیک کړ چې کـه څه ضـرر ور ورسـېده ، هیڅوک مسوول نه دی .

نندارچیان هم بې تابه وو، او ځینو یې دنګ تابیه نیولـه ، پـه همـدې کـې لوډسپیکر په خبرو راغی ، " میرمنو او ښاغلیـو ، دادی دکـوه قـاف دشـهزاده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بناغلی ګلوجین مقابله ." بیانو ، لکه چې دانانسر خواخوږي هم راپاریدلې وي. "افغانه وروره ، کامیابی دې غواړو" ټولو دتشویق لاسونه وپرقول.

ګلاجان خپل ملاوستنی چې دسندرا دخرمن او دکره کولې تحفه وه یو څو سور په نور هم مضبوط کړ او بیا ورغی او دخپرې دویالې په سر درفري اعلان ته منتظر ودرید. ځانته یې پام شو چې زنګنونه یې یو څه ریږدي. سترګې یې پټې کړې او ځان یې دخان آباد دبزکشۍ دغوندۍ په دوړو کې په ذات ګرګ باندې سپور ولید ، دیاغی آس خوله له ځکونو ډکه وه او چاپ اندازانو ورته چکچکې کولې. په همدې کې درفری داعلان غږ راغی او دآس په شایې ودانګل. دواړه بهرمیدان ته راووتل. آس بیا یوه ثانیه آرام ودرید. ګلاجان پوه شو چې دایې چل دی او سړی خطاباسي. دپخوانو کاوباپانو دسپرلی په وخت کې یې د آس دستور لیدلی و. یو لوی ټوپ هواته او بیا دبغل خالی کول. دکوټې د مشهورې زلزلې کیسه یې ددښکرۍ په کوم دوکان اوریدلې وه. په کوټه کې په اول سرکې ټکان کوز وپاس و، چې ددیوال هره خښته یې له بلې نه بیله کړه او بیا یې دچج په شان څنګ په څنګ ټکانونه شروع کړل ، چې ټولې خښتې کانې او هرڅه یې ورژول او ورسره یې دا ټیکلی هم اوریدلي و: "زمکه دمکې به زنګیدله لکه ټال په شان دزلزلې به خوځیده امر درب"

ددې بې پیره آس ټکانونه هم همداسې و. نوکله چې آس شاتنی پښې هواته کړې او ګلاجان یې پاس ګوزار کړ ، ګلاجان له تجربې پوهیده چې آس په کومه ځي. بیرته په آس سپور راغی. دی لاسم ناست نه و چې آس بغل خالی کړ ، یوې خواته یې ودانګل ، دچج نوبت راغی ، ګلاجان دخرو دسپرلی نه ددې قسم ټوپ سره بلد و اوځان یې راتینګ کړ. آس بیا خپلې خینجکې تکرار کړې ددې سره یې خوله شاته اړوله چې ګوندې چک ولګوي. خوګلاجان پښې دآس دخیټې پورې ننښلولې وې. د ګلاجان زړه کې ګرځیدل چې دا اته ثانیې خونیمه ورځ شوه ، ولې رفري غږ نه کوي ؟ دتوخته بای آس ، ذات ګرګ یې سترګو ته ودرېد ، چې دغوندۍ په شپله، په یوه ورکې خورکې داسې ننښتی و چې راختلی نه شو او په همدې تنګه وچه ویاله کې یې کله مخ کې او کله شاته زور کاوه. دګلاجان پام شو چې آس ته کوم تکلیف ورپیښ دی ځکه چې سترګې یې برکې راختلې وې ، ششنیده او زګیروی یې کول. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کراره ورغی ، دآس لکی يې ونيوله ، ګوری چې تر لاندې ، يو لوی شين وزری مچ ورپورې نښتی دی ، ګلاجان پوه شو چې داهماغه بې پيره شی دی چې دغويانو تر لکی لاندې په کونه ونښلی ، هم يې چيچي او هم يې وينې زبيښي، البته بد درد به کوی چې غويی بړيږي او لکی ډانګ ځان په غږو رغو ولي . له همدې امله يې بزګران غويبارې بولي . همدا دکافر بچی اوس دذات ګرګ دلکی لاندې په غوښه پورې نښتی و . ګلاجان پس دځو ناکامو کوششونو بيا آس راګير کړ اودستر ګو په رپ کې ، پخواترې چې آس بيا ودانګي ، غويبارې ، دغونبې نه وشکاوه او په لاس کې يې وسرويه . آس آرام په ځای ودرېد ، بيا نو نه خينجکې وې ، نه شيشنې ، او ګلاجان همداسې شاتوری پرې سپور توخته ته راووست . مګر دغويبارې خبره يې هيچاته نه وه تېره کړې ، او خلکو پرې پهلوانچه نوم اينبی و . ګلاجان بې واره دخپل وطن دخوب نه راويښ شو او ګوری چې آس تر لاندې لا خينجکې وهی او اته ثانيې نه پوره کيږي . په همدې کې لوډسپيکر غږ کړ ، " اته ثانيې پوره شوې !" خوګلاجان لاهم له ويرې دآس په شا ځان ټينګ کړی و . لوډسپيکر والا مست شوی و ، " نن مور يو ی قهرمان لرو ، ګلوجينه ، بس دی راکوز شه ." ايله ګلاجان په سد شو او دلرګو کټارې ته يې ورټوپ کړ او هلته نورو کاوبايانو داسې پاس رابنکه ، لکه دبزکشی وزه . دنندارچيانو غريو غوږونه کنول او لوډسپيکر هم ورسره چيغې جوړې کړې وې ؛ ګلاجان ببر سر رفريانو راګير کړ او خلکو هم چارچاپيره دګنې ګونې کړې جوړه کړې وه . ښايسته ډېر وخت پس ، ګلاجان دخلکو دمينځه ځان راوښکه او خپلو ملګرو ته ورسېده . اول چاچې ځان ورورساوه ، روهيلی وه، خو پالين وار ړومبی کړ ، لويه ږمنځ يې په لاس کې نيولې وه او دګلاجان جړويښتان يې ږمنځول او مچې يې تړې اخيستې . کره کولی دخپل مړه پايپ سره خرامانه راغی او ګلاجان يې په غيږ کې ونيو . سوسی نوروته شا اړولې وه او له خوشالی يې ژړل . ګلاجان هرې خواته وکتل او بيا يې وويل ، " کره کولي ، هغه ستا کنابونه څه شول چې تاويل نن مانښام به يې په مور وخورې ؟"

په لارکې دکره کولی تر زاړه او زنګ وهلی موټره پورې خلک ليکه ولاړ وو او مبارکی يې ورکوله . ګلاجان چې له اصله شرميندوکی و ، زمکې ته کتل ، خو پالين به دهر چانه تشکر کاوه ، لکه چې ګلاجان ددې مخلوق وي . په موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګې نورو ګلاجان ته کتل خو هغه لا رازق ته غځولی و ، " راوشمېره ". رازق هم تیار زرګون ورته ونیو ، ګلاجان واخیست او بیا ې روهیلی ته ور اوږد کړ خو پالین په هوا کې قپ کړ ، " دطالع روبی به نه پردی کوې !" روهیلی بدبد ورته وکتل .

دکره کولي میرمنې په برنده کې دباربکی (کباب) نغری لګولی و. کره کولی په لایتر اور ورواچاوه لمو دکوټې نه یې اخته شوې غونبه راوړه ، پرې وایې چوله سوسی او پالین هم بوختې شوې . عجیبه داچې درودیو رفریان او انانسر هم دځو نورو کسانو سره راغلل ، دبرندې لاندې ودربدل ، تر ځو کره کولی ورته ست وکړ . ګلاجان هم دخپلو ملګرو سره دکباب په پخولو لګیاشو . دهغوی په شوندو یوه ویره موسکا انځور وه .

کره کولی ، وچ پایپ دشوندو له ګوته ځوړند ، نغری ته ولاړ و ، غونبې یې مخ څټ اړولې ، رازق دنووراغلو رفریانو سره په مرکو اخته و او دشوقه یې لاسونه هرې خواته اچول او کټ کټ یې خندل . روهیلی دبرندې په ګوټ ګې ستنې ته تکیه وهلې ولاړه وه او لرې دغرو لمنې ته یې کتل چې دلمر سترګه په غرغرو وردوببدله . ځو ځلې خو رازق ګلاجان ته په لاس اشاره وکړه چې درفریانو دلې ته ورشي ، خو هغه ځان لرې ساته دوی ته به یې وموسل او بیرته به په دې او هغې بوخت شو .

چې کباب تیار شونو تول کولې ته ننوتل او دمیز نه چار چاپېره ګنبیناستل. کره کولي سر په لاسونو تکیه کړ ، سترګې یې پټې کړې او ویې ویل ، " خدایه ستا شکر کوو چې دیوې مړی دودی لایق دې ولیدو . " امریکایانو ورسره "آمین " کړه او بیا یې دکبابونو په تونو برید ښخ کړ . تولو دکره کولی دخوندورې دودی صفتونه کول خو پالین ځان پکې شریک کړ ، " سلاد ماجور ګړی دی !" تولو وخندل .

وروسته له دودی سوسی فرینی په میزکښوده هر چا خپل واړه قابګی تړې دکول ، دناستې کولې ته تلل . خو رفریانو ګلاجان ایسار کړی و او په خبرو خبرو یې برندې ته وایست روهیلی هم په پته ، چې پالین خبره نه شي ، وروته، دګلاجان ځنګ ته ودربده ، لکه چې پوهېده چې څه شی را روان دي . رفریانو ګلاجان ته وویل " اوس چې ته قهرمان یې ، نو ددالرو ویاله دربانديې

سپره شوه . مورِ غواړو چې ستا سره کتورې مامل جوړې کړو." ګلاجان روهیلی ته وویل ، " داخلک څه څه وایي ؟، کومې مامل نښې ؟" روهیلی وویل ، " زه څه پوهیږم ، په انګریزی خو یې تر ماته نښه پوهیږي ، ماخو فقط ددوو میاشتو یو کورس لوستی ، خوٗلکه چې غواړي ته ورسره قرار داد وتړې چې درودیو په لوبو کې به ګډون کوې او بس ددوی ، هغه توری څه و ؟ چاپ انداز ، ددوی چاپ انداز به یې . هرکال به تاته پیسې درکوي ." ګلاجان رفریانو ته موسک شو ، " زه دآس کسبی نه یم ، دغه سپرلی مې دشوق دپاره وکړه . ستاسو شل زره ډالره هم نه غواړم ، ما مازې خپل شوق کاوه ." روهیلی ګلاجان ته ترخه شوه ، " زه خو څه ستا دپلار ترجمانه نه یم ؟" ګلاجان په تعجب دهغې غوسه ناک مخ ته وکتل ، بیایې په بابیزه واخیسته او ویې ویل ، " نه ودرې چې کره کولی ورته راولم ." بیانو کره کولی په تفصیل سره دګلاجان خبره ورته بیان کړه ، رفریانو سرونه وښورول او یوه یې وویل ، " دا آزاد ملک دی ، مورِ په زور درباندې قرار داد نه شو کولی ،.خومورِ ویل ، ستا او زمورِ داوړو خیر پکې دی.داهم ورته ووایه چې هرکال دیو میلیون ډالرو ضمانت کوو ." کره کولی ترجمانی ته خوله جوړوله خو ګلاجان ووېل ، " یو څه خوزه هم ددوی په خبرو پوه شوم ، ورته ووایه . میلیون دې په تاسو بختورشي ، زما ددې قسم کار سره جوړه نه ده ." کره کولي ووېل ، " ورونه ٗپه خان مه بندوه ، ورته وبه وایم چې ګلاجان اوس حاضر په نورو کارونو بوخت دی ، تشکر به ترې وکړم او وبه وایم چې که بیاوزګار شو په تاسو به غږ وکړي ." ګلاجان په خندا ووېل ، " په هر قسم یې چې ورته وایې ، مقصد ددې بلانه مې خلاص کړه ." کره کولی موسک شو، رفریانو ته یې تفصیل ورکړ . خو رفریان نه قانع کېدل . د هغوی تر مینځ پنایسته دېر وخت خبرې رواني وې ګلاجان دیوه بهغرض په حیث بهرته کوتې ته ننووت.

دشپې ناوخته میلمستیا ختمه شوه . روهیلی ووېل ،" مورِ ته موکوم هوټل ټیولی دی ؟" ګلاجان ووېل ، " نه شپه به زمورِ کره تېره کړئ . هلته یې هغې هم دانور خان کوټه خالي پرته ده ." روهیلی موسکه شوه . کره کولی ټول په موټر کې دګلاجان کورته ورسول . هلته پاتې روهیلی ته دخوب کوټه وروښوده ، په تشناب کې یې نوې تولیې ورته کېښودې، او بیا نو ګینګ رخصت شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان رازق ته وویل ، " تاسو خور او ورور به په یوه کوټه کې پریوزئ ، د انور په کوټه کې او که وایې نوته راځه زما په کټ پریوزه ، زه به په کوچ ویده شم . " رازق په نورو سودا وو کې وو ، " ولې دې درودیو د دلالانو تجویز رد کړ؟ ته نه پوهیږې چې دامریکا روپۍ خویا په لوبو کې دي او یا په قمار خانو کې ؟" خو روهیلی مداخله وکړه ، " وروره ، جوارګري ډې په تا بختوره شي ، نور خلک دې حرام کسب ته مه لمسوه . " ګلاجان دواړو ته کتل او مداخله یې نه کوله . روهیلی ګلاجان ته کړه ، " درازق خبرې مه اوره اومه ورنه خپه کیږه ، هغه خدای همداسې ښویولی دی ، هغه مثل څه دی چې وایي نیکۍ له دې ملاماته ده ، بدی له نغاړې وهې . ماته خوب راځی . " ګلاجان ورسره ترکوتې لاړ خو هغې په دوازه کې وویل ، " بس ته ورځه ستا معشوقې ، پالین ، راته کټ او هرڅه ښودلي دي . " ور یې پورې کړ او دشانه یې پسې غږ کړ ، " هسې ټوکه مې کوله ، شپه په خیر . "

ګلاجان په تشناب کې اودس تازه کړ او بیا دناستې په کوټه کې په لمانځه ودریږد . په دعا کې پس دمړو او ژوندو چې دعادت له مخې به یې په شوندو تیریده ، په پټو سترګو ځان ته دعا وکړه ، " خالقه ، دشیطانی وسوسې نه مې وساتې ، دجوارګرۍ نه مې وساتې . یوه مړۍ حلاله روزي راکړې او دخپل وطن سوب مې وکړې . " چې دخوب کوتې ته لاړ ، رازق په ربستیا هم دګلاجان په بستر ویده پروت و . غلی ووت . دتشناب دخنګ الماري نه یې دوه شړۍ راوښکلې ، د خوب په خونه کې یې یوه په زمکه وغوړوله ، دکوچ داشاتکیه یې پرې کښوده ، پریووت ، کلیمه یې وویله ، بله شړۍ یې په ځان راکش کړه او تر سهاره دبنګۍ دسیند دسرپه غونډۍ دبزکشۍ په دوړو کې ورک و . په خوب کې دده آس تل هماغه ذات ګرګ و .

څه ښکالو راویښ کړ ، دلمانځه وخت و ، چې داودس دپاره تشناب ته روان شو ، ښکالو له هماغه ځایه راتله . بیرته په خپل ځای کښیناست . روهیلی خیشته پیشته ، مخ او سر په تولیې پوښلی ، راووتله . ددې په لیدو یې ټکان وخوړ ، خپلې کوتې ته ننوتله . ګلاجان هم اودس وکړ او چې راووت نو روهیلی ولاړه وه ، هرې خواته یې ترور کتل . ګلاجان ژر هغه جالماز چې دپښور نه یې راوړی و ، هغې ته ورکړ . روهیلی په خندا وویل ، قبله کومې خواته ده ؟ ګلاجان اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکره کولي دقطب نما په مرسته قبله سيخه کړي وه . دشرمه سور شو خودسهار په خړه کي روهيلی نه شوليدلی . هغې ته يې جالماز وغوړاوه او لرې په يو څادر په خپله هم ودريد . په خاموشی يې لمنځونه وکړل او کلاجان ډير پام کاوه چې دخپلو کليوالو په شان د سهار په لمانځه کې پشهار ونه کړي او ساړه اسويلی ونه باسي . درکوع نه پس يې هم ملا په قيام کې نيغه راسته کړه او دنورو ورځو په شان يې ونه کړل چې درکوع نه پس همداسې کړوپ سجدې ته لاړ شي .

دلمانځه نه پس کلاجان دسبناری دجوړولو په نيت پخلنځی ته لاړ، چاځوبنه يې دتازه سړو اوبو نه ډکه کړه ، په نغري يې کښوده ، نغری يې چالان کړ ، خو نور نه پوهيده چې څه شی پاخه کړي . روهيلی دپخلنځي دروازې ته تکيه وهلې وه او ده ته يې کتل . چې د کلاجان ټکنی توب يې وليده نو راغله او ويې ويل ، " بس تا خپل کار وکړ ، نور يې ماته پريږده . دښځو کار دی ، ته ورځه ، بېلمازه مخنته ورور مې راپاڅوه چې مشوکه خو په اوبو کې لمده کړي . " کلاجان په خوشالی ووووت . روهيلی دپخلنځی نه غږ کړ ، " هګۍ څنګه غواړې " کلاجان وويل ، " يو مخ ، خاګينه ، چې سره ګډې نه شي . " رازق له خپل بستر نه غږ کړ ، " زما هګۍ بديشی ، ماته ، سيريال ، ورغستلی جوړ کړئ . " شيبه پس روهيلی په پتنو س کې سبناری راوړ ، خپل ورور ته يې ووېل ، " ټونګه دې ومينځله ؟" رازق ورته په قار ووېل ، Shut up وږوسته ، چې روهيلی لوښی پخلنځی ته يووړل او ماشين کې يې کښودل ،رازق ورغږ کړ ، "بس نو روانه خرمانه شه چې ځوزه ځم ، په موټر کې تيل اچوم ، نوته به تياره وي ."

روهيلی او کلاجان دچايو دپيالو سره دميزدووخواته مخامخ کښيناستل . اوږده شيبه غلی ووکلاجان يو خوکم خبری و، بل وېرېده چې دنجلی په مخ کې کومه غلطه خبره ونه کړي . روهيلی هم له همدې ويريده او دهغې بله کمزوري داوه چې دخبرو شروع کول تل ورته سخت ښکاريدل . دکره کولی خبر ، خاموشی د کنډ خاصيت لري هرڅومره چې ډېر پاتې شي هماغومره يې سربښ ماتول ګران شي . کلاجان ددې کش حالت دماتولو په نيت ، پاڅيد ، دروهيلی پياله يې دميز له سره واخيسته ، او دهغې دتازه کولو دپاره پخلنځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ننووت. له هماغه ځایه یې غږ کړ ، "ولې مودومره بیړه ده ، یـو څو شـپې بـه پاتې شوي وئ چې د اریزونا سیل مو درباندې کړی وای ." دروهیلـی دخنـدا غږ راغی ، "تاسو غیر له اغزیو بل څه نه لرئ او مور خـو څه اوښان نـه یـو چـې ځوز وخورو؟" ګلاجان وویل ،"نه دلته لوی پارکونه دي،آبشارونه دي،دلیک میـد Lake mead دند په امریکا کې ساری نه لري او دګرند کینـین ملـی پـارک تـه خوزه لاړ نه یم خو وایي چې په اصل کې په اریزوناکې شـروع کیـږي " دچـایو پیالې یې دناستی خونې ته یووړې او بیا یې په مینه روهیلې تـه وکتـل ، دهغـې رنګ سور شو ، خبره یې تېره کړه ، " دپارکونو شوقي نه یمـه ، داس سـپرلی تـه مې لایو څه شوق کیږي ."ګلاجان وویل ،" اوس خو آس نه لرم ، ګونـدې کـال ته کوم تټو واخلم " روهیلی په یو څه تونده‌لهجه وویل ، " تټوان دخدای بلا ډبر دي ، په پارکونو کې په یو ډالـر هـم سړی پـرې سـپریدلی شـي ، زه مسـتانګ غواړم." ګلاجان په تعجب وویل.، " دایې لاځه بلا وي ؟" روهیلـی وویـل " ورور مې راته ویلی دي چې دا بل خبل آسونه دي . رازق وایي چې پخوادلتـه هـم تګ راتګ په آسونو کېده خوبیا چې اورګاډی راغی ، آس دموده ولوېد، خلکـو همداسې په ځنګله کې خوشې کړل . " ګلاجان وویل ، "نو چې خوشې کـول یې ، ولې یې په بل چانـه خـرڅول ؟" روهیلـی موسـکه شـوه ، " ایلـه ذې یـوه ناپرېته وویشته . آس نو چاځیسته ؟ ټول په اورګاډي ورمـات وو .څه آسـونه خـو دخلکو نه یاغی شوي وو ، هغه هم ورسره ګډ شول بیا همالته په ځنګلونـو کـې ګلې تري جوړې شوې ، نسلونه یې زیات شـول ، او اوس هـم وحشـی ګرځي . دامې هسې خبره کوله ، دامې درته ویلـې چـې رازق خوهسـې جـوارګر دی ، خوماچې بیګا ددلالانو لیوالتیا ولېده نو وایم چې که دپیسو شوقی یې." ګلاجان وویل ،" شوقی به یې یم که به نه یم ، خوماته دلالان ، دغه ټوله مامله بې اودسه بنکاره شوه . په امریکې کې به ځوک دپیسو شوقي نه وي ،دلته خو غربت او فقر فخر نـه دی لوی شوم ګنل کیږي . خـو زه وایم چـې پـه حلالـه یـې وکتم ." روهیلی پوښتنه وکړه ، " د حلالې لار دې موندلې ده ؟" ګلاجان په شـرمیندوکی خندا وویل ، " یوځه خیال پولاو خوشته ، خو وګورو چې څه کیږي ؟" روهیلـی وویل ،" ته خویې راته ووایه ؟"ګلاجان وویل ، " تراوسه څه نشته ، خوکـه ژونـد وفاوکړه..." روهیلی یې خبره ورغوځه کړه ، " په دې ځوانه ځوانی کې دومـره

ناامیده یې ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "نه ، داهسې زمونږ د کلی اصطلاح ده. مقصد مې داوچې که خیر و شپږ میاشتې پس به دې خبره کړم . " روهیلـی هـم وخندل ، " هلکه ، زما دې نوره هم تلوسه کـړه چـې داڅه دسـرو زرو پـه کـان اوښتی یې اوکه دې دتیلو ځاموندلې ده ؟" ګلاجان ورته وموسل او نور یې هیڅ ونه ویل . په همدې کې رازق راورسید او روهیلی هم خپلې خونې ته لاړه چې ځان تیار کړي . ګلاجان تر موټره پورې ورسره ووت او چې هغوی روانېدل نو روهیلی وویل ، " ترشپږو میاشتو پورې خدای پامـان . "رازق خپلـې خورتـه پـه تعجب وکتل بیایې اوږې په بې پروایی پـاس وار تولـې او اکسـلیتر تـه یـې لتـه ورکړه . د ګلاجان په ګوګل ځې کوم ځای تش پاتې شو .

پنځلسم څپرکی

ګلاجان نه شاعر و اونه دتخیل سړی . دده تجربه دمینې په باب لنـډه اوپـه نشت خساب وه . یو اوږی ، دی به و ، ددولسو کالو ، دیوه واده پـه سـهار چـې دکور په چوتره باندې ټولې میلمنې رنګې بنګې پرتـې وې ، ده دیـوې ویـنډې ښځې یو تی ولید چې دشنه بخمل کمیس نه راوتلی و . دهغې په لیـدو یـې پـه وارخطایی کوتې ته منډه کړه . خوزړه یې صبر نه شـو او شـیبه پـس بیـا راووت اوپه چل یې ځان دهغې کټ ته ورساوه او دهغې دسپین تی نندارە یې وکـړه . اوس یې هم دهغه غلچکې عیش خوږوالی په ماغزو کې و اوتل یې دځانه سـره خپله خیالی محبوبا په شنه بخمل کې لیده . نور نودی په دې کې پوره ګلیوال و ، یوه ښایسته نجلی چې کـړه وړه یـې سـم وې ، دښې کورنـی وې ، سـتن او سکوی یې یادوې ، په پخلی کې ، په کور کولو کې پوړه نه وې ، په رویبارانو راپیداکړه ، جـرګه ورولیـږه او بیـا یـې واده کـړه . اوس یـې روهیلـی تـه هـم همداسې زړه کېده خو چل یې نه ورته .

شپاړسم څپرکی

کوز ، دکالیفورنیا دخلیج نه بارانونه داریزونا په جنوبی ځنډه شروع شـوې وو . دپسرلې شنیلی راروان و .دګلاجان ګنګ هر یودپروژې په خپلو برخو لګیاو. سوسـې خپلـه مـیراثی زمکـه دغـره پـه لمـن کـې ورخپلـه کـړې وه ، دهغـې چارچاپیریې دلرګو کتارې نوې کړې وې ، او اوس دکره کولې نوبت و. هغه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۍ کې ددهقانۍ سامانونه اخیستی وو . دهغو پیسې یې په قسطونو ماتې کړې وې اوسودا ګرانو چې اوس ګلاجان پیژانده ورسره منلې وه ، چې یو کال به هیڅ پیسې نه اخلي او بل کال به دسود سره دهغې قسطونه میاشت په میاشت ورکول کیږي . په سامانونو کې بس هماغه شیان وو چې ګلاجان په وطن کې پیژندل ، خوټول په یوه لوی ماشین کې چې دوی ورته کمباین ویل . یوه ، غابنور ، ماله ، دا ټول ورسره وو چې هر یو دضرورت په وخت کې په دې ماشین پورې نښلول کېدل . کره کولې دخپل مړه پایپ سره درسته ورځ په خپل ګراژ کې دخپلې دې نوې نانځکې سره بوخت و . پالین په کمپیوټر کې جدولونه ، دجم وخرڅ پانې ، حتی رسیدونه چاپول .

چې هواماته شوه او دازغنو بوټو او زقومو خپرې ترخې شنې شوې ، نو ګلاجان دخټکو تخمونه راواخیستل ،سم نیمایي یې کړل . نور یې بیرته ځای په ځای کړل او دایې په بیلو بیلو داوبو ډک ګیلاسونو کې خیشته کړل .په هر ګیلاس باندې دتخم دقسمونو نومونه تیار لیکلی وو . په بل سبا یې، دپسرلی دآخر یو پوست او نمجن سهار و چې کره کولې دګلاجان پسې راغی او په خپل ټراکټور کې یې دغره دلمنې پټیو ته بوته . کره کولې لاد وخته شل جریبه مځکه په ټراکټور وهلې وه ، په ځلورو برخو یې ویشلې او په هره یوه کې یې دولسوالۍ دکرنې دماهر په لارښودنه دخاص ترکیب سره شیندلی او بیا یې نښه حلاله اړولې وه . په دې ورځ نو ګلاجان ددوچو(جویو) او ویالو دکنلو هدایت ورکړ او کره کولې دسترګو په رپ کې په ټراکټور دوچې (نرۍ ویالې چې وروسته اوبه ورکې خوشې کیږي او دنیال بیخ لمړوي .) وایستلې، ګلاجان دبسم الله سره دخټکۍ زړې ، دوه دوه، درې لویشتې ترمینځ ددوچې دپاسه په خاوروکې بښ کړل . یوه ګوته خاوره یې پرې راواړوله . په هر قطار کې یو قسم خټکۍ ترمازیګره یې تخمونه کړل . کره کولې لرې په خپل ټراکټور کې ناست و او دده کارروایي یې څارله . چې کار خلاص شو نو ګلاجان لرې ودرېد او په مینه او ارمان خپل کښت ته ځیر و ، چې کره کولې دچرګې دسړې غونبې دسینډویچ سره راغی ، دده تر څنګ ودرېد ، سینډویچ یې ورکړ او په خپله هم دتېرو ، دغلامۍ دوختونو په شان چې پلار یې ورته کیسې کولې ، ودرېد او د ګلاجان په شان ده هم پتې ته کتل . چې بېرته راتلل کره کولې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات.ور کړل چې په اوله برخه کې څه قسم خاوره وه او څه ترکیب یې درلود او دویمه یې څنګه وه ؟ډګلاجان په دې خبرو سرنه خلاصېده ، ویې ویل، " دابه دوه هفتې پس معلومیږي ."

کره کولي چیرته دانتظار حوصله لرله ، هرسهار به پټي ته ورته او دخیریت احوال به یې ګلاجان ته رساوه . ګلاجان به په خندا دامتل ورته ترجمه کاوه چې مدعی سست ګواه چست . سوسی او پالین هم په انتظار ناستې وې خو پالین ویل ، " یوه روځ به ووینې چې زقوم او ستاسو دوطن داوښانو ځوزان راشنه دی ." کره کولي به قسمونه خوړل چې هغه ځای چې تخمونه بنخ دي ، ده ولیدل چې مځکه لږه راجګه شوې ، پرسېدلې ده خوپالین به ورپورې ملندې وهلې ؛ " دځوز قاعده همداسې وي . "

یوه شیشته پیشته ، بارانی ورځ وه چې ناڅاپه کره کولي ، داځلې په تراکټور راغی او بې غږ او غوږه یې ګلاجان بوته .ګلاجان چې هرڅه کتل ، بس هماغه توره خاوره وه چې اوس دباران دلاسه ختې شوې وه . کره کولي ویل ، " هوغه دوچه وینې، دآخر خواته ، هوغه شین بوټی وینې ؟" ګلاجان په احتیاط ورغی . بوټی خو و ، دوې پانې یې هم لرلې ، خو دتوت پانې شنه په ځای توربخن و . لاس یې ور وړ ، زیږ لګېده . یوه پانه یې راوښکله ، ورسره دځوز غوزه راووتله . هغه یې تراکټورته راوړه او کره کولي ته یې ورکړه . هغه معاینه کړه او بیا یې سروښوراوه ، " I, d be damned "ماناتولعنت دې وي په ما ! مګر ګلاجان دځانه سره وویل ، بس چې ځوز راغی نو ختکی هم نشالا چې راځي .

شپاړسم څپرکی

په بل سهار چاور وټکاوه ، چې ګلاجان پرانیست نو پادری و. ګلاجان دځانه سره وویل ، " لعنت!" خو پادري ننه ووت او همداسې په ولاړې یې وویل ، "خبرشوم چې درودیو.قهرمان درنه جوړشوی دی ." ګلاجان وموسل او نوریې څه ونه ویل ، پادري وویل ،" خبرشوم چې شل زره ډالره دې ګټلي دي . " ګلاجان بیاهم غلی و .

پادری وویل ، "اوس خوبه دعیسی په معجزې قانع شوی یې ؟" ګلاجان وویل ، " پخواهم قایل وم." پادری وویل ، " پوهیږم خواوس هم په محمد ایمان

لرې." ګلاجان په قهر وویل ، " زه په خدای ایمان لرم ، محمد یې پیغمبر دی په هغه اوپه ملایکو ایمان لرم . ټول پیغمبران مې قبول دي ." پادري وخندل ، "داخبرې مودیرې کړې . اوس ددې دپاره نه وم راغلی ." ګلاجان په تعجب وویل، " نو څنګه راپښې شوې ؟" پادری وویل ، " ماویل چې که په دغو شلو زرو ډالرو کې ، چرچ ته هم څه بسپنه ورکړې !" ګلاجان پوه شو چې پادری دخپلو پخوانیو خدمتونو بدله غواړي . نو په خندایې وویل ، " داچک لاپه لاس نه دی راغلی ، خو چې راغی، بس ، ته ووایه چې څومره غواړې ؟" پادری وویل ، " زه سوال نه کوم ، چرچ هیڅکله سوال نه کوي ، نوته پوه شه او سخاوت دې ، دچرچ دترمیم دپاره بسپنه ټوله شوې ، زرکه څه دپاسه زرکمبود دي . " ګلاجان وخندل ، " پادری صیب ، بس دوه زره دې په ماشوې !" پادری په خوشالی ګلاجان ته لاس ورکړ ، دصلیب هغه زنځیر چې یې په غاړه پروت و ، هغه یې مچ کړ او لاړ .ګلاجان سرونښوراوه او دځانه سره یې وویل ، رښتیا چې په امریکا کې پیسه ایمان دی !

په بله ورځ پټي ته دروانېدو په وخت کې یې کره کولي ته داکیسه تېره کړه. هغه پایپ له خولې راوایست ، ایسته یې لاړې توکړې ، "پادری نه دی دسپې زوی دی ." خوددې سره کره کولی پټي ته ورمنډه کړه . ګلاجان وارخطا شو چې هسې نه چې مړو په تخمونو برید کړی ، دی هم ورچټک شو . ګوری چې په یوه قطار کې توت پانې شنې ، پانې دخاورو نه راوتلي دي . اوله لیکه ټول لګېدلی، دویمه لیکه یونیم ځای تش دی ، دریمه لیک هم ټول لګېدلی ، نورې لیکې خالي وې . ګلاجان بوټوته په ګوندو شو . یوه نه بلکه دواړه تخمونه راټوکېدلی ، ښایسته ، ښویې ، غوړې پانې . نویې کره کولي ته وویل چې دا باید پټ شي چې باران او باد یې خراب نه کړي .کره کولي ده ته وویل ، "ته کښینه، زه راځم " په ټراکټور کې ورک شو او چې نیم ساعت پس راغی ، کاغذی لوی ګیلاسونه ورسره و ، ګلاجان وویل ، چې دا خو هوابندوی او بوټی وژنی ، خوکره کولی هم بزکرو ، په هر ګیلاس کې یې هره خوا سورې جوړکړل ، بیا یې ګیلاس دبوټی په سر راشپول کړ او شاوخوا یې خاورې واړولې . په دې شپه نو دګینګ خوشالي وه .

اووه لسم څپرکی

ګلاجان نه و خبر چې په امریکا کې دختګو په پالیز څه آفت لګیږي . په وطن کې خو داول دوو هفتو آفت ، مارغان او کښان وو چې تاندې پانې یې خوړلې ، وروسته نومړې او شمشتی او ګرو ګوتی وې چې دخوراک نه یې ورانی ډېر و ، پتې به یې ټول ګور ګور کړ ، بوټی یې ټول سرکپ کول . چې یې ختکی بچی واچول نو د آسمان څکالو لیږونو به وربــاندې دسپینو زرو لارې جوړې کړې او دسرو تورو خالونو والا ، مامی چې ځینی یې زر زرې چپنه بولی ، هغو به پکې ماره کوله .

خودلته ډکره کولي دیوې بلې بلا ، ګوفر نوم اخیسته چې دزمکنۍ لاندې سوړه جوړوي او دبوټی ریښې خوري . کره کولي ، دختګو سره په یوه قطار کې کوم قسم بد بوی شی ښخ کړ چې دولسوالی دماهر په وینا ، دغه مضر شــي تــه کانګې ورولی . دپیش پرانګ ، ګیدړ ، ګورګوتی او نورو څلوربولو دنیولو پرکــې او تلکې یې دپټې چارچاپېره پټې کــړې وې . ځای یــې پــه نــښه کــړی و چې پخپله دوی ژوبل نه کړي . ګلاجان غوښتل چې دپــټی پــه ســر دیــوې کوډلــې تجویز وکړي چې دی به دوطن په شان شپه ورځ پکې اوسي ، خو شرمېده چــې ورڅ سترګی او وحشی به ښکاره شي . په همدې چورت کې و چې په خپلــه کــره ـ کولی داکار وکړ او ویل یې ، " ورځ ته ورسره تېروه ، ستا ختکی ستا پــه ژبــه ښه پوهیږي ، خوشپه به زه ورباندې پیره کوم . که خوب راته نو پــه مــوټر کــې بــه سرولګوم .

هوا تاودېده خو بارانونه لا نه وو دربدلی . اول کارچې ګلاجان وکړ ، دکره کولي کاغذی ګیلاسونه یې لرې کړل ، ویل یې چې تازه هوا وخوري نو بــوټی زور کوي . اوس نوهره ورځ دنورو دوچو ختکو هم یو په بل پسې نیــښې واهــه . دوه هفتې پس پالین او سوسی هم دګلاجان سره راغلل. کره کولي لګیا و هغــه مړې ګور ګوتی او شیشکي یې دتلکو نــه خلاصــول چــې دشــپې ګیر شــوی وو. پالین وریږدیده ، "کره کولي ، دا مردار شیان زما دسترګونه لرې کــړه ، خوامــې راهسکیږي !" کره کولي ورته وخنــدل ، اوس نــوټول دوه جریبــه پــټی بخملــی شین خو نه ، خویوه شین چکې ډاکه ورباندې غوړېدلې وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسم څپرکی

دسرطان اوله (دجون ۲۲) د ګلاجان په ژوند کې مهمه ورځ وه . پرون په اول ختکی کې د پخوالی علامې ولیدل شوې .هرې خواته یې په پوټکي باندې توري لیکی غزیدلې وې ، خویوه بله ورځ یې غوښته چې ، لیکې یوځه نورې هم توري او رنې شي . نن ټول ګینګ د پالیز په سر راټول شوی و ، ګلاجان ورغی او ختکی یې په احتیاط د بوټی نه راکش کړ . چې د خپله انده د بوټی نه بیل شو نو ګلاجان خوشاله شو چې پوخ دی . د جیب نه یې چاقو راوښکه ، اول یې سر غوځ کړ ، چې حلال شي ، بیایې درې ترازې ورنه بیلې کړې او ملګروته یې ورکړې . ده هم ځانته یوه وړه ټرانکه بیله کړه . ټولو ته یې د خوړلو اشاره وکړه . هرچا په هغې چک لګاوه او بیا یې د قاضیانو په شان ټنډه تریوولې او د هغې خوند یې ازمیینه . تر ټولو کره کولې جدی وو . د پره شیبه یې شخوند واهه او فکر یې کاوه ، په آخر کې یې سر د تصدیق په اشاره کوز وپاس وښوراوه، " لعنت دې په ما شي ، که به داسې مزه تر اوسه ماخکلې وي !" ګلاجان هم دشخوند په حال کې موسک و ، " ودرېره چې زمور قاضۍ ، پالین څه حکم کوی . " پالین خپله ترازه خلاصه کړې وه ، نه پوهېده چې په پوټکی څه وکړی، هغه یې ګلاجان ته ورکړ ، " ګلاجانه ، ته څه بلا یې چې په مور نازل شوی یې؟ دناڅاپي زیري چینه یې ، تل خلک اریانوی ، دآس سپرلی دې څه وه چې اوس دې دامریکا ختکي وشرمول !" سوسی د ختکی پوټکی په لاس د پالین لاس ونیو او دنڅا د بهاریې د پالیز داوپړه خاورونه دوړې بادولې .

نولسم څپرکی

دجولای څلورمه ، دامریکا دآزادی دجشن دمیلو ،اورلوبو ، رسم ګذشتونو ، او مسابقو ورځ وه . خو ګینګ دې سات تیریو ته وخت نه درلود . بنارونه خو څه کوې چې کلی او باندې هم په ځان بسیا دي ، یو سړک او دهغې دواړو غاړوته څو دوکانونه ، یوه ډاکخانه ، او دموټرجوړولو دوکانکي لری ؛ په خپله ځانله رسم ګذشت او اور لوبې کوي . کره کولې دې پلان ته دختکی جنګ وایه . او ویل یې چې نن به د ګلاجان بخت یادرز په زمکه لګیږي اویابه ستورو ته رسیږي . دریمه پکې نشته . پرون په اول ځل ګلاجان یو داسې کار وکړ چې

هم يې ورته زړه کښده او هم ساړه ، خو بيا يې په دې ځان خوشالاوه چې خپله وعده مې پوره کړه . انور ته يې تلفون وکړ او ورنه يې وغوښتل چې سباته دجشن سيل ته راشي . انور په تلفون کې ورته وخندل ، "ستاسو دکلی جشن داسې دی ، لکه دبغلان او کندوز تر مينځ دپراته کلی ، علی آباد. بس نو دسړک په سر دوه لکړې ودروي ، په زر ورق يې وپوښي ، دوه لالتينونه ورپورې وځړوي او هغې ته بيا دولتی دروازه وايي ، دايې شوجشن ! .راشه کاليفورنيا ته چې درته معلومه شي چې جشن څه ته وايي" ګلاجان وويل،"دادې منم ، خو زما ستا پورې يو ضرور کار دی ." انور ووېل ، " بې هغې مې هم بله مياشت ددرتلو نيت دی چې دواړه د پادري نه يو څه تشکر خو وکړو!" ګلاجان وويل ، " پادري په توپه وله ، زماخپل درسره کار دی او سبا دې همدلته غواړم ؟" انور ووېل ، "بياخوبه دپابو مسابقه نه وي ؟ ګلاجان وويل ، " نه بس راشه ." انور په حيرانی ووېل ، " هلکه ، ته خو پخوا دومره زړور ، دومره سرابنی او بيړندوی نه وې ، خامخاکومه خبره شته ، بس نو دربه شم ." ګلاجان پخواتر دې چې انور تلفون کښيږدي ويل ،" هغه جوار ګر رازق او دهغه خور هم درسره راوله ." انور په خندا وويل ،" بې پيره ، اوس درباندې پوه شوم . ما دې بدکارونه په ژوند کې کړي خوداکار نشم کولی ، خپله ورته تلفون و کړه !" بيا يې نو تلفون کيښود . ګلاجان بياورته تلفون وکړ ، " زورآوره ولې دومره زر په غوسه کيږې ، که يې ته نشې خبرولی نو دتلفون لمبر خويې راکړه ؟"

انور دپخلاينې په‌لهجه ووېل ، " بلا ورپسې ، زه به ورته ووايم ، که درتلل نو بيا به يې درولم .زه پخپله خو درځم چې درځم . "

دښار دمرکزي پارک په سم مينځ کې يو ورړوکي سيند روان و چې دلته هلته يې په سرکټاره دارې لرګين پلونه تېر شوي وو .داهار ټکنده غرمه وه ، دواړو خواووته جشن روان و . کورنيو نرۍ برستنې او ځادرونه غوړولی وو،په هغې باندې په پوښلې لاستيورو توکريو کې دميلې دخوراک ځښاک وو . ماشومانو لږ لرې د ونو نه چاپيره لوبې کولې او څوک په ځانګو زنګېدل . مېندو پلرونو شيبه په شيبه ورپسې غږونه کول. داورلوبې پيل ته لاوخت پاتې و . ښځو اونارينه وو خپلې جامې دامريکا په ليکه ليکه بيرغ سينګار کړې وې . دسيند نه لږ لرې ، ونو ته نژدې ، دخوراک اوځښاک چوتره دامريکا په بيرغونو پوښلې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاندارانو هم ، کاغذي رنګيني توپۍ په سرکړې وې او چې به ماشوم ورپښې شو نو د خوږو او شيرينۍ غونډارې چې دنري لرګي خلی يې لاستی و ، هغو ته ور کول . ماشوم به په تراټ لاړ او دپلار نه به يې پيسې ورته راوړې .دسيند دې بلې خواته ديو قسم ځغاستې مقابله وه . خلک په يوه ليکه باندې پښې په جوالونو کې ننوتلې تيار ولاړ وو .دوی بايد شل متره لرې يوې بلې ليکی ته ځانونه اول ورسوي . لکه ترلی چرګان درفری دشکيلی سره ټول په ټوپونو ور روان شول .ميرمنو او ماشومانو خپل سړی هڅاوه او لاسونه يې ورته پرقول ، ځينې په اولو ټوپو کې راپريوتل او دوه درې تر مينځ ځاينه ورسېدل ، ايله يو سړی ټاکلی ټک ته ورسيد او دننـدار چيانو فريو او چکچکې شروع شوې . ورپسې په ډاګه باندې دختلو مسابقه شروع شوه . بس يوه ښويه ډاګه دريدلې وه او خلکو به په نوبت په لاسونو لاړې توکړې اودختلو تکل به يې کاوه ، ځينې خوتر نيمايي ورسيدل او بيرته وښوييدل .خو هيڅوک دډاګې سرته ونه خوت.

سړنۍ ميله په دې هم مسته وه چې دهمدې ولسوالۍ Peach springs ،بلکه دکره کولی يو ګاوندی / ټاماس لی /کانګرس ته انتخاب شوی و او دجولای ځلورمه ده هم دکانګرس دزياترو نورو وکيلانو په شان په خپل کور او دخپلو موکلينو سره تيروله . دادټولې ولسوالۍ دپاره يو افتخار و ، دلوړسپيکر دهر اعلان سره دټاماس لی نوم يادېده او دهغه دخدمتونو -چې يې ولسوالۍ ته کړي وو - ستاينه کيده او خلکو چکچکې کولې . دامريکا دملي ترانې نوبت راغی او ټول خلک ، حتی ماشومان ودريدل او ټولو په شوندو دلوړسپيکر سره سم دخپل وطن ملی سرود وايه . وروسته ، دټاماس لی ديوې لنډې وينا نه پس چې په هغې کې يې دخلکو نه مننه وکړه ، خپل خدمتونه يې وستايل او دامريکا داساسي قانون اوموسسينو ، چې دوی ورته بابا ګان ويل ،درناوی يې وکړ ، دهلکانو او نجونو رسم وګذشت شروع شواو دهرې جوپې په ټيريدو خلکولاسونه پرقول .

لوړسپيکر وويل ، " اوس نودخوراک مسابقه ده ." دولس اوږده په سپين دسترخوان پوښلی ميزونه دبيلو بيلو خوراکو دپاره واوښل شول اوهرې ښځې خپل پخ کړی ننګولی په ټاکلی ميز کيښود . دهر لوښي مخې ته دپخوونکی

نوم لیکل شوی و . دهر پخلی میرمن دکاغذی قابونو اووړو کاچوغوسره د خپل لوښی مخې ته ولاړه وه او خلکو ته دخپل خوراک نمونې ورکولې . تر څکلـو او خوړلو وروسته به بیا هر سړی درایو صندوقونو ته روان شوْ اوخپله رایـه بـه یـې ورکې واچوله . ټول خلک په خوراک بوخت وو او یو قسم آرامی راغله . کورنیـو دخپلو ټوکریو سرونه بیرته کول ، دکوکـاکولا او نـوړو څښـاکونـو بوتلونـه یـې دکنګل اوبو نه راایستل او سرونه به یې خلاصول .

انور ، روهیلی او رازق دګلاجان پسې ګرځیدل خو دهغو درک نه و . نو بیـا دوی هم دمیز په خوراکونو پښه وکړه . لوډسپیکر دهغو میرمنو نومونه یـادکړل چې په پخلي کې یې مقابله ګټلې وه او خلکو چکچکې او هورا وې وکړې .

خوړل لانه وو ختم چې لوډسپیکر وویل ، " نن مور ټاسو ته یو Surprize لرو . " د څوتنو حاضرینو غږ شو چې "څه سرپرایز (نوی زیری)؟" لوډسپیکر وویل " نو چې حال درته ووایم ، بیا خونو سرپرایز نه شو؟" نندارچیانو غاړې اوږدې کـړې چې که دلوډسپیکر والا سره څه دهک اریانی کوم شـی وي ، خـو هیڅ نـه و . ټول خلک منتظر ناست وو . لوډسپیکر وویل ، " دغـه دي دسـر پرایـز میزونـه را روان دي ." دوو تور پوستو پنځه اوږده میزونه راوړل . دهر میز په سـر یـې بیـل زنګ څادر وغوړاوه .، او دمیز نومره یې ورباندې کیښوده. او بیا یې په هـر یـوه باندې درې لـوی ډک بنانکونـه کیښودل او تـر څنګ یـې کـاغذي قابونـه او پلاستیکي پنجې کیښودې.

لوډسپیکر غږ کړل . " نن مور دیکې یوې میوې پنځه قسمه تاسو تـه درکـوو. تاسو به ورباندې رایه ورکوئ چې کوم یو میـدان ګټي . .مګر تاسـو یوازینـي قاضیان نه یئ. دکانګرس وکیل ، ټام لی چې مور یې په راتګ سر لوړي کـړو ؛ د جرمانې پلار ، دپولیسو افسر رابرټ ، چې ددیرو به زاره تړې چاوده وي؛ زمور د کلیسـا پـادري چـې ددوزخ او جنـت دواړو کلیکانـې یـې پـه لاس کـې دي ؛ دولسوالی متقاعد قاضي چې اوس هم په غر غړې او دار عقیده لري او دتاجرانو رئیس ، جفري، چې دمالیې په ورکولو عقیده نـه لـري ، دوی بـه بیـل قضـاوت وکړي " خلکو د لوډسپیکر ټوکوته لاسونه وپړقول .لوډسپیکر غـږ کـړ ، "مـهربانې وکړئ ، شروع وکړئ ، خوزه خپلو پنځو محترمو قاضیانو ته خـبر داری ورکـوم

چې د پنځو میزونو میوه ، ټوله ، دوی ونه نغري ، نورو ته دې هم موقع ورکړي." د خند او هورا آوازونه اوچت شول.

په همدې وخت کې روهیلی ګلاجان صحی (صحیح) کړ چې دخپل ګینګ سره لرې د یوې ونې لاندې ولاړ دی . دخپل ورور او انور سره ورغله . پس دروغبړنه ګلاجان وویل ، " معافی غواړم ، ایله همدا اوس وزګار شوم ." انور په تمسخر وویل، " ببدرکه بنکلی جشن مو جوړ کړی دی !" ګلاجان وویل ، "دودی موخوړلې ؟" روهیلی وویل ، " هو تاته مو ډیر انتظار وکړ ، خو بیا مو یو څه ساسیج ، دهغې ریړې نه واخیستې ، بس ماړه شوو ." ګلاجان وویل ، " راځئ یو څه ختکی درباندې وخورم ." بیا یې انور ته وکتل ، " یو څه اسقلانی مې کرلی وو ، ماویل ته به یې د کندوز په یاد وخورې ." انور له خندا شین شو ، " بس دهمدې دپاره دې راغوښتی وو؟" ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ ، دکره کولی دموټر نه یې یو ختکی راوړ ، هر یوه ته یې یوه ترازه ورکړه ، انور چې ختکی وڅکه ، نو دشوقه یې سترګې پټې کړې ، " یره دکوندې زویه ، داختکی خو ربستیا په دې ارزیده چې دکالیفورنیا نه ورته راشم . نور هم شته ؟" ګلاجان وویل ، "موټر خوبه دې درته ډک کړم !" روهیلی دختکی نه خوند اخیسته خو په تعجب یې ګلاجان ته کتل . رازق ګلاجان ته ویل ، " تر اوسه په تاپه غوسه یم چې درودیو معامله دې ونه کړه ، اوس به ستا خو څه کوې ، زما جیبونه هم ډډالرو ډک وو . زما پلانونه ، خوبونه ،ټول دې ابته کړل ." ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ بل ختکی یې راوړ . لږ لرې . سوسې اوپالین هم شخونڼونه وهل ، یوازې کره کولی ، دخپل پایپ سره ، غلی ولاړ و او مسابقه یې کتله . هلته لرې څو کسان لګیاوو دهر صندوق رایې یې شمیرلې او نتیجه یې انانسر ته ورکوله . ناڅاپه لودسپیکر ژوندی شو ، " په خوشالې سره دمقابلې نتیجې اعلانوو . درایو شمیر : کانتې لوپ ختکی شل رایې ، هانی ډیو ختکیدو شپیته رایې . او زما سر پرایز اوس شروع کیږي چې هغو درو نورو میزونو اول میز ، درې سوه پنځه رایې ، دویم میز دوه سوه دوا ویا رایې او دریم میز یو سل شل رایې ګټلې دي .تاسو به وایئ دانو څه سر پرایز دی . اجازه راکړئ چې ووایم دغه درې قسمه ختکی چې اول لمبر راغلل ټول په اول ځل امریکا کې کرل شوي دي ، دادیکي یوه سړي دزحمت برکت دی اوپه تاسو کې به زیاترو خلکو د هغه نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا هم اوریدلی وي ، میرمنو او بناغلو ! ګلاجان افغانی مهاجر !" دخلکو هلا لا شروع شوه . ګلاجان هم خوشاله معلومېده او کره کولې چې تل سنګین اوبا وقاره و ، دخوشالی نه خپله خولی پاس ګوزار کړه او ، بیا یې لکه چې صفرا نه وي ماته، خپل پایپ یې سیند ته ګوزار کړ . لوډسپیکر وویل ، " دمسابقې ګټونکی، ګلاجان ، دې لطفاً دقاضیانو میزته راشي ، چې خلک یې ووینی ." ګلاجان روهیلی ته وموسل ، هغه راغله او دواړه غبرګ دقاضیانو میز ته چې په یوه جګه چوتره اینښي و ، لاړل . ټولو قاضیانو لاس ورکړ او بیا دکانګرس وکیل تام لی ، پس دروغبړ نه دګلاجان لاس جګ ونیو او ویې ویل ، ".همداسې خلک دي چې ماپه وینا کې تاسوته ویل چې امریکا یې جوړه کړې ده . امریکا دابتکارونو، دنوو شیانو ، دکشفیاتو ، دنوي تولید ، دنوي فکر ځاله ده . دلته دهر سړي خدای ورکړی استعداد ځل کوي ، تاسو به وایئ ، ګلاجان امریکایی نه دی ، مهاجر دی ، پردی دئ ، زه وایم امریکا دمهاجرونه جوړ ملک دی . ماته دګلاجان درودیو د قهرمانی کیسه هم معلومه ده . میرمنو اوبناغلو،دپیچ سپرنګز دولسوالی قهرمان ، ګلاجان .. !" دچکچکو، او هوړا غریو دخلکو او لوډسپیکر نه هره خوا خپریده . پخوا تر دې چې ګلاجان دچوترې نه کوز شی، نو لوډسپیکر اعلان وکړ، " میرمنو او بناغلو ، دګلاجان یو بل سر پرایز دادی چې تاسو ته یې د ختکی نمونې ، په ډبلیو کې تیارې په میزونو اینښي دي ، چې کورونو ته روانیږئ نو یوه ډبلی دګلاجان دسوغات په نه حیث درسره واخلئ، داوړیا دي ، چې پیسې درنه څوک وانه خلي ." خلکو بیا چکچکې وکړې، ګلاجان اوروهیلی غبرګ دچوترې نه کوز شول او خپلو یارانو ته ورغلل .

هلته خپل ګیټګ ، رازق او انور ټولو غاړه ورکړه ، په مخ یې چپ کړ او په ګډه پر هغې نیالیچې چې پالین غوړولې وه ، کښیناستل ، دسوسی اوُ کره کولې په کبابونو او اینشولو جوارو او کوکاکولایې پیښه وکړه . مابنام مهال اور لوبه شروع شوه او تر ماسختنه روانه وه . روهیلی څو ځلې کوشش وکړ چې ځان ګلاجان ته ور وښویوی ، اوړې ورسره وموړې خو درازق نه وشرمیده او پالین هم ددې هر حرکت ته ځیره وه.

په همدې کې لوډسپیکر بیا غږ کړ." دادی اوس به جایزې اعلان کړو . دمانچوپه پخولو کې ، ماری مکدوګال ، پنځه سوه دالره ، دپای (یو قسم وودی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سینځ کې يې میوه وي) په پخلی کې ، کارولین بلای ، پنځه سوه ډاله.
دسلاد په جوړو لو کې ، ځینا پورسټ ، پنځه سوه ډالره ." چې دګلاجان نوبت
راغی، " په خټکی کې، دګلاجان درې جایزې ګټلی ، یونیم زر ډالره ."
دنندارچیانو چکچکې داورلوبو د ګړزهار سره ګډې شوې. لوډسپیکر په خبرو
راغی ، میرمنو او ښاغلو، دخپل دې وروستي اعلان سره زه او دجشن ټول
ناظمان سټاسو سره مخه ښه کوو، خو داوروستی اعلان هم مهم دی . دښار
تاجران زر ډالره ګلاجان ته انعام ورکوي او هیله لري چې ددې تجارت سره به
دولسوالی رونق لاپسې زیات شي . خدای پامان ؛ دخپلواکی ورځ مو بختوره ."
خلک دچکچکو او هلا لا سره پاځیدل ، ځادرونه يې وټکول ، ټک اوپوک يې
راټول کړل میندو ټوکری ، هلکانو برسټنې او پلرونو خپل ویده ماشومان را
وچت کړل او خپلو کورونوته يې مخه کړه .

دګلاجان ډله په جمع دکره کولی کورته لاړه اوله یو ساعت مرکې او ټوکو
وروسته میلمانه درازق په موټر کې دګلاجان کورته لاړل .

ټول خو بیولی وو . انور وویل ، " زه همدلته دخوب په کوټه کې په کوچ
ځملم ، بس دکوندې زوپه ، ته دې دمیلیونو خوبونه وینه ، شپه په خیر ،" او ددې
سره بس خوب وړی و .

رازق دهغه بل ځلی په شان بې سته دګلاجان دخوب په خونې ننووت ،
روهیلی وویل ، " دانو ظلم دی چې دابله خونه زه ونیسم " ګلاجان موسک شو
" نو لاړه شه برنده کې ځمله ." روهیلی وویل ، " هو چې ماران مې وخوري ؟"
ګلاجان وویل ، " نو دانور پخوانی کوټه ، بې هغې هم ستاده ، ورځه ، شپه دې
په خیر !" روهیلی ورته سترګې ورپوړې او دروانبدو په وخت کې يې وویل ،
"دشپږو میاشتو وعده خودې پوره ګړه ، خو رښتیا هغه مستانګ دې پیدا کړ چې
ماویلې ورباندې سپریږم ؟" ګلاجان وویل ، " یا بوبنیې ؟" روهیلی په غوسې
وویل، " یابو دې ورک شي، وحشي آس ، مستانګ نښیم ." ګلاجان وویل ،
"مستانګ سپرلی ته به ټینګه نه شې ." روهیلی وویل ، " ته خومې وازمیه !"
ګلاجان وویل ، " دپښوریانو په وینا ټایم به لګي !روهیلی پوښتنه وکړه ، " څومره
ټایم ؟" ګلاجان وویل ، " درې کاله ." روهیلی سر وښوراوه ، " ددا سې اوږدو
وعدو په سر خاورې اروم ." دهمدې سره يې دکوټې ورپه ځان پسې پورې کړ .

شلم څپرکی

هفته لانه وه تېره چې له بنار نه تاجران راغلل او ګینګ سره یې دختکو د تجارت په باب خبرې شروع کړې . ګلاجان اوس په انګزیزی کې چالان شوی و خو لایې هم ګرامري غلطی کولې . تاجرانو ومنله چې دکره کولي دنقشې مطابق به داسې کارتنو نه جوړوي چې په مینځ کې یې یو قسم ته دپوکنو ډک پرسیدلی پلاستیک دهرختکی دپاره ځای لري ، دابه په خاصو موټرو کې -چې دختکی عکس او د ګلاجان دفابریکی نوم به پرې لیکي - وړي . دفابریکی نوم لا ایښودل شوی نه و . په هر ختکی به تاپه لګول کیږي چې تر پلانکی نیټې پورې خرڅیدلی شی . یو څه مناقشه په دې راغله چې ګینګ ویل دختکی دفی پوند نرخ دې نیم ډالروټاکل شي او تاجرانو دیوډالر تجویز کاوه . ګلاجان وویل ، "ماخو دپنځه ویشتو سینټو خیال درلود ، چې خلک پرې مات شي ، که کال ته یې بازار درلود نو نیم ډالر ته به یې وخیژوو." یو بل جنجال دتاجرانو دفیصدي وه ، هغوی د ګټې اویا فیصده غوښته او ګینګ دیرش ، په آخر کې په نیمایي ګټه روغه راغله . دشپې د ګینګ تر مینځ د کمپنی په نامه لوی جنجال راغی ، هر چابه دخپلې انګیرنې نوم وړاندې کاوه ، سوسی ویل ، "ګلاجان میلن (ختکی) کمپنی " دې پرې کیښودل شي ، خو ګلاجان ویل چې دده نوم هسې ناشولته غوندې په غوږ لګیږي . دافغان میلن کمپنی نوم هم رد شو چې ګلاجان په هغې کې دلاپو شاپو نښه لیده . په آخر کې کره کولی ،ګلاجان ته سترګه وټومبله او ویې ویل ، " روهیلی میلنز (روهیلی ختکی) " ددې شرکت دپاره بهترین نوم دی ، دخلکو به دې ته هم تلوسه وي چې دا روهیلی څوک ده . " پالین یو څه نارامی کوله خو ګلاجان ورته وویل ، " بل کال ته د کندهار نه دانارو ډکې راوړم ، په هغې باندې نه " دپالین اننګی نوم کښیږدو " او خبره په خندا ختمه شوه . درې ورځې پس دختکو اول موټر دپالیز نه ووت .

په آخر کې ګلاجان وویل ، داشرکت خو زمور ټولوشریک دی " خوکره ـ کولی یې خبره غوښه کړه ، " ابتکار ستادی ، کار ستادی ، شرکت ستادی ، تاوان یې ستادی ګټه یې ستاده . مور مازې اشرګریو." ګلاجان نه ونو وکنړل ، خو سوسی وویل ، "ما ته مې هم وپلارنه او هم دمیړه نه ډیرې پیسې راپاتې

دي، نورې پيسې نه غواړم. " پالين وويل ،" زه پيسې څه په بلاوهم . که کالج ته لاړم ، زه پخپله دشرکت خزانه داره يم بيا دومره پيسې ورنه اخلم چې د کالج فيس پرې پوره شي . زه په خپل ګيټ افتخار کوم. خودا روهيلی پکې دوچې راغله. دې څه کړي دي چې شرکت به يې په نامه وي . برندې وحشي سترګې يې خاورې کړې !؟ سوسی وخندل ، "د حسادت نه خوبه يې نه وايی ؟ ، دښايست نه خويې انکار مه کوه ، سترګې يې د هوسی په شان داوړدو بنو دچتر لاندې پرقا کوي ." کره کولي وويل ، " تل خوبه زمور ګيټ دځلورو نه نه وي جوړ ، يو بل هم راکې ځاييدلی شي . " ګلاجان پالين ته موسک شو ،" پروا مه کوه ، داځلی دکندهار نه دانارو ډکي راوړم ،ستا دمر دار مخ نوم به پرې کښيږدو" خوپالين نه تم کيده ،" په ګلاجان دې بختوره شي ،دی وحشي، هغه وحشي ، بنه سره جوړيږي . مور يې دووته راولو او دی دځلور بولو ځنګله ته زور کوي." ګلاجان وويل ،" هسې بيځايه لګيا يې ، زما او روهيلی تر مينځ هيڅ شی نشته ، ته مې خو ريې ، هغه مې هيڅ هم نه کيږي " پالين وويل ،" زه هم دهمدې نه ويره لرم ." خوکره کولی وويل ، " ته وار وکړه ، پريږده چې ګلاجان يو ځلی روهيلی وپوښتې چې هغه خپل نوم راکوی که نه ؟" وروسته نو ټولو دګلاجان نه وغوښتل چې دخپل وطن کومه بدله ورته ووايي. ګلاجان په عمر کې بدله حتی دځان سره نه وه زمزمه کړې ، حيران و چې څه ووايي بيا يې نوپيل وکړ " الو، للو للو ، للو للو ، خوب دې درشي په ليمو . الله ال ، الله ال ،موردې شيخه پلار دې غل ، الله ال الله ال ، دزنې سر دې نرکچور ." ټولو دې نا آشنا اوازته وخندل ګلاجان هم په خندا وويل ،"دادماشومانو دويده کولو بدله وه ." سوسی وويل ،" پوهيږو! " شپه هم په پخېدو وه . ټول يو دبل څنګ کې آرام ناست وو او پخپلې يارانې يې په زړونو کې شکرونه ايستل .

يو يشتم څپرکی

په بل سهار دګلاجان او روهيلی تر مينځ په تلفون کې خبرې وشوې .

روهيلی : په دې کې دې څه مطلب دی ؟

ګلاجان : هيڅ کره کولی دا تجويز وکړ ، ويل يې په غوږو بنه لګيږي .

روهيلی : ستا ټوټګ و !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان : خدائکه مې کل هم کړی وې ، اوس يې منې که نه ؟

روهيلی : بس نو زه خو پکې څه نه وايم ، خو زما دبخته دې کمپنی ونه نړيږي .

ګلاجان : بخت وشنې ، يائګټل دي يا بايلات.

روهيلی : خوښه ستا، يو بل زيری مې درکاوه . زه بله مياشت پيښورته روانه يم ،خپلو کيږديو ته .

ښتيا په کيږديو کې اوسئ ؟

تاته ټوکه ښکاره شوه ؟، دناصرباغ نه بره دښته کې زمونږ داحمدزو دکيږديو څلی دی . زما پلار او مور ټول پکې اوسي . ماخو درته وويلې چې درازق دليدو دپاره مې ديو کال ويزه اخيستې وه ، اوس دوه کاله پوره کيږي ، زياتي نوکوچ دی .

رازق هم درسره ځي ؟

نه ، هغه دبيرته ستيندو نمت نه لري . وايي زه دلته کار کوم، ستاسو خرڅی به درليږم .

داخودې بد زيری وکړ ، زه سبا خدای پامانی ته درځم .

نه ، مه راځه ، درازق په ډډو چندانې نه هواريږي . هسې خو يې خوښيږې، خوکه هر څومره امريکايي شي، پښتون خو دی !

نوکه پيښور ته درشم ،بيا دې ليدای شم ؟

داسې خونه !

نوځنګه به دې وويښم ؟

نه پوهيږم

زه پوهيږم .

ځنګه ؟

بس زه پوه شه او کار مې ، زما او ستاخو ، په ياد دي چې دمستانګ دسپرلی وعده ده ؟

ته خو وعدې پوره کوې ، خو داځلی به يې شل نه کړې !

دوه ویشتم څپرکی

په دې اول کال دپالین دجدول دقراره کمپنۍ دیرش زره ډالره تاوان کړی و . ګلاجان او کره کولي خوپه خپل اټکل شل زره ډالره تاوان منلی و خو داسر باری هم دومره بدنه و . نباري بانک دوی ته دوه لکه ډالره قرضه ورکړې وه او تربل کال پورې يې خپل پور هم نه غوښت . تاجرانو هم ورتــه ټټر ونــه ډبــولی وو، خو دګلاجان داسې هوايي مرستې نه خوښيدې . دکــره کــولې پــه حســاب زياتره پيسې په اعلانونو او موټرو لګيدلې وې . هر نړۍ لرې تاجر ته يو ختکــی ورډيا، ددې او ګردو نړۍ نباروتو په بارو او شاپنګ مالونو کې پوسترونه. سوســي وويل ، " ماته يو فکر را لويدلی دی ." پالين پــه ملنډو وويــل ، " دابــه اول ځل وي." ګلاجان ورباندې بــرګ شــو " کــورې شــه نجلــی ! وايــه سوســي څه فکــر درلويدلی ، خدای خو پوهيږي چې نن ورځ مورِ هر فکر ته محتاجه يو!" سوسي غاړه تازه کړه ، " هغه د کاليفورنيا واده ته چې تللی وو ، پــه هغــې کــې نبايســته زيات افغانان و ، نوپه نورو ايالتونو او لويو نباروتو کــې بــه هــم پــه دې او بلــې محلې کې دافغانــانو دګڼه ګونې مرکزونــه وي، دوی بــه جوماتونــه لــری ، ..." پالين غچ اخيستلو ته تياره وه ، " ستا دفکر تکليــف خــو دادی چــې ګډوډوي ، دمتن نه يې سريزه اوړده وي، لنډه يې کړه چې څه وايې !" سوسي ، لکه دهغې خبره يې چې نه وی اوريدلې ، خپلو خبروته دوام ورکړ ، " ماويل ، دغه آفغانــان به غم ، نبادۍ سره شريکوی او دخپل وطن کړه وړه بــه کــوي . دپــالين خــبره چې لنډه يې کړم ، دوی به هرو مرو داسې دوکانونه هم لری چې هلته افغــانی مسالې، وريژې ، جامې ، ټيپونه او نور بلا بتر خرڅيږي . که مورِ هغوی ته هم پــه خپل وخت کې ختکی ورواستوو نو داهم دخر ځلاو او اعلان نبه مرکزونه دی." کره کولي چکچکې وکړې ، " ياره شابس دې په تاشي ، پالين ! ته دې کمپيــوټر ته کړچ ورکړه . اول خو يې دالف ، افغان ، نه شروع کړه چې په هر ايالت کــې دافغانانو څومره ځايونه دي ." پالين ور ودانګل ،" ماته يې مه رانبيــه ، زه خپلــه پوهيږم . سوسي دې خير يوسي او زه بخښنه تــرې غــواړم . اوس پوهيــږم چــې هغه هم فکر کولی شي ، اول به دهر ايالت دمهاجرو مرکزونه بيا مومم ، ورســره

به دهر ایالت دتلفون زیړو پانو ، داعلانونو پانوته لاړه شـم . " ګلاجـان وویـل ، "پالین! مورِ ته څه ګډه یې ، لکه ماته ژړنده ، بس راپیدا یې کړه . "

هفته پس پالین دافغانانو زیاتره مارکیټونه دتلفون او ادرسونو سره پیداکړل ، ټولوته یې په فیکس کې دراتلونکـی اوړي داسـقلانی خټکـو زیـری ورکـړ او د هغوی نه یې ځوابونه وغوښتل . میاشت پس دځوابونو سلسله شـروع شـوه څه ناڅه سـل دوه سـوه داسـې دوکانونـه او مغـازې ، زیـاتره پـه لویوښارونـو کـې دافغانی، اوکله لاهم په شریکه دافغـانی ، پاکسـتانی ، او هنـدی خوراکـه بـابو دوکانونه شته چې معمولاً خپل مالونه دیو څو لویو عمـده خرڅوونکـو نـه چـې زیاتره یې هندي یا ایراني دي،اخلي.پالین دهغوادرس هم پیداکړخوکره کولی ویل ، ولې دلالانو ته ګټه ورکړو . هغوی بیا دختکی ننـرخ نـور هـم ورزیـاتوي . موږیې باید نیغ په نیغه دوکانونو ته ور واستوو .

در ویشتم څپرکی

ګلاجان یوه ورځ دانور دلیدو دپاره سانتیاګو ته تللی و . هلته یې رازق هـم د افغانانو په یوه دوکان کې ولید. هغـه ورتـه دشـپې دپـاتې کیـدو سـت وکـړ ، ګلاجان هم ومنله . رازق په یوه لوی ، دیرش پوړیزه ودانی کې دوه کـوټه یـې اپارتمان درلود چې هغه ویل په بیه مې اخیستی دی ، خو ګلاجان ته دروهیلی خبره سترګوته دریده چې ویل ، زماورور هسې جوار ګر او خوشـکه بانکـه دی . یو څه پیسې چې په قمار خانو کې وګټی هغه بیـا لـږ چـې کـوي او څو ورځې پرې دخانانو ژوند کوي بیا بیرته ملنګ وي .

مګر په هغه شپه چې رازق پس له ډوډۍ لمانځه ته ودریدو او بیا یې دده سره دچایو دپیالې په سر ، دخپل پلار او کوچاني ژوند کیسه په خوند خوند کوله ،نو د ګلاجان په قضاوت کې بدلون راروان شو. ویـل یـې ، " زه خوهسـې جـوارګر سړی یم ، ربښتیا چې شرط ټړل ، او دبخت ازمیل مې دوړکتوبه خوښیږي. کلـه به چې موږ کډه دکوم غره په لمنه واړوله او میږې به مو په ځنګله کـې خوشـې کړې نو هلکانو به ویل ،" رازقیه ، هن که دنښتر په هوغه ونه وختې !" بس مانور نه کتل ، په لاس به مې لاړې توکړې او پرې هی به مې کـړل ." دثبـوت دپـاره یې خپله خیټه ګلاجان ته ښکاره کړه چې.یوه ژوره لیکه پکې دسینې نـه دنامـه

تر غوتی بهیدلې وه. ده ویل چې داد خندنې ونې نه دښوییدو په وخت کې شوکارې شوی دی. رازق دیوه جهادي تنظیم نه شکایت درلود او ویل یې ، "دوی په کوچانو اعتبار نه کوي او داسې یې ګڼي چې که دکوچانی ښه دکمونستانو سره کیده نو بیا دهغوی تذکرې ګرځوي ، جاسوسی ورته کوي . کوچان هر چیرته اوپه هرې دښتې ، لارو ګودرو خبز دي ، او مجاهدین خو هم په لوبو لارو نه ځی ، له همدغو شیلو او خوړونو تیریږي ،نو دکابل په هدایت کوچان خپلې رمې په همدغو ځایونو کې څروي . اوچې دمجاهدینو ټک راټک یې ولیده نو بیاله کیږدیو ، دکابل سره مخابره کوي ..." رازق هوښیار هلک بنکاریده ، ویل یې ، " مجاهدین هم ګرم نه دي، جاسوسان زیات دي او دکوچې خو یو عیب دادی چې وطن نه لري، پوله پتی نه لري ، کله افغانستان او کله پاکستان کې وي ، نو دوطن دمینې په ځای ددوی سره دورشو مینه زیاته وي رسوږ خپل متل هم دی چې کوچی دخپلو میږو بنده دی او میږې دورشو بنده ګان دي ..." ګلاجان وویل ، خوردې راته ویل چې تاسو کوچیان یئ ، خومانه منله . ته راته لږ بیان وکړه . رازق لاږ دچایو بله چاینکه یې راوړه ، او بیا یې نوکیسه شروع کړه .

خورمې رښتیا ویل ،مورږ احمدزي یو، په احمدزیو کې بیا موساخیل یو چې داحمد زو یوه لویه او زورزوره ځانکه ده . زمورږ نیکه ، خدای دې جنتونه ورکړي ، ملک ځالو ، په احمدزو کې څه چې په افغانستان کې مشهور و ، دشاه-ولیخان سره یې دسقاو په راپرزولو او دکابل په نیولو کې مرسته کړې وه . چې مامدزو کابل بیا و نه شو ساتلی او روسانو ته یې ورپریښود ، بله خبره ده . خبره مې دخپل نیکه کوله ، هرچیرته چې به پښتنو کې څه لانجه جوړه شوه ، دلوګر ختیځ ته دتیزین نه بر په ازره کې زمانیکه ته به راتله . دخالو نیکه په سینه کې داحمدزو ، بلکه د زیاترو پښتني قومونو تیږه او نرخونه ټول جمع وو . دهغه فضاوت دکانې کړنې وه، خو هغه به بیا په خندا ویل ، "هلکو، داحمدزو نرخ خو داوایي ، دپلانکی قوم داوایي، خوزه هم یو نرخ لرم،" دده جرمانې به سپکې اوتل درحم سره ملګرې وې او ویل به یې چې که سخته یې ونیسو دخلکو ملاماتیږي ، دا اوسني پښتانه دپخوانو په شان ججوره نه لري . ازره خو زمورږ پدرې مینه ده خو بیا نو مورږ هم دیر شوو او ځینو دژمی دپاره دخوست

شمال ختیځ ته توره اوبه منطقه خوښه کړه ، یوې ډلې په ننګرهار کې دمومندو په رامتی کې دژمی ځای جوړ کړ. خو زمور اصلي ټاټوبی ازره ده .

ګلاجان پوښتنه وکړه ، " پلاردې هر رمې لری ؟" رازق وویل ، " هو ، خو دنیکه دوران مې تیر دی او پلارمې هغومره حوصله نه لري ." ګلاجان وویل ، "ستا خور ویلې چې په کندوز هم ستاسو لاره وه ، دا ربښتیا ده ؟" رازق وویل، "زما تره ، زالو خان هلته دچغچران دګوماو په کوچی بازار کې دیوه درانی کوچی سره لیدلي وو ، دهماغوی سره یې خیښي کړې او بیا وروسته یې زوی،دکندوز په سپین زر کې چیرته سرکاتب شو او تره مې کوچانی ژوند پریښود ، نوکله کله زمور لاره هم وربانديې برابریده .

رازق خپل ساعت ته وکتل ،" اوهو ، داخونیمه شپه ده . ته مې په خپلو بابولالو ستړی کړې !" ګلاجان وویل ،"مرکه دې هم خوړه وه اوپه دې هم خوشاله شوم چې یو څه دې راسره دزړه خوا له وکړل . دوطن نه احوال لرې؟" رازق د شیطانی نه په ډکه موسکا وویل ،" زه دې په مطلب پوه یم ، دروهیلی پوښتنه کوې. ټول شکر دی ښه دي .تیره میاشت مې زر ډالره ورمخابره کړل . ابامې وایي چې اوړی ته ایلبندونو ته روان یو." ګلاجان په وارخطایی وویل ،" ښه ؟ کوم ایلبند ته ؟" رازق وویل ، " پته نشته ، خوستا څه تلوسه ده ؟" ګلاجان په ټیټ غږ، لکه دځانه سره چې غږږي وویل ، " څنګه یې درته ووایم ؟" رازق په خوش طنبی وویل ، " ولې ګونګی شوې ؟" ګلاجان ، لاهم غلی و . رازق وویل ، " چې ویې نه وایې ، زه څه پوهیږم چې څه خبره ده ؟" ګلاجان غاړه څوځلې تازه کړه ، " ره یو اطرافی سړی یم ، انور ښه دربه ویلی وي . دهغه کورنی خوټوله تعلیمیافته ده ، هغه خپله هم فاکولته لوستی ، خومااوله تر شپږم صنفه پورې درس ویلی دی . له اوو پشتو دهقانان یو . پلار می اوس هم په وطن کې دهقانی کوي ، ..." رازق یې خبره غوڅه کړه ، " نو په مایې څه ، مور هم دپیړیو کوچان او شپانه یو ، دا خوڅه شرم نه دی . ولې دمطلب ټکی نه وایې ؟ دروهیلی سره دواده سودا خوبه نه لرې ؟" ګلاجان په ډیر تکلیف وویل ، " لرم" رازق په مسته خندا وویل ،" په امریکا کې دې عمر تیر شو او لاهم دنجونو په شان شرمیږې ." رازق بیا دخبرو لوری بدل کړ،" پروژه

دې څنګه روانه ده ؟" ګلاجان وویل ،" تیز کال خو مو تاوان وکړ ، سړ کال تکیه خدای ته ."

ګلاجان چې په زړه کې هوښیار و پوهیده چې دیوه کوچانی سړي د څه شي سره ډیره علاقه ده ، ناصر باغ دکمپ دهغه دوکان په پته یې چې درازق نه یې اخیستې وه دروهیلی پلارته خط واستاوه . بس دخیر خیریت احوال او درازق سره دلیدو کتو خبر یې ورته ولیکه . بیا یې نوپه امریکا کې دغلې دانې دنر خونو په باب ورته ولیکل او هر ډالر یې په افغانیو ورته بدل کړ چې هغه تعجب وکړي." پنځه شپږ میاشتې پس ، پسرلی مهال وچې دصفدر خان احمدزي له اړخه خط راغی . دی پوهیده چې خان نالوستی دی ، په نرخونو په ربنتیا چې حیران شوی و . دلیک په آخر کې داخبره راغلې وه چې مور سړ ایلبندونو ته روان یو، رازق دې یو څه نورې روپۍ راواستوي .دلیک په بل مخ کې یوه کرښه وه ، " یو کال به نوره درته کښینم

زیارت خونه یې چې جنډې به دې ساتمه !"

ګلاجان دځانه سره وموسل .

څلیریشتم څپرکی

دګلاجان ګینګ دومره بوخت و چې ده به ویل دسړګرولو وخت نشته . دولسوالۍ ماهر په هرختکی دتصدیق ټاپه لګوله ،موټرونه ډکیدل او دهر ولایت سره تلفونونه ، فیکسونه او عاجلې مخابرې روانې وې . کره کولې اوس ماهر شوی و . ختکی به یې ترپخیدوځلور ورځې دمخه وشکاوه چې په لارکې غړه که نه شي، دوکان ته په رسیدو پاخه شي . یوازې دکالیفورنیا او نژدې توابو ختکی چې په هماغه ورځ ور رسیدلی شو ، هغه یې یوه ورځ مخکې شکول . پالین نظر ټولو ته مصروفه وه ، اړډرونه په تلفون کې اخیستل او کره کولې ته یې ورکول چې هغه یې په هماغه شمیر ور واستوی . سوسي په موټر کې دختکو دبارولو چارواکې وه . دهر ختکی لاندې نرم پلاستیکي پوکنۍ ځای په ځای وې . بیانو ددې او بل لړ ختکو ترمینځ چې ددې دپاسه یې ږدي ، فاصله دومره وي چې دموټر په ټکان پاسنی په کوزنی ونه لګیږي او ختکی ز(ه) ده نه شي. ګلاجان

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله پښتو کوله ، ډرايورانو ، لاروو ، کليسا ګانو او تاجرانو تــه يــې وړيــا خټکــی ورکول .

. يوه هفته لانه وه تيره چې پالين زيری راوړ چې دخټکو خرڅلاو همــدا اوس هم نظر پروسړ کال ته پنځه چنده زيات شوی او خبره تريو لک ډالرو اوښتې ده . کره.کولي پالين ته وويل ، " نور بازار راګوره ځکه چې دخټکی پســل ايلــه يــوه مياشت وي او رانه خوساکيږي ." ګلاجان په خندا وويل ، " مــه وارخطــا کيــږه . داخو يې اوله درکه ذه . ماداسې کرلی چې نشالا دمنی تر آخره به يې ختم نــه کړې . دا چې اوس موولیږل، دا بې ذاته ځنګلي دي چې مورږ يې خاده بولــو ، بله هفته داسقلانيو وخت راځی ، ورپسې دبرګ نی ، بيــا دارکــانی چــې اصلــي خوند داولې واورې دراتګ سره پکې ځغلي ." کره کولی خپــل مــړه پــايپ تــه کش ورکړ اوپه موسکا يې سروښوراوه ، " وحشی افغان !"

يوه ورځ چې دپروژې کار په دمه کې روان و ، پالين په بيړه ديوه ليک ســره راغله ، اعصاب يې خراب ښکاره کېدل ، " دې حره مو نو ، مورږ ته جنجال جــوړ کړی دی او بهتره ده چې ژر يې چاره وکړو ." کــره کــولی وويــل ، " څه خــبره ده؟" پالين ليک ور کړ، ويې لوله !" کره کولی سوسې او ګلاجان هم راوبلل ، پــه لوړ آواز يې ولوست ، " ددې ليک له ليارې ګلاجان افغان ته خبر ورکــوو ، چــې مورږ ته رپوټ را غلی چې تاسو دفدرالی حکومــت ، ګمــرک اودبــوټو دکنــترول دادارې له اجازې بغير ، ديو ډول بوټی ، خټکی ، تخمونــه امريکــا تــه راوړې . داکار دامريکا دفدرالی او ايــالتی مقرراتوخــلاف ورزې ده . ستاســو دمعلومــاتو دپاره بايد يادە شي چې زمورږ ادارې ډير کوشش کوي چــې نبــاتي چينجــی او مرضونه ملک ته داخل نه شــي . دولســوالی ادارە تاســو تــه دوه هفتــې وخــت درکوي چې دبوټو دکنترول ادارې ته راشئ او که اجازه نامه لرئ مــورږ تــه يــې راوښيئ ، له هغې نيټې وروسته که تاسو ددغه بوټی ، خټکی بهر ته ايستل بس نه کړئ نو قضيه محکمې ته سپارله کيږي .

ګلاجان دقهره سور شو ، "لاحول ولا ،" پالين وويل " زه پوهيږم چې دارپوټ خداکه غير دپادري نه بل هيچا ورکړی وي ." کره کولي وويل ، " پــالين ربنتيــا وايي ، هغه ورځ چې زه کليسا ته لاړم نو پادري دګلاجان ډيره پوښننه کولــه او چې ما ورته دپروژې دکاميابی خبره وکړه ، هغه وويل چې دچرچ هغه پخوانــی

پيسې هم پرګلاجان پاتې دي او سړ کال خو به شل ديرش زره دخداى(ج) په رضا راکړي که نه ؟ ماورته وويل ، دچرچ وړې سترګې دې خداى مړې کړي . دپروسړ بسپنه خو ماپه خپل ، چک درکړه، پريږده چې سړى يو څه متره پيداکړي . خو پادري بله عجيبه خبره وکړه . ويې ويل ، ملک دهمدې خارجيانو دلاسه وران شو. ماچې دوى راوستل ، ماويل ګوندې زمور ددين رنا ، دجيزس رنا به ووينې او راوابه وړي ، خودى او انور دواړه ياغى شول ،خير دى دجيزس څاپيړه دزمري ده .

په بله ورځ ګلاجان او کره کولى ولسوالى ته ولاړل . خپل کاغذ يې سکرټرې ته ښکاره کړ، هغې ورته د دالان په هغه بل سرکې يوه دروازه وروښوده . دفتر تقريباً خالي و . دوى منتظر کښيناستل . ډير وخت پس څوک را دننه شو . ددوى په ليدو راغى او ګلاجان او کره کولي ته يې لاس ورکړ ، "مستر ګلاجانه ، زه خودې پيژنم ، ته زمور دولسوالى قهرمان يې ،کښينئ ، زه به قهوه درته تياره کړم ، ګلاجان په تشکر سره وويل ، " قهوه دې بل وخت ته وي، اوس به په دغه کاغذ تير شى ، چې مور څه ګناه کړې ده ؟" مامور وخندل ، "زه پرې خبريم." کره کولي وويل ، " چا خبر کړې ؟" مامور مرموزه خندا وکړه ، " سر مه ورپسې خورئ، ګلاجانه ، تاسره داصلي زړو چې دې ملک ته دې راوړي وو، څه نمونې شته ؟" ګلاجان وويل " هو ، يو څه خو مې ، دبدې وړځې دپاره ساتلي دي ." مامور وويل ، " بس دهماغو يوه نمونه به راوړئ چې زه يې دلته په لابراتوار کې وګورم . " ګلاجان وويل ، " داکار به همدانن وکړم ، خو اوس که دموجودو خټکو خرڅلاو بند کړو نو ټول ورستيږي . مامور وموسل ، "ورځئ ،خپل کار کوئ او که چاپوښتنه وکړه ، ورته وايئ چې نمونه مو دولسوالى دپوليسو افسر ، روبين ، ته سپارلې ده ." بيا پاڅېد او کره کولي ته يې مخ واړاوه ، " ګلاجان زمور دولسوالى هيرو دى ، قهرمان دى ، داځينې خلک ولې دومره بد نيته دي . ورځئ په مخه مونبه !اوکه بيا درپيښ شوم يوه ترازه خټکى مې په تاپور . " دواړو ته يې لاسونه ورکړل . ددروازې پورې ور سره لاړ او چې ګلاجان روانيده په دالان کې يې ورپسې غږ کړ ، " داسې نه ده چې مور دخپلو قهرمانانوننګه نه کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بله ورځ ، ناڅاپه پادري دپالیز په سر را پیدا شـو . ګلاجـان ورغـی ، لاس یې ورکړ ، یو خټکی یې ورته ترازه کړ چې په ولاړې یې وخـوري ، خـو پـادري سرو ښوراوه ، " زه راغلی یم چې یو بد زیری چې زړه مې هـم نـه غـواړي خـو دمجبورې ورځې یې درکړم . " ګلاجان په خنـدا وویـل ، " مـورِ اوریـدلی دی . کښینه چې هم خټکی وخوري او هم زما یو څه عرض واورې ، چې بیا یو په بـل پوه وو . " پادري ټکنی شو ،ترازه یې واخیسته او دپالیز نه بهر چې چوکی ایـښې وه پرې کښیناست ، ګلاجان سوسي او پالین ته غږ کړ . ټول ګینګ حـاضر شـو . ګلاجان ټولو ته په نوبت وکتل او بیا یې پادري ته وویـل ، " اول خـو بـه ووایم چې زه دټولې امریکې د احسان پورورې یم . دپادری صیب خو نور هم. همده راته په اولو ورځو کې چې زمورِ نه لوری لودن ورک و په امریکاکې دژوند کولـو لار راوښودله ، کوډله یې راته پیداکړه ،"بیا یې خپلوملګرو ته وکتل ، " دټولو نـه لویه داچې ماته یې داسې ګران دوسـتان را پیداکړل . " کـره کـولي وویـل ، "افتخار خو زمورِ دی چې تا غوندې خزانه مـو بیـا مونـده . " ګلاجـان خبروتـه دوام ورکړ ، " پادری صیب ! نو ګورې چې زه نمک حرامه نـه یم ، بلکـه نمـک حرامی او داحسان هیرول زما په وطن ، زما په خټه کې نشته . البتـه دا احسـان په پیسو نه شم پوره کولی، مګر دومره خوکولی شم چې دې ټولنې تـه ، کـه ښه نه شم رسولی ،بد خو ورونه رسوم داورډو بارنشم ، تیار خورنه شم او داکوشش ، زه لګیا یم کوم یې . پاتې شوه ددین خبره ، دلته خوتا سو وایئ هـر دیـن آزاد دی . جیزس ته دې زما سلام وي، موزس ته دې زما سلام وي .زمورِ پـه عقیـده دوی په پیغمبرانو کې لوی مقام لـري او کتـاب پـرې نـازل شـوی دی . تقدیـر داسې پیښه کړه چې زه مسلمان یم ، زما عقیده په خپـل دیـن ده . زمـا پـیروي دخپل پیغمبر ده . که ربنتیا وایم زه چندانې دخپل آسمانې کتاب په معنا هم نه پوهیږم او امید دی چې کره کولي په خپلې وعدې ودریږي ، انګریـزي ترجمـه یې راته پیدا کړي او یاته پخپله ، پادري صیب ، که دا راته پیدا کړې نـو زه بـه دې نور هم پورورې شم . په هر صورت زمورِ دکتاب پـه یـوه ځای کـې راغلـي چې تاسو خپل دین پالئ او مورِ خپل . پـادري صیـب ، تـاخو رابـاندې ډیـرې وسې وکړې،البته چې زما قسمت به یکې نه و چې عیسوی شم . نـو زمـا دخـبرو مطلب یو داو چې ستا سود کړي احسان مننه وکړم او بل دا چې ووایم چې پـه

مانوره خواری مه کوئ او نه رانه دعیسوي کیدو تمه لرئ . پـوه شـوې پـادري صیب؟"

پادری ډیر ساعت غلی و . ګلاجان وویل ،" ماویل ، سړ کال بـه ، چـې شـکر دی ایله په ګټه راغلی یو ، نبه مضبوطه بسپنه درکړم خـو بـهتره ده چـې ذرتـه ووایم چې دا مرسته سړ کال ، کال ته او هر کال ، هغو مهاجرو تـه اسـتوم چـې دروسانو دلاسه يې ملک پریښی او دپاکستان او ایران په دښتو کـې بـې سـر پنـا شپې تیروي او زه فکر کوم چې ته به هم داراسره ومنـې چـې هغـوی مسـتحق دي."

پاڼري همداسې غلی له ځایه پاڅید ، دټولو سره يې لاس ورکړ او دتـګ پـه وخت کې يې وویل ، "جیزس دې خیر درپښې کـړي چـې پـه کومـه بـلا وانـه وړې!" ګلاجان ورته وموسل او کره کولي ته يې سترګه وټومبله .

دپروسړ کال راهیسې خلک دګلاجان په ختګی روړدی شوي وو او هـره ورځ به يې دخپلو مارکیټونونه پوښتنې کولې چـې کلـه رارسـيږي . دا روژه پـه سـره اوړي ډګلاجان دختګو درسیدو سره سـمه راغلـه ، نـو ډګلاجـان پـه اټکـل يـو څوکاله خو دهغو بازار تودو . ګلاجان پوهیده چې ختګی دچلـم پـه شـان يـو عمل دی او په تیره په روژه کې خونو چې یو ځلـی څوک پـرې روړدی شـي ، بیايې هر مانښام بې دختګی په بل شی نشه نه ماتیږي . داځلی يـې پـه افغـاني مارکیټونو منلې وه چې دختګی فی پاو نرخ به افغانانو ته ، دروژې په احترام شل فیصده را ټیټوی خوورسره به یو کاغذ هم ورکوي چې په هغې کې لیکلی چـې دنرخونو ټیټیدل دروهیلی دشرکت دي ، نه ددوکاندار لحاظ ، نو افغانان پـرې مات وو او هره هفته پالین هغه لیکونه چې په پارسي یا پښتو لیکـل شـوي وو پـه لویې ټوکرۍ کې ګلاجان ته راوړل ،ټول تشویق ، ټوله دعـا ،البتـه انتقادونـه او دنرخونو دګرانی شکایتونه هم وو .هر یو لیک ته ګلاجان په خپل خـط ځوابونـه استول . برسیره په دې ، ده یو دتلفون داسې لمبر هم درلود چې خلکو به ورېا لفونونه ورته کول او امریکایان ورته ۸۰۰ لمبر وایـي ځکـه پـه همـدې شـروع ټیږي .

منی مهال چې پالین ګلاجان ته حساب راوړ نو څه دپاسه اته لکه ډالـره پـه بانک کې وو. چې دټراکټورونو قسطونه ، سرې او موټرو ، موټر وانانو لګښت يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړې وایست نـو دوه لکـه پـاکې پـاتې شـوې. دژمـی دواورو پـورې ګینـګ پـه خوشالی هر مانبام مجلسونه کول . په همدې مجلسونو کې یـو مـانبام ګلاجـان اعلان وکړ چې دپسرلی پـه سـرکې پیښور تـه دسـفر نیـت لـري. اوس یـې نـو دمهاجرت شرطونه پوره کړی وو، امریکا یې پاسپورټ یې اخیستی و . دبانک نـه یې اویا زره ډالره دپیښور ګرینډ لي بانک ته چې دانګریزانو دی انتقـال کـړل ، ددفتر کارونه خوبې هغې پالین کول او سوسی هم ورسره وه . کـره کـولي یـې خپل قانوني وکیل وټاکه او په بانک یې وکـالت ټاپـه کـړ . دګلاجـان دخـدای پامانی سـره داول نـه جـوړه نـه وه ، مظلـوم کاتـه ، پـه سـترګو کـې داوښکـو ګرځیدل، اوله حده زیاتې خوږې خبرې ، او ارمان یې بد راته او دنارینـه سـره وړنه ورته ښکاریدل . ګلاجان دوخته ، دمجاهدینو دیوه هیئت لـه لارې کنـدوز ته ، خپل پلار ته احوال لیږلی وچې پیښورته راشي. داپریل پـه یـوه سـهار یـې ټکسي راوباله ، او ایسته هوایي میدان ته روان شو.

پنځه ویشتم څپرکی

دپیښور دهوایي ډګر پولیس ، بلکه ټول پاکستاني افسران، هماغه اول سـرنه ګلاجان ته لکه تور ماران داسې ښکاره کېدل . پخپلـه تـور نـری ، بریتونـه تـور نري، ږیره صفا خریلې ، ملیشه کمیس پرتوګ یازیږ جیمی یونیفارم په غاړه. بـس یو فرق چې راغلی و داو چې پخوا به یـې دانګریـز دوختونـو یوولـس ډزی پـه غاړه و ،اوس کلاشنیکوفونه . یو پولیس راغی دده تلا شـي یـې واخیسـته ، تـور کړکی لاسونه یې دده دوجود په هـر ځای ، حتـې دشـرم.پـه ځای ټپـول ، پـه جیبونو خو ځوځلې تیر را تیر شول . غلی او شرمیندوکی ښکاریدل خو ګلاجان پوهیده چې داسې په پټه خوله اچوي ، بخت وطالع ، که یې ډارې ونښتې بیا دې پریښودونی نه دي . ده دامریکاپولیس لیدلی وو چې دکوچانو دکوټه سـپیو په شان غټ وونو که خوروړي وو ، حق یې و . په ونه شپږ فوټه جګ پـه اوږو دوه فوټه پلن . دافغانستان پولیس قهرجن، انـدک رنجـه ، او پـه هیڅ خـبره سـوک ځاپیړې ته رسـوي . خـو دپاکسـتان بیـانورې بـلاوې دي . ارامـه ،کـم خـبرې دي،نیغ کاته یې نه زده ، بس یـادې بکـس تـه ګورې یـا حیـب تـه ." او هـو، داخودې ډالرې راوړې ، په دې څه کوې ، اپیم خو به پرې نه اخلـې ؟. هلکـه

ماجره ځان پوه کړه ، دی ، ایس ، پی صیب له به دې بـوزم .....، پـه خـوب کې چې سړی سپی وینی چې هر څومره زور وهی ترې خلاصیدای هـم نشـي، او ژوبلوي دې هم نه ، یالکه چې څوک دوریښمو په تار و ترې ، هسې خـو نـرم پوست لګیږي خو چې زور وهی ، پرې راتینګیږي . ګلاجان په دې هم پوهیده چې دپاکستانی افسر ایمان دووشیانو ته خطـاوي . یـو زور ، چـې پـه رتبـه کـې زورور پرې راشي ، دی په یوې پټه کې پیر غورځونه سلامی ورتـه ودریـږي . بـل روپی . ګلاجان ستړی و اوددومره جنجالونو حوصله ورسره نه وه نو یې پـه پـټه هم نه ، په بنکاره دوه شل ګیز ډالـري لوټونـه دوارو پولیسـانو تـه چـې یـودی تلاشی کاوه او بل یې په بکس لګیا و ونیول ، دهغـوی سـترګو تـه ځیر شـو. یـو خوداسې بیحاله راضي معلومیده ، لکه همدا اوس چې انزال شوی وي ، بـل ، لکه سپي ته چې هډوکی واچوي ، شاواروله او په نورو مساپرو بوخت شو ، " بس جی ، دده سره هیڅ هم نشته ، ورځه ." یوه بل افسر چې په کونج کـې ولاړو او په هیڅ کې نه و ، ګلاجان ته خوله جینګه کړه . ګلاجان هغه تـه هـم یـو لـوټ ونیو . افسر دهغې لرګینې نانځکې پیښې وکړې چـې دوه تارونـه ور نـه ځوړنـد وي، ماشومان یې چې راکاږي نو ګوډاګی ورته سر ښوروي. په موسکا یې لـوټ واخیست او سریې دې خوا ها خوا وښوراوه ، "بس خان ،نو پیښور تـه پـه خـیر راغلې !"

دهوایي میدان نه بهر دخلکو ګڼه ګوڼه وه ، یـوه پـه بـل پـښې ایـښودې او دبتوپه شان یې غاړې جګې نیولې وې . خپل عزیـزان یـې صحیـح کـول چـې دمیدان دسیمي دروازې نه راوتل . دریشکو کاږه واږه یون و چې هر یوه خپلـه مخکنی ارابه دبل نه مخکې کوله ، دپندیانو غورځي، کنځلې او غوټې وې چې دمسافردلاسه به یې بکسونه الوزول . په همدې کې دګلاجان سترګو خپل پـلار له کتغنی پکړی نه وپیژاند ، خو ور رسیدل ګران و . پـلار یـې تـرور تـرور هـرې خواته کتل خو دی یې نه شو موندلی او که لیدلی یې هـم وای ، پیژنـدلی بـه یې نه و . ګلاجان دخلکو له منځه په زحمت لاره خلاصه کړه او هغه هم دپندې برکت و چې بچ بچ یې ویل او دده بکسونه یې چې په سر اینبی وو ، بـهر وړل . پلار ته ورغی ، په پښو کې یې پریووت .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږ ویشتم څپرکی

خارجی ته به ټول مهاجر یو شان ښکاري ، خو دهرې سیمې دمهاجروځالې، کمپونه او دفترونه بیل وي. دګلاجان پلار ، محمداجان هم ددې ښکری په هماغه بام اړولی وو چې یو وختې انور او ګلاجان پکې اوسیدل. اوس هم اکثر کتغنیان هماغلته وو او څوتنه دمحمداجان سره ګډ پیښورته راغلي وو. ټول دګلاجان په لیدو خوشاله وو او یو نفر لکیاو وطنی تیل پولاو یې پخاوه .دګلاجان پام شو چې یو بل بدلون داو چې دسکروپه ځای اوس اوجاغونه په ګاز چلیږي . هغه شپه ترناوخته ګلاجان دپلارسره دزړه خواله کول . محمداجان ورته دکلی او کرنې حال احوال او دمړو ژوندو بیان کاوه او ګلاجان په امریکا کې دخپل ژوند او کار بارخبرې کولې . چې دګلاجان دکیسو وخت به راغی ټولو به ورته غوږ نیولی و . په بله ورځ ګلاجان پلار پریښود او لاړ ګرندلي بانک ته ، هلته نو ګلاجان ولیدل چې بیروکراسی یوازې په هوایي میدان کې نه ده ایساره ، پاکستان شموله ده . دده پاسپورټ او مني اړدر یې ځو ځو ځلې معاینه کړل ، دهغو فوټو کاپۍ یې جوړې کړې ، چې هغه اسلام آباد ته واستوي ، ددې نه یې نور ډیر تحقیقات هم وکړل او ګلاجان ته یې بیا هغه ډېره چې لسیزه پخوا لا دده او انور په زړونو کې لویدلې وه ، بیرته ژوندی کړه ، خو بیا به یې ځان بیرته راوښې کړ او سربه یې د سربدالی نه خلاص کړ ، چې یره ، اوس هغه خوار ګلاجان خونه یم . په دوو کې وو چې دوی ته هم رشوت ورکړي او که نه، په همدې کې دبانک رئیس دشاتني دفتر نه راووت ، دده پاسپورټ اومنې اړدر ورسره وو . خزانه دار ته یې وروځه وویل ، هغه ګلاجان ته په دوو ګوښو اشاره وکړه ،" ماجره ، اسلام آباد ته حاجت نشته ،بس دلته امضا وکړه ، "پنځوس زرګیز ډالرونه یې دښیښې شاته دځان سره وګنډل ،بیا یې دګوتو سر په لاړو لوند کړ ، بیا یې وشمیرل ، نوهله یې بندل ګلاجان ته ونیوه ، له هغه ځای نه ګلاجان په صدر کې پوست افیس ته لاړ ، یو پوست باکس یې کراه کړ. هماغلته یې پالین ته دخپل سفر معلومات ولیکل ، د پروژې پوښننه یې وکړه . نمت یې دا و دخپل پوست باکس پته او لمبر ورکړي.

په بله ورځ دکاکې والې ، مامې والې دغږونو سره ګلاجان او محمداجان په ډبګرۍ ورسم شول . ګوټ کې یو ټکسی ولاړو ، موټروان یې ویده و . ګلاجان هغه وښوروه ، چې راویښ شو نو دی او پلا ربې پوښتنې ټکسي کې کښیناستل . موټر وان سر په تعجب وښوراوه خوچې دګلاجان سوټ بوټ یې ولید نو دتسلیمۍ په علامه یې پوښتنه وکړه ، " جی ، کوم پلو ؟" ګلاجان وویل ، " ناصر باغ کمپ ته ." په لارکې پلار ورباندې په غوسه شو ، " هلکه ، ډاټسنې خو په بورډ کې ډیرې وې ، تر هغه ځایه به سرویس کې لاړوو . یابه دې رکشه نیولې وه ، په ټکسي څه کوې ؟" ګلاجان خورې خورې پلار ته وکتل . کالی یې پاک و خو هم چپنه څو ځایه شکیدلې او مالوچ یې راوتلی وو او هم یې دپګړۍ لاندې دګلدوزی خولی پلټې کوزې په مخ زنګیدې ." پلار یې هم په خواږه کاته وویل ، " لیونیه ، زه دې پریښودم ، ته رانه لاړې . ماهم دنورواجاره پریښووه، او اوس فقط خپله دوه جریبه زمکه کرم ." ګلاجان هیڅ ونه ویل . دپلار په لمر سوي مخ کې اوس د زوی دلیدو خوشالی یو څه سرخی راوستې وه . خپل لاس یې په کراره دګلاجان په سر او مخ تیر کړ او بیا یې مج کړ.دده پلار هم کم خبرې وخو اوس احساساتي معلومیده ، مهاجرت ، اته کاله بیلتون ، ددیدن خوشالی .. داټول په کې غوټه شوی وو .

ناصرباغ کمپ دتنظیمونو و ، تلاشی او دشک کاته دبهرنی دروازې نه چې پاکستانی ملیشې یې اړخ ته قفسچه جوړه کړې وه ، شروع وو . په ګلاجان کې یې هماغه داتو کالو نوویره چې په امریکا کې ترې هیره شوې وه ، بیرته ژوندی کړه . خو بیا هم په الله بسم الله ورننوتل ، مینځ کې لوی جومات و اوګرچاپیره تړې کودلې، دختو ټیټ - دیواله کلاګانې، خیمې خورې وې دجومات نه بهرخو کسه سپین ږیرې ولاړوو او په کوم شی یې بحثونه کول . محمداجان سلام واچاوه ، هغو په کبر ، په نیمه خوله علیک کړ او بیا یې ږیرې کلی ګلاجان ته لر او پر وکتل . محمداجان وویل ، " پوښتنه عیب نه ده ، موږ داحمدزو کوچانو دپښتو پسې ګرځو چې همدلته چیرته یې اړولې دي ." یوه سپین ږیرې وویل ، " صفدرخان دغوخوبه نه نښې ؟" ګلاجان وویل ، " هو، دملک خالو پینډه ." سپین ږیرې وویل ، " د سیند ته پورې غاړه ، هوغه غونډۍ وینې . دهغې په لمن کې اړولې وو ، چې اوس به هم وي او کې به نه وي ."

محمداجان روان شو . سپين ږيری ورپسې غږ کړ ، " مور سره به موچـای چښلـی و." ګلاجان وويل ،" خدای مو وبخښه ، زمور تادي ده ." په لارکې محمداجـان وويل ، " دوی دې خوارشي په دې زړه نازړه ست . داهم ست شو چـې چـای به موڅښلئ و ، داهم دپښتنو ست دی ؟" ګلاجان موسک شو .

دغوندې په ډډه فقط دوه کيږدی وې چې له يوې نه نری لوګی خوت . ببر سرو ماشومانو ترې دباندې لوبې کولې اويـو زيـر سـپی هـم ورسـره لوغړيـده . محمداجان له ليرې غږ کړ ، "هی ، بسلمانانو ، څوک نارينه شـته ؟" پـه همـدې کې يو سړی له کيږدی ووت ، لوی پټو يـې دڅان پسې ځکـاوه ، راغـی . بـې سلامه يې ددواړو سره روغبړ وکړ او محمداجان يې تـر لاس نيـولی کيږدی تـه کش کړ . ګلاجان دڅانه سره وويل ، "ست دغسې وي!"

يوې زړې ښځې له سترې مشې پس تيمي چاڅوښه ، راوړه، دتغر په شان زيږ کالي يې وغوړاوه ، بې لاستی پيـالې يـې ورباندې کيښودې او لـه لمنـې يـې دګورې څو تورې چکی په کالی تويې کړې او بيا لاړه درې تـودې ډوډی يـې راوړې. بيرته غيبه شـوه . چـای پـه خاموشـی وڅښل شـو. ډوډی ګلاجـان تـه تروسکنه لګيده خو ګورې دګرم دودجن چای سره خوند کاوه .

بيا يې نو وويل ، " عزيزانو ، تاسو خو کـوچـان نـه ښکـارئ ، څنګه راپيـښ شوئ؟" محمداجان وويل ، " زمور دصفدرخان سره څه کـارو، دزوی خـط اويـو څه نور امانت مو ورته راوړی دي ." کوچی احساساتی شو،خپلې ښځې ته يې غـږ کړ ، " ماخی، راڅه چې خپلوان دې راغلـي دي . " زړه ښځه راغلـه!ودا ځلـې چې دسيالانو په مينځ کې وه ، لرې ، پلو نيم کښو کښيناسته . " نه زويه ، رازيـک جان نه و ؟ هغه خو چيرته بل ملک کې دی ، دمـور پـلار يـې ورپسـې سـترګې دي، کله راځي؟" دښځې خاوند وويل ، " څه يې کوې ؟ پريږده چې هلته يو څه ګټه متـه وکړي چې دصفدرخان ، هغه څه چې دتولو کـوچـانو کـار ګډوډ دی ، ميله ځايونه او ايلبندونه اوس ټول د ماينونو نـه ډک دي ، لارې دغلـو او وسـله والو نه ډکې دي ، مزه کی يې نشته ." ګلاجـان وويـل ، " صفدخـان دوی اوس چيرته دي ؟" زړې ښځې ، دساړه اسويلی سره وويل ، " وئ زويه ، هغـوی خـو يوه ميا شت پخوا کډه وکړه ." ګلاجان ووېـل ،" کـوم پلـو لاړل ؟" سـپين ږيـرې وويـل ، " زمـور دژمـی ميلـه ځای تـه لاړل ، دخوسـت تورواوبـو تـه لاړل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمداجان خپل زوی ته وکتل او بیا یې پوښتنــه وکړه ، " ولــې لاړل ؟" ســپین سرې وویل ، " صفدرخان دپلار په شان سرزوری سړی دی ، بس ویلی یــې، ســړ اوړی، بهسودو ته ځی ، هلته زمور ایلبند دی." ګلاجان په وارخطایئ ویل ، " په خوست کې به یې ګیر نه کړو ؟" سپین ږیری وویل ، " دانو دبخت خبره ده ، که هوا نښه وه ، لارې پاکې وې ، نو هغوی به چخچران تــه روان شــوي وي او کــه چاورته د سړو او واورو او جنګونو احوال راوړ نو بیا به لا توره اوبــه کــې وي ." ګلاجان خپل پلار ته وکتل او پلارېې پاځید ، دخدای پامانی په وخت کې یــې وویل ،"توکل خدای ته ، مور خو به یو وار خوست ته سر ورښکاره کړو چې بیــا څه کیږي." سپین ږیری وویل ، " خیریت خودی؟ په رازیک جــان خــو بــه څه پیښه نه وي شوې ؟" ګلاجان پــه خنــدا وویــل ، " هغــه شــکر رک روغ دی ، څه امانت یې راکړی او تا ښید یې کړی چې خامخا به یــې کورنــی ته ور رســوو ." سپین سړې ګلاجان ته نژدې شوه ، بیایې ځیر ورته وکتل او کټ کــټ پــه خندا شوه . میړه یې په غوسه وویل ، " په دې کې څه خنــدا وه ؟" ســپین ســړې وویل ، " وربه شې خبر به شې " او بیا یې کټ کټ وخندل " نارینه په دې خبرو څه پوهیږي ."

. دخوست شمال شرق ته توره اوبه پرته ده .پلار وزوی تر میرامشاه او بیــا تــر ژوره په موټر کې لاړل او بیا یې نودوه یابوان کراه کړل . توره اوبه نیمه دښته، نیمه غونډی ده . چې دوی ور ورسیدل هلته هم شپږ اته کیږدی لکې وې . یوه ځوانکي کیږدی ته بوتلل ، دکوم قسم اغزن بوټی اور په سم مینــځ کــې بــل و، تریخ لوګی تړې خوت .یو بوډا په یوه کونج کې په لیمځی پروت و او ټوخیده . ددوی په راتګ په ډیر تکلیف کښیناست او هر طرف یې امرونه کول چې هلــئ، میلمه راغلی ، چای راوړئ . ښځې چې مخونه یې په لوګي کې پټ وو په بیــړه لړې او برې کیدې ، وتلــی او ننوتلــې ، چــې دوی تــه یــې چــای حــاضر کــړ . محمداجان دپټکی په شمله خپلې سترګې چــې دلــوګی دلاســه اوښکــې تــړې بهیدلې، وچولې . لــه چایــه پــس ،بــوډا عــذر وغــوښت ، " یــو څه ناســازه یم ." پریووت او بیړته یې شړی تر زنې پــورې پــه ځان کــش کــړه . ګلاجــان وویــل ، "کاکا، څه مریضی لرې ؟" هغه دټوخی وقفه کې وویل ،" خدازده چې څه بلاده خو زړه مې تیکاکوی او ورسره دا ددووس ټوخی هــم دی !" ګلاجــان ووت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه پس یې دیابو دبارنه څه شی راوړل ، " هن ، داګولی درواخله ، توخی خو به دې نشالا چې غلی کړي. دا لوګی هم تاته ښه نه دی ." بـوډا دبوتـلَ تولـې ګولی په ورغوی کې تویې کړې ، دچـایو پیالـه یـې راواخیسـته ، خـو ګلاجـان وویل، " هسې مه کوه . دوه ګولی اوس وخوره ، دوه سبا ته په همدې وخـت ." بوډا چې ګولی وخوړې، نو بیرته پریووت . ځوانکي دمیلمنو پیاله بیا ډکه کړه . دکیږدی نه بهر پرخ پرخ باران وریده او بوډا چـې دمحمـدا جـان او ګلاجـان دواړو درانګ ددلیل تفصیل واورید نو بیا یې یوه خبره کوله او دتوخی داوږدې لړی دځندنه وروسته یې هغې ته دوام ورکاوه.

" صفدرخان ښه سړی دی خو خالونه دی. خپل کوشـش کـوي، خـو ملـک خالو بیا نه پیداکیږي .په اوغانستان کې پیړی نیمـه ، داسـې یـو هوښیـار سـړی پیداشي چې بسته قام ورپسې روان شـي . بیـانو دهغـه کـول چـې هـر څومـره کوشش وکړي، د نیکه نخښه نشي ویشتلی . هسې مې خبر کوله . صفدرخان هـم دګوتې غمې دی اوچې لر اوبر نورو ملکانو سره یې وتلې نو ډیـر پـرې درونـد خیژي ، خو خلک دی دپلا ر سره تلی او بیا نو افسوس کوي چـې یـره دملـک خالو خو دې مرګی نه وای ." بیا نو ډیره شـیبه بـوډا غلـی سـتمبده. ګلاجـان خپل پلارته کتل . دکیږدی نه بهر چې دمابنام تیاره راغله ، ایله بـوډا پـه خـبرو راغې ، "یره ځوانه دې دارو خـودې خـوب را بـاندې راوسـت . دصفدرخـان پوښتنه کوې ، هغه خو دادوه هفتې کیږي چې ایلبنـد تـه روان شـوی دی. زه هم ورسره تلم ، خو دابدمذهبه مرض راباندې راغې. مزل د خواری مزل دی ، چې کم وی ددوو هفتو لارده ،نو زه ورته اوس خو جوړ نـه یم ، کـه څو ورځې راته ګورې ، نو چې هوا یو څه ښه شي ،" بیا یې ګلاجان تـه وکتـل ، "او ددغـه زلمی په لاس دې خدای برکت واچوی ،نو ګډ به سره لاړ شو." بیا یـې نـو پـه مهربانه‌لهجه ګلاجان ته وویل ،" ته خوخداکه کوچی یـې ، نـو چـې هیڅ بـې هیڅه ایلبند ته روان یې. خدازده چې څه پتنه دې جـوړه کـړې او څه ګوړې ماتوې خوښه ځیرک هلک راته ښکاره شوې. " بیـا یـې ځوانکـی تـه غـږ کـړ ، هلکه، نرسولا ، میلمنو ته به په هغه بلـه ، دمیلمنـو پـه کیږدی کـې ځای جـوړ کړې، پام چې درنه وړی پاتې نشي . هغه تره خولی سپی بـه نـن شـپه زمـا پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږدی کې وتړې چې میلمانه په عذاب نه کړی " ددې سره د ګلاجان د دارو دزوره ، بودا خوب وړی و .

اووه ویشتم څپرکی

. محمداجان دځانه سره ویل ، دانو ایلبند نه شو دبسوکی واده شو ، هیڅ ختمیدن نه لري . دخوست نه اوله شپه په چارلی ، بله په ترزی ، بله په واخی بچه، بیا مته چینه ، المره ، سیدخیل ، دغلجی بیخته ، ددې خوار شوي پکتیا هیڅ خلاصیدن نه و . هر ځای کې یوه شپه کیږدی وهه ، ړنګوه یې ، لکوه یې ړنګوه یې چې ایله دولتخان ته ورسیدل . ګلاجان یوې عجیبې خبرې ته پام شو او هغه دا چې بوډاچې دنورو کیږدیو ځلکو تارو اکا باله ، رک روغ و او داول اوښ مهار همده نیولی و. هرې خواته یې په داسې شوق کتل ، یابه دروسی عسکرو یا مجاهدینو ویره ، خو داسې یې په لیوالتیا هره خواکتل ، ته به وایې خوند تړې اخلي . یو ځلې خو یې ګلاجان پاس دغره دډې ته دځانه سره بوته ګلاجان ته دهر قدم اوچتول لوی کړاو و ، خو تارو اکا ، لکه ایله اوس په مستی راغلی وي ، دهوسی په شان په غره خوت او ګلاجان ته یې په لاس اشاره کوله چې راشه . دغره په سر وختل اوپه هغې بلې خوا یو ځو ګامه ورکوز شول . دغره داځای تقریبا هوارو، تارو اکا یو ځومتره لرې ، یو داسې ځای .ته ورغی چې ګڼ بوتی او غنې ونې پکې ګورې وې ، د اغزو په مینځ کې یې یوه سمځه رابرسیره کړه . تارو اکا پکې ننووت ، ګلاجان ته یې هم اشاره وکړه . سمڅ تیاره وه، ګلاجان یوه وړه بجلی چې دکلی پورې یې نښتې وه ، ور واچوله ، نرۍ کړه وړه لاروه ، بیانو سمڅ ختمه وه ، اویو دیوال یې مخامخ راغی . ددیوال په اړخ کې یو ، لکه ددیوې دپای په شان رف کیندل شوی و . چې ګلاجان رنا ورسیخه کړه نو یو بوت ولاړو ، چې نه ځیر شو ، دوه بوتان وو، یو نر بل نښځه ، غاړې غجی سره تاو شوي وو، ډیره شیبه دواړو په خاموشی دبوت ننداره وکړه ، بیانو تارو اکا لاړې ورتوکړې او بیرته دسمڅې نه ووتل . تارو اکا دسمڅې تر څنګه په دمه کښیناست . ګلاجان هم دمه وکړه .

کوز یوه شنه دره ، غځیدلې وه ، چې بل سر یې دبراس لاندې ورک و او تارو اکا ووېل ، ددرې په آخر سرکې دقاری بابا مرکز دی . ګلاجان په تعجب

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل ، " دا بوتان خو عجيبه شی و . دا تاته څه معلوم وو؟" تارو اکا ، کـوز درې ته کتل ، " ماته ددې لارې کانی کانی معلوم دی . " ګوته يـې ديـوه بـل غـره خواته ونيوله ، " هوغلته دهغه غره شاته ، دسلطان صيب بند دی . چـې چـايې ژوروالی تر اوسه نه دی معلوم کړی . خالواکا دې خـدای وبـنې ، هغـه ويلـې چې يوه شپانه ورته کيسه کړې وه ، چې دبهسودو دکجاو په ميله ځای کې تـرې ډانګ دغره په يوه چينـه کـې ورک شـوی واو چابيادلتـه مونـدلی و . ګلاجـان وويل، " نو بيا دې لاړې ورتوکولې ؟" تارو اکا موسک شو ،" يو خو دکاپـرو بـوت و. بل نو ودې ليدل چې سړی او ښځه څنګه سره جوسر نښتی وو." ګلاجان نـه قانع کيده ، " نو ولې دې مات نه کړ ، يادې ولې راونه ايسته او دکابل خلکوتـه دې ورنه کړ ؟" تارو اکا ، وويل ، " يره دا زما اوخدای ښلی ملک خالو تـر مينځ پټ راز دی . زه ورکوتی وم چې ملک بابا په همدې ځای کـې ، همـدا سـمځ راوښوده او بيا به هر کال ، دی له ازرې او زه له خوست نه راتلو او همدلته مـو په دولت شاه کې سره ليدل . دواړه ددې بوت ديدن ته ورتلو . ملک بابا راتـه وويل ، تارو ګيه ، پام چې چاته حال ونه وايې ، که نه بيـا بـه وايـي ، کـوچـان بوت پرستان دي . ملک بابا ويل ، زه ددغه بوت جوړوونکي ته سـودا وړی يم ، چې دايې دخپلې محبوبا دپاره جوړ کړی او که خدازده دلته څوک اوسيدل څه خيل ژوند يې و." تراوسه بل هيچا دابوت نه دی ليدلی اوته به يې هم نه وايې ته مې خوښيږې هم او بې هغې هم دبل ملک مارغه يې ، ماويل چې يـو نـادره سيل خودرباندې وکړم.

په درو ورځو کې دکهنه ده ، خچک ، تل هزار ، شش ګاو له لارې لـه غزنـي نه تير شول او تارو اکا ويل چې دقاری بابا دمنطقې نه به شپه شپه تيريږو ، چـې دهغه د کوچانو سره جوړه نـه ده او داسـې مـو تلاشـي کـوي چـې دچـاخبره داوښ په پچو کې هـم مخـابرې لـتوي . داوښانـو ګينګړي يـې لـرې کـړل او دسپورمی رڼا ته يې د عبدال بدين ، خل کله له لارې ځان دواغجان بيخ ، تـه ورساوه . هلته يې دوه شپې تيرې کړې او بيا نو د ، هـر کـه دانـی او کجـاو لـه دښتې ځان بهسودو ته ورساوه. البته په هر ځای کې يـې شـپه کولـه . بـادول ، اوليا چې ايله په يوه هفته کې بهسود ته ورسيدل. په ټوله ليار دګلاجـان او پـلار حال درهم برهم و . چـې بـه کيږدی لکـې شـوې دواړه بـه پـه کيږدی کـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتوپی، بیحاله پریوتل خو کوچان هماغسې تر او تازه لر او بر کیدل او داوښانو سره یې ډز وغږپ ، او ددوی خپل دلوړ آواز شوربکت کیږدی ته راته .

اته ویشتم څپرکی

دامیر عبدالرحمن خان دفرمان له مخې کوزه کرونده دهزاره وو او پاس دغره ډډه دکوچانو. نه یوازې داویش و ، بلکه دهرې کورنۍ دکیږدی ځای معلوم و چې لکه چې قوا له یې ورسره وي ، هیڅ بل کوچي په هغه ځای کیږدی نه لکوله . شین سهار و چې ګلاجان دوریو او میږو بغ بوغ او دپو ندوو درزا راوښې کړ . سر یې له کیږدی وایست، هره خوا ، دکیږدو ترڅنګ میږې پنډې وې او ښځو لوشلې ، وري هرې خواته لوغږیدل او ماشومانو ورسره شوربکت جوړ کړی و او چې به یې مور له کوچی خلاصه شوه نو خپل کبلی ته به یې وځغستل . له دښتې دختې بوی راته او دلته هلته ، یو نیم اوښ چو و . نارینه وو دکوځیو(پیڅه ول) سره په خپلو میږو دورې کولې او کله یې یو وری له دوو مخکنیو پښو نیولی ، د ځان پسې څکاوه . یو لوی لکیور سپی ، عاجز عاجز ورپسې روان و .

غرمه مهال تارو اکا چې دورځې دکار نه یو څه سوکه شو ، نو یې خپل زوی، نرسو لاته په غوږ کې څه وویل او هغه دوه نوي کوڅي راوړل . تارو اکا هغه په خپل لاس په ګلاجان او محمداجان واچول ، " بس اوس نو کوچان شوئ . بیانو دی مخکې ، محمداجان او ګلاجان ورپسې ، مخ په جګه ، دصفدرخان کیږدی ته ور روان شول . تارو اکا په لار کې یو ځای ته ګوته ونیوله، " په اول کې دملک بابا کیږدی همدلته کوزې وې خو قوم ورته وویل ، چې دا شرم دی ، چې مور ستانه بره کیږدی لکې کړو ، نو یې همدا ځای ، دغره څوکې ته نژدې ورته جوړ کړ، یوه مسته چینه هم تري راوتلې ده . لویه حجره لري ." بیا یې نو ګلاجان ته وویل ،" ګوره زلمیه ، احمدزي دپښتنو ستانه دي ، داحمدزو تیږه په ټولو درنه ده . موساخیل بیا په احمدزو کې دسرقام دی، هسې خو عیسی خیل ، علاء الدین خیل او جبارخیل هم شته خو ملک خالو په هغوی کې نه دی پیدا شوی : نن به هغه سړی ووینې چې دملک بابا په ګدی ناست دی، نو ګوره چې ستا هر څه په زړه کې وي ." ګلاجان په خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل ، " بس درازیک جان خط او یو څه نور امانت ..." خو تارو اکا یې خبره غوڅه کړه ، " بس ماسره پنج وشش مه کوه ، هسې مې غاړه خلاصوله ، ځکه هم مې ډانکټر یې او هم مې میلمانه یاستئ !"

محمداجان چې تر اوسه غیر له یوې او شولو بل څه نه وولیدلې او تر اوسه دټوپک په چل نه پوهیده دتارو اکا په خبرو کې یې یو پټ ګوابن او خبر داری نغښتی لیده ، یو څه وویرید خو خپل زوی ته یې کتل چې تارو اکا ته ګوري او ورته موسک دی ، زړه یې یو څه په کرار شو . ګلاجان وویل ، " تارو اکا، زمور نه خو دې لږمون بوټ راوښکه چې څه خونیانوته مو لاس ټرلی بیایې :" تارو اکا کټ کټ وخندل ، " چې تارو درسره وي ، که صفدرخان مړ کړې ، مړی خوبه دې په سارا پرې نږدي ." محمداجان هم چې تارویې لیده چې موسک دی یوه وارخطا خندا وکړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿ ۲ ﴾

لومړی څپرکی

دصفي څلورو خواوته کتونه اینبی وو ، سرې نیالیچې اوله قالینو جوړشـوي ، له بوسو ډک شوي بالښتونه ورباندې پراته وو . څوک نه و ، تـارو اکـا میلمنـو تـه دناستې داسې ست وکړ، لکه چې کور دهمده وي . محمداجـان پـه یـوه کـې وغځید تارو اکا مخ په کیږدیو روان شو او ډیر څنډ پس یې دچـایو چـاځونښه او درې ګیلاسونه چې ګوتې یې په کې ننه ایستې وې ، راوړې. محمداجـان چـې دکتغنیانو په دود یې دترخو چایو سره بیحده زیاته مینـه وه ، پـه لیوالتیـا خپلـه پیاله ډکه کړه او همداسې سور سور یې سړپاوه . په همدې کې یـو پیـخول والا سړی دکیږدیو نه صفې ته روان ښکاره شو . ګلاجـان چـې پـه بـالښت یـې ډډه وهلې وه ، څان راټول کړ ، یوه کمکی شانې وارخطایي پرې راغلـه . تـارو اکـا اعلان و کړ ، " هغه دی راغی"

صفدر خان په ونه جګ و ، ماش وبرنج لنډه کی ږیره یې وه . پـوزه یـې یـو څه جګه وه خو دلوی مخ سره یې جوړېده . چې نژدې شو ، نو پـه خنـدا اول دمیلمنو او بیا دتارو اکا سره ترغاړې ووت اوبیا په څلورم خالي کټ کښیناسـت . بیا یې نو میلمنو ته له هماغه ځایه بیا سـترې مشـي ورکـړه او تـارو اکـا نـه یـې پوښتنه وکړه ،" ستاراتګ یوزیری ، دمیلمنو لابل زیری ." تارو اکـا پوهیـده چـې داپه حقیقت کې پوښتنه وه ، ویې ویل ، "داهم زما میلمانه دي او هم سـتا ، پـه اصل کې خو زما میلمانه دي ، خوزه چلناک سړی یم ، ستا په حجره مـې سـیخ کړل ." بیا یې نو میلمنو ته وکتـل ، مانـا ستاسـو دځواب وار دی . محمداجـان غاړه صافه کړه ، " صایبه ، مورِ دکندوز یو ، دامې زوی دی ، ګلاجان ." خان پـه خندا شو ، " نو ولې دې اول نه ویل ؟ ګلاجان خوزه پیژنم ، په پښور کې یې یو خط هم رالیږلی و ، ځوانه ته چیرته او بهسود چیرته ؟" ګلاجان وویل ، " په اصل

کې مې دپلار دیدن ته راغلم ، خورازیک جان تاکید راباندې وکړ چې زمور کورته به خامخا یو ځلې ورځې. هغه چې پیښور ته راغلم نو تاسو کډه کړې وه ، ماویل راځه هم به سیل وشي اوهم به درازیک جان سره خپله وعده پوره کړم." صفدر خان مخ محمداجان ته کړ ، " دا تاسو کتغنیان ، لکه چې په وعدو کې ډیر ټینګ یئ. زه خبر شوی یم چې ګلاجان په امریکا کې هم خپلې وعدې پوره کولې " بیا یې په موسکا تارو اکا ته مخ کړ ، " رغازیک لیکلي چې ګلاجان هلته دځنګلی آسونو دسپرلی لوبه دټولو امریکایانو نه ګټلې وه . دایې تاته ویلی؟" تارو اکا په تعجب وویل ، " نه ، داهلک په خبرو کې دومره موزی دی ، لکه سود خور او درامان . بس غلی ناست وي ، خو خدای دې خیر ورکړي چې داسې دارو یې راکړل چې رک روغ شوم ." صفدر خان وویل ، " ددې بلې نه یې خبر نه یې ، هلک شل زره ډالره په همدې یوې سپرلی وکټل ." تارو اکا پوښتنه وکړه ، " دابه نو شل زره افغانی شي ؟" صفدرخان وخندل ، " نه بابا ، شل زره ډالره په افغانی دومره پیسې دي چې ایله یې ستا اوښ ، مستانه یوړی شي . " تارو اکا ، یو څه غلی و ،بیا یې په شمله خپلې سترګې وچې کړې ، "مستانه دخدای په رضا لاړ." صفدر خان پوښتنه وکړه ،" څنګه ؟ هغه خو رک روغ و ؟" تارو اکا وویل ، بچی مړی وروس په ټول کې ماینونه شنلی ، مور خبرنه وو، هلکانو اوښان څرول چې بم زما په پهلوان اوښ برابر شواو دوه غبرګې پښې یې ماتې شوې ، ایله تر چاړه ورسید." دګلاجان په یاد شو چې دملک تارو کورنی ده ته څو ځلې داوښ غوښه پخه کړې وه . ملک تارو ده ته حال نه و ویلی . صفدر خان دخواخوږی په علامه یو څه غلی و ، " په لارکې خوبه ماینونه نه وو ؟" "مور چې راتلو ، لارصافه وه ، خو پاس بره ګی ډیرې لرې برې کیدې ، قاری بابا هم ډیرې بیشرمی کولې ، خو خدای ترې په لږو روپو خلاص کړو. تاسو څنګه ؟" تارو اکا وویل ، " نه ، په لار کې خیر خیریت و او په غزنی خو شپه په شپه واوښتو ." صفدر خان ګلاجان ته وکتل ، " بس نو بیا ستړی مشې ، خوپه لار کې به ډیر زحمت درباندې تیر شوی وی . څنګه و رازیک ، لا هم هماغه جوار ګړی وه ؟" ګلاجان وویل ، " رازیک ښه تکړه و . بیانو له کټ نه کوز شو او خپل بکس ته لاړ، یو پندوکی یې ترې راوایست ، بکس یې بیرته قلف کړ ، پندوکی یې دصفدر خان په کټ ، هغه ته مخامخ کیښود. صفدرخان

هغې ته سرسري شان وکتل او بيا يې دتارو اکا سره خبرې شروع کړې . ګلاجان پوه شو چې صفدر خان داحمدزو دمشر په حيث بايد هم په ظاهره کې ځان نانګاره اچولی وای او چا يې ليوالتيا نه وای ليدلی . په امريکا کې به چې خلکو ده ته تحفې ورکولې، ده هم دشرمه نه پرانيستلې،خو هغوی به بيړه وربانديې کوله ، "خلاص يې کړه ." په خان آباد کې به چې چا جوړې يا جامې راوړلې نو کور به يا کوربنې به هيڅ ورته کتل نه ، چې ميلمانه به لاړل ، نو کور به يا کوربنې به په بيړه ، مخ ديواله ته واړاوه او غوټه به يې پرانيستله . تارو اکا ګلاجان ته وويل، "هلکه مورِ خودې په دې دومره کمالاتو نه ووخبر ، وايي چې پوزه يې ځاځي ، بلا تړې پاڅي. ماته خودې کل هم ونه کړ ، هسې دې ځان راته ساده ګی ساده ګی کاوه ." صفدر خان چې دګلاجان وارخطايي ليده نو خبره يې واړوله ، " سړِ کال خدازده چې دګوماو او آبول بازارونوته لاړ شو ، بس هر چيرته جنګ تالان روان دي." تارو اکا وويل ، " ګوماو او آبول خو دهزاروو منطقې دي ، داوريدو د قراره په کابل کې سيد رازم (صدراعظم) کشتن يې بولی که همداسې کومه بله بلا ، خو اصلي نوم يې علی سلطان دی ، کمونس دی ، هزاره دی ، نونه دوی په وروسانو غرض لري او نه وروسان په دوی ." صفدر خان وويل ، " داسې به وي ، خو اوس ايرانيان رابهيدلی دي . چا ويل چې هر چيرته ، داذان په ځای اوړدې قولې وباسي ، بس تورې پګړۍ نرۍ عينکې ، خلک په اوغان پسې ورشکاري ، بې هغې هم دهزاره وو ،ان داودرامانخان دوخت نه دکوچانو سره جوړه نه ده ، وايي دموچی خونه بې هغې هم خوساوه چې باران پرې وشو نور بوی يې هم وايست ، نو ويريږم چې مرګ ژوبله رانشي . " محمداجان سوال وکړ ، " دا آبول اوګوما ويې بيا څه شی دی ؟"صفدر خان تارو اکا ته وويل ،" ته خوچاته غږ وکړه چې دوډۍ راوړي ، تاسو به وړی يئ !" تارواکا پاڅيد دصفې دژۍ نه يې چاته ناړې کړې " نرسو لا، های نرسولا " بيا يې غږ کړ ، په دريم غږ يې ځواب راغی " درځوړسومه !" صفدر خان وويل ، " دادکوچانو بازارونه دي ،دکوچانو هم نه ، دهزاره وو، ترکمنو ، ايماقو او کوچانو لوی بازارونه همدا دي . آبول دهرې رود سهيل ته ، دبندبيان کوز اړخ ته ، دچغچران نه ديوې ورځې مزل دی ، ګوماو بيا دهرې- رود قطب ته په اجرستان (غرجستان) کې دی . داستاسو کتغنی کوچان ،

درانی هم هماغلته راځی . زما ورور مامورزا لوخاڼ په همدې دورانیو کې خیښي وکړه او بیا اوس په کندوز کې میشت شو ، کوچانی ژوند یې پریښود، هماغلته مامور دی ، زما زوی رازیک جان او لور دواړه دهماغه په کور کې لوی شوي دي او یو څه لیک لوست یې هماغلته په مکتب کې زده کړی . کله کله زه هم ورځم ، دترکستان پریمانی ماهم لیدلې . " محمداجان وویل ،"نوولې هماغلته زمکه نه اخلې او ده شین کیږې نه ؟" صفدر خان تارو اکا ته وموسل ، " څه وایی؟ " تارو اکا وویل ،" دمړې کیږې پارسي . " په همدې کې ډوډی راغله دصفې په مینځ کې یې یو لیمځی وغواړوه او ټول ورکوز شول . دصفې لاندې د چینې نری لښتی کوز بهیده ، لاسونه یې پکې پریوللل . ګلاجان غونښتل دخپل بکس نه صابون واخلي خو په خپل نیت پښیمانه شو . ټولو په ګډه په دوو لویو ښانکو کې ډوډی وړه کړه ،بیانرسولا دیوې بلې تتی نه کورت ورتوی کړل او دیوې ارکارې نه یې غوړي پرې وروجغول . دګلاجان په تالو کې په اول ځل دلس کاله پخوا وطنی خوراک خوند غوتی وسپړدې . پس له ډوډی دماسپښین داوداسه ، لمانځه وخت شو . امامتی پخپله صفدر خان وکړه . ګلاجان تر اوسه هم نه پوهیده چې هغه به سواد لري او دده خط به یې خپله لوستی وي .

تارو اکا تر لمانځه وروسته لاړ او نرسولا ګلاجان او پلار یې یوې کیږدی ته چې صفې ته نژدې وه بوتلل . دشپې ډوډی هم پلار او زوی یوازې وخوړه . نرسولا ویل ، صفدر خان کوچانو کوز مرکې ته بیولی دی .

په بله ورځ صفدر خان مخکې ، نرسولا، دچایو دپتنوس سره ورپسې دمیلمنو حجرې ته راغلل. بهر هوالړه سړه وه ، بیکایو څه باران وریدلی و . دشودو سره پوځه او کوچ هم وو چې دتناره د تاودې ډوډی په سر ویلي کیدل . نرسولا یې په سر بوره دوړوله ، اول یې خان ته او بیا میلمنوته ورکړه خوخان خپله ډوډی محمداجان ته ورکړه ، " زوروره میلمه او کورېه خو پیژنه کنه !" پس له چایو ، خان وویل ،" نرسولا ، دازلمی درسره میږو ته بوځه ، زړه به یې تنګ وي، زه و محمداجان خان به دلته مرکه وکړو ." ګلاجان خپل پلارته وکتل، هغه ورته په ډاډګیرنه موسک شو ، " خان صیب رښتیا وایي ، څه دبوډاګانو په شان په کیږدی کې پروت یې ، ځه ورځه دکوچانو ژوند وګوره." بیا پاځېداو دنرسولا پسې له کیږدی ووت .

دويم څپرکی

نرسولا او ګلاجان دصندرُخان دکيږديو دپيندې تر څنګ روان وو . ديوې کيږدی مخې ته يوه نجلی ولاړه وه او له ليرې يې دوی ته کتل ، خوګلاجان پوهيده دا امريکا نه ده ، نو لاره يې ورکړه نه کړه او همداسې وريب دنرسولا پسې ، غره نه کوز دښتې ته ورښويده .

شيطان ورته ويلې چې يو ځلې خوشاته وګوره خو ګلاجان پوهيده چې دتولو کيږديو نه خدای بلا سترګې دده څار کوي او دپښتنو هغه دود ور په ياد شو چې که دې ښځه مخې ته راغله نو هر څومره دې چې زړه وي نيغ ورته کتلی شې ،خو چې ترې تير شوې او بيا دې شاته ورته وکتل ،خون دې په خپله غاړه . کوز په دښته کې څو سترګې لګيدلې تورې رمې وې . ګلاجان پوښتنه وکړه ، " داټولې دخان دي ؟" نرسولا وخندل ، " دولس کوچان پکې شريک دي." ګلاجان وويل ، " ماته ټول يو شان ښکاري ، دا بيا څنګه بيلوئ ؟" نرسولا وويل ، " هره ميږه خپل بچی پيژنی او هر کوچی خپله ميږه دبينادمانو په شان ، په بوی په رنګ ، په غورږو ، هر مال هم له بله بيل دی ." ګلاجان نه قانع کېده ، " بنيادمان خو نوم لري ، ژبه لري ؟" نرسولا کټ کټ وخندل ، " ميږه هم غږيږي ، خوته يې په لوز نه پوهيږې . پاتې شو نوم ؟ راځه !" يوه ميږه يې را ايساره کړه ، دغورږ په څوکه يې د چاکونښه وه ، " په دې باندې دتارو اکا نوم ليک دی . " ګلاجان يو څه خجالته شو . نرسولا وويل،" هغه سپی وينې ؟ چې سترګې پټې ، پروت دی.ته وار وکړه ." بيا يې نو يوه ميږه په شا کړه او هلته لرې يې يوې بلې رمې ته يووړه او خوشې يې کړه .ناڅاپه د وريو بغارشو ، دتارواکا سپی را پاڅيد ، په تراټ ، هغې بلې رمې ته ورغی او خپله ميږه يې په منډو منډو تر هغې ځغلوله چې بيرته خپلې رمې ته راغله . سپی بيرته پريووت اوسترګې يې پټې کړې . نرسولا ګلاجان ته وکتل ، "پوه شوې؟" ګلاجان وويل ، " بس منم دې ." يو وړوکي هلک خپل ډانګ ته تکيه وهلې وه . نرسولا ورغږ کړ ، " هله ، خوټې ، منډه کړه ، يو تالی راوړه ." هلک لاړ او دلرې کيږدی نه يې دلرګي يوه کاسه راوړه . نرسولاورغی يوه ميږه يې په کې راولوشله ، دشودو نه لابړاس خوت چې ګلاجان ته يې ونيوله ، ګلاجان هم بې غمه په سرواړوله ، يو څه خوږه لوړې لګيده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسپښين مهال چې بيرته پاس وختل ، نرسولا لاړ چـې ګلاجـان تـه ډوډۍ راوړي.محمداجان يوازې په کټ ناست و ، ګلاجان پلارته کتل خو هغه لګيـاو ، په يوه چاقويې دپښو نوکان نيول کـوز پـه دښتـه بـاندې دوو ټپوسـانو درمـو او شنيلو دپاسـه دورې کولې، يو کارغه هم ورپسې روان و او کله کله به يې په هغو باندې غوټې کولې ، دګلاجان هم تلوسه وه چې خان به يې پلارتـه څه ويلـي وي او هم ويريده چې کار خراب شوی نه وي . پلار يې وويل ، " لکه چـې کـار مشکل شو ." ګلاجان چې په عمر کې يـې داسـې موضـوع دپلارسـره څه چـې دهيڅا سره نه وه برسيره کړې ، دشرمه سور شو خو دزمري زړه يې په ځان کـې ځای کړ ، " څنګه؟" محمداجان وويل ،" دخان دبوجه زما پلارهم نشي وتـلای" ګلاجان وويل ، " دپيسو خبره ده ؟" محمداجان وويـل ، " يـوه خـو داده ، هغـه دوه جريبه زمکه چې ماورته ګرو کړه ، په هغې کارنه کيږي . تاخوبه هم يـو څه راوړي وي ، کـه نه ؟" ګلاجان موسک شـو ، " ابـا، نـو زمکـه دې ولـې ګرووله ، ماسره پيسې پريمانه دي ." محمداجان وويل ، "څومره؟" ګلاجان وويـل ، " بـس پريمانه ، ته غم مه کوه ." پلارې چاقو بيرته بند کـړ ، " نـو ، بـس راويـې ګنه !" ګلاجان صفې ته نژدې کيږدی ته لاړ ، ديو واړه بکس سره بيرته راووځت . " هن، شل زره ډالره ." پلار يې چې دلوټونو بنډل ته وکتل نو يو څه پـه مايوسـی يـې زوی ته وکتل ، "بس همدايو بنـډل ؟" ګلاجـان کـټ کـټ وخنـدل ، "ابـا ، دا دامريکا پيسې دي ، ډيرې درنې دي ، خان يې په قدر پوهيږي " محمداجان لا ټکنی و ، " دانوځو افغانی شوې ؟" ګلاجان وخنـدل ، " څه ورپسـې سـرخوږوې ابا، داسې يې وګنه چې سل جريبه مځکـه پـرې اخيسـتلی شـې ." محمداجـان وغوږيد ، "بس نو کاروشو ، خو اوس يې بل دنامسلم باچـا شـرط ايـښی دی . " ګلاجان وويل ، " نـور څه غـواړې ؟" محمداجـان وويـل ، " وايـي ، نجلـی دې امريکاته نه بيا يي ، په پښور کې دې کور واخلي ، په ناصرباغ کې يې کوم لوی سرای ، چار ديوالی موندلې ده ، وايي هماغه دې واخلي او کور دې پکې آباد کړي ." ګلاجان په فکر کې شو او بيا يې وويل ،" دابه هم خدای آسـانه کـړي." پلار يې وويل ، " ښه شو، ماناته نور امريکاته نه ځی. " ګلاجان وموسل ، " ابا ، ته نه پوهيږې ، خان داکور دځان دپاره غواړي، بس نور يې غم مه کوه ، ورسـره ويې منه !"پلار په مينه وروکتل ، " مرداړې سترګې وخورې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان یو څو ورځې نه و ، نرسو لا ویل ،تللـــی دی ډکومـاو بازارتـه ، خـدای دې خیر کړي چې دهزاره ګانو نه ژوندی راووزی . په هغه شپه تـارو اکـا دوی میلمانـه کـړل . اوس نـو دهغـه مـیرمن ، پدمـه ، دمیلمنـو سـره ښه بلـــده وه ، ډکلاجان نه یې دکاپروشین سترګو پوښتنې کولې . ګلاجان به هم خپـل ځواب د هغې دسات تیری دپاره نور هم رنګین کړ ، ټولو به وخندل خـــو محمداجـان به زوی ته بد بد وکتل . پس له ډوډۍ پدمې دخپلو پوښتنو لوری بدل کړی و ، "ګلاجانه ، ولې دې هماغلته کومه ببرسرې نه کوله چې اوله دې بسـلمانه کـړې وای او بیا دې نکاح ورسره ختلی ." ګلاجان وویل ، "ورکې که دکار شـی پکـې نه و ." پدمې وویل ، روهیلی خو نـــورې کیســې کـوي ." ګلاجـان غلـی شـو ، "وایي، دهغه ځای خلک داســې پیمخـې دي ، لکـه ښاپـیری "ګلاجـان وویـل ، "ښاپیری نه ، سرې بیزوګی." پدمې خبره نه پریـښوده ،" پـه روهیلـی خوبـه دې سترګې نه وي سرې کړې؟" ګلاجان پلارته وکتل هغه وویل ، "نه بابا ، داحمدزو سیالی څوک پوره کولی شي ؟" پدمې وویل ، "دارښتیا ده خوزړه چې مین شـــي بیا سړی اور اوبوته ځان اچوي ." تارو اکا وویل " ته نو زیاتی غلې سه ، میلمانه مه ځوروه ." خوپدمه ابی نه ایساریده ، " ته هسې ځان نـانګاره اچـوې ، ټولـې کیږدی پرې خبرې دي . زه خو پرې خوشاله یم ، خوکه خدای دا مامله خرابه نه کړي ." تارو اکا وویل ، " خرابی په څه کې ده ، ګلاجان ښایسته زلمـــی دی ، احمدزی به نه وي خو پښتون خو دی ، په امریکا کې به یې کار بار جـــوړ وي ، نو خرابی پکې چیرته ده ؟" پدمې ابی وویل ، " هسې ماسره سودا وه چې خـان نور اګر مګر پکې راونه باسي ." تارو اکا پـه خنـدا وویـل ، " نـو تـه ولـې سـودا کوې؟" پدمې ابی ګلاجان ته وکتل ، " داتور سکان داسې راته خـوږ دی ، لکـه خپل ورور. ګلاجان له شرمه سور شو .

تارو اکـا موضـوع واړولـه ، " هلکـه ګلاجانـه ، راځه چـې لاړشـو ، دغـرځو ښکاردربانديې وکړم." "ګلاجان وویل ، " زما دلینـدې سـره ښکـار زده ، دتـوپـک ښکار مې نه دی کړی ." تارو اکا په تعجـب وویـل ، " داڅنګه کیـدای شـي ؟" محمداجان وویل ، "رښتیا چې مور کتغنیان چندیانې دتوپک شـوق نـه کـوو .زه خپله ، میرګن نه یم خودلقي په جنګ کې یوڅه دتوپک سره اشنا شوی وم، هغه مې هم اوس هیر کړی ، هغه وخت دنباله پورتوپکونه وو چې ازبکو ، ملتیق بالـه

او دابراهیم بیګ نه يې ولجه کړي وو."تارواکا پوښتنه وکړه ،" دابیا څوک و ؟" محمداجان وویل ،ابراهیم بیګ دازبکو یو مشر و چې یاغی شوی و ، دبلشویک سره یې په جګړه کې ماتې خوړلې وه او په بدخشان افغانستان ته را اوښتی و ، هغه وخت هشت نفری وه ، مانا په اتو کسانو یو عسکر . زه په همدې کې عسکری ته جلب شوی وم او دابراهیم بیګ سره مو جګړه کوله .شاه محمود خان وزیر دحرب و ، لکه چې روسانو ویلی وو چې افغانستان دې ابراهیم بیګ ته پناه نه ورکوي او حکومت هم منلې وه او مورږ یې په ابراهیم پسې لیږلی وو. هماغلته مې دټوپک چل زده کړ، خو مورږ په کتغن کې چندیاني دتوپک کسب نه کوو او چاچې داصلي ځای نه راوړی وي هغه ټول زنګ وهلی او لوګو تور کړي دچت نه سرپه ځیړی ځورند دي ." تارواکا وویل ، " راځئ یوه تماشه درونښیم !" دوی یې یوې بلې کیږدی ته روان کړل . په کیږدی کې یې نیالیچو او لیمځیو ددیری له مینځه یو توپک راوایست ، "داکلاشنیکوف دی ، روسان په همدې جنګ کوي ، دایې چینایی ساخته دی ." یو بل یې راواخیست ، " داشل ډزی دی ، نورخوښه دی خو دروند دی ." همداسې یې پسې تومانچې او نور نوي نوزی توپکونه را ایستل . دیوه بل کونج نه یې له یوې متی، دناک په اندازه تور غونډاري راوایستل " دې ته ګرنیټ وایي ، بس لاسی بم دی ، داکړی وینئ ؟ داپه یوې ستنې پورې نښتې ، چې ستنه راوباسئ او داشی اړتاو کړئ نو بیا زورور بم دی ." محمداجان کلا شنیکوف توپک دې خواها خوا اړاوه ، یوځلې یې دکیږدی نه بهر یوه میږه په نښه کړه ، خو بیا یې بیرته توپک تارو اکاته ورکړ ،" داخودې لوی میخزین جوړکړی دی ، په دې څه کوې ؟" تارو اکا وویل ، " وسله نښه ده ، دنارینه وو ګانه ده ، ګلاجانه هسې دې عمر بې دتوپک دنیشې تیر کړی دی . داس سپرلي څه کوې ؟ خپل دښمن بوټ راواړوه ."

دریم څپرکی

یوه هفته تیره شوه خود صفدر خان درک معلوم نه و . ګلاجان ترور و ، ډیر یې زړه کیده چې یو ځلی یې روهیلی لیدلې وای ، خو امکان یې نه و . تارو اکا به هره شپه یاد دوی کیږدی ته راته اویا بې یې دوی وربلل . بده یې لا داچې هره ورځ به بره ګی کوز د بهسودو په ښار الوتلې، ددوی دغره په لمنو به

يې هم دورې کولې اوبيا به ورکې شوې. يو سهار وختي ، صفدر خان بيرته راستون شو ، دچای په وخت يې ويل ،" دبازارونو خونده نه وه ، هزاره ګان کوچانو ته برګ وو، جاسوسان هم ډير وو ، داسې خلک چې مورې پخوانه وولیدلی ، لرو برکیدل ، بره ګی هم ډيرې الوتې ، په دې مو امنا وکړه چې زياتي نو دهزاره ګانو خبره ، " او کابل ګنډه شده .." صفدر خان دتارو اکا نه پوښتنه وکړه ، " ميلمانه خو به نه وي درنه خپه شوي ؟" محمداجان وويل ، " نه، سات مونږه تير شو ، دتارو اکا ميخزين مو وکوت ." تارو اکا وخندل ، " د خان چې وګورې ، زما به درته دلانځکو ننداره ښکاره شی . " صفدرخان وويل ، "يره، نور دلته هم ګذران مشکل دی ، لکه چې دکوچاني ژوند نه لاس په سرشوو." محمداجان وويل ، " په دې لالهانده ژوندکې مو څه ليدلي ، ما وويل ، په کندوز کې به مسته زمکه درته واخلم ، پاتې عمر به مو اوبه په نس کې تاودې شی . " صفدر خان په جدي لهجه وويل ، " محمداجان خانه ، ته دکوچانو دعيش نه څه خبر يې ؟ بس په يوه ځای ، لکه جای بند غويان پراته يئ ، هماغلته زرغونيږئ ، هماغلته مرئ . کوچانی ژوند يوازې دشودو او غورو تنده نه ده ، يو قسم ته آزادی ده ، دخدای دزمکې پيژندل دي . مورې دزمکې سينه نه څيرو ، څه چې خدای دزمکې نه راوباسی ، بس په هماغو شومه کوو . زما ورور اوس دزمکې بنده دی ، سبا به دزمکې بنديوان شی ، زمکه به ميراث خورو ته پاتې شي . زمکه دخدای ده ،بل بنی بشر دهغې مالک نه دی ." محمداجان وويل ، " دا اوښان او ميږې هم دخدای مال دي ، تاسو به ترې ځئ ، دوی به پاتې وي."

صفدر خان وموسل ، " بيغمه اوسه ، که ميږه ده ، که اوښه ټول زمورې پسې راروان دي. خو زمکه به پاتې وي او زميندار به يې په نس کې ننوزي ." ګلاجان دبحث داړولو کوشش وکړ ، " نو اوس ، ستاسو فيصله څه ده ؟ بيرته هوارې ته کيږئ او که پاتې اوړی همدلته تيروئ ؟" خان وويل ، " نه ، بلې هفتې ته بيرته ځو . يو څه ميږې مو په آبول کې واخيستې ، هغه چې راورسيږي، بيا نو کوچ دی.

په هغه شپه ، لکه چې دپلان له مخې وي ،ګلاجان دتارو اکا سره سم بل کوچی کره په ميلمستيا لاړل،او محمداجان د صفدرخان سره پاتې شو . پس له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خان وویل ، " دایوه هفته مې په آبول کې ستا په جرګې فکر وکړ . ته خپه نه شې ، ګلاجان ښه سنګین او پوه سړی معلومیږي . مادرته حال نه دی ویلی ، خو رازیک جان هم په خطونو کې دهغه صفت کړی او دخپلوي اشاره یې رسولې وه ، نو ګویا هغه هم راضی دی . روهیلی خو یې نه وایی خو دمور دقراره یې ، لکه چې هغې هم په امریکا کې ورسره لیدل کتل کړي . که دپیسو خبره وي خو زه ښه خبر یم چې ګلاجان دختګو ښه مست تجارت روان کړی دی . خو زه پکې زړه نازړه یم . خپه کیږې به هم نه ! " محمداجان وویل ، "نو ولې ؟ مور درته سیالان نه ښکارو ؟ بیشکه چې احمدزی زمور ستانه ، زمور مشران دي ..." صفدرخان خبره ورغوځه کړه ، " نه ، دسیالی خبره نه ده ، پښتانه ټول یو مني دي ، نیم منی پکې مه غواړه . زما دې ته سودا ده چې نجلی هم درازیک جان په شان رانه ورکه نسي ، بل اولاد خونه لرم ، بله دا چې که خدای دا بلاوې لرې کړې ، نو زمور ژوند خو تاته معلوم دی ، شپه موپه میږتون ده . اوس یې پریښودای هم نسم ، دملک بابا وصیت و چې قام به سره یو لاس ساتم . خدازده چې زما دلاسه پوره ده که نه ، خو بنده دخپل کوششه پورې ګرم دی . نو نمت مې دادی چې نجلی همدلته په خپل قام کې خوندی کړم؛ رازیک جان هم را وغواړم او بس کوچانی ژوند دی ، نن دلته سبا هلته ، تیروو به یې ، قام به هم پیغورونه نه راکوي ، چې نجلی دې هم پردي ته ورکړه او هم دې پردی له لاسه لاړ . که ګلاجان سل وارې وایی چې په پیښور کې پاتې کیږي ،خو زه چې دده دکار و بار نه خبر یم طاقت به ورنسی او ظلم هم دی چې دده کارتیار جوړ دی او زه یې ورباندې ورانه کړم ." محمداجان وویل ، " سودا په رضا ده ، خپله لور دې ده ، خپله خوښه دې ده، ماخو خپل زوی درته پیشکش کړ ، ستاټول شرطونه مې ومنل ، چې ته یې نه قبلوې ، نو تیږه په خپل ځای درنه ده ، مور ته رخصت راکړه ، سبا درنه روان یو." بیانو ډیر وخت خاموشی وه . دواړه په فکر کې وو .په همدې کې ګلاجان او تارو اکا دمیلمستیا نه راستانه شول .

په هغه شپه پلاراو زوی تر نیمو شپو دزړه خواله وکړل او په آخر کې ګلاجان وویل ، "ابا ، نوره نو یوه لویه تیږه پرې راواړوه او سبا ته به له خیره پیښور ته روان شو ، بیا به یو خو خوږې شپې سره تیرې کړو ، زه به دې کاغذونه سره سم

کړم ، ویزه به درته واخلـم او بـدر بـه دې امریکاتـه بـوزم . زه بـې هغـې هـم چندیاني په دهقانی نه پوهیږم ، هسې درندو په ښار کې یو سترکی بـاچـاوي ، ته به هر څه راته سم کړې. دصفدر خان خبره هر ځای دخدای زمکه ده ، بس هماغلته به سره کډ اوسیږو ، چې ملک ته مو خـدای رنا راوسـتله ، بیرتـه ځو او کروکـړې زمکـه دې اور واخلـی ، د چـاخبره نیـم کنـدوز بـه درتـه واخلـم." محمداجان وویل ، "سمه ده ، اوس نو بچیه ویده شه چـې سـبا اوږد مـزل لـرو، ربښتیا دلارې پوښتنه به کوو چې په کومې پوستې برابر نه شو ، خو دسبا کار بـه سبا کوو ، مالمونځ نه دی کړی، بس ته ویده شه ." چې کلاجان برسـتن پـه سـر راکش کړه ، محمداجان په مینه ورته وکتـل ، ورغـی او دبرسـتنې پیځکـې یـې دلیمځې لاندې ټینګې کړې او په کرار غږ یې ویل ، " چـې بچـی مـې دییـلاق ساړه ونه وهي ." کلاجان سرله برستنې وایست او پلارته یې وموسل .

څلورم څپرکی

بره کی له لرې ښایسته ، ښویې ښکاري او غږیې هم نـرم او یکنواختـه وي ، خوله نژدې بیخـي بـل ور وي . ټول دا وسـپنې سـیخونه ، مـردار رنـګ ، څه دپسرلی دخوشایانو په شان شنه ، څه خیرن تور ، غږ یې یوه بلا ، هغـه شـمال او سیلی چې شاوخوا ترې تاویږی او دوړې په هوا کې هغه یې لا بله بـلا . پیلـوټ یې ، لکه میږی ، دوسپنې ټوپی په سر برګه تنګه کورتـی ، تـور ملاوسـتنی چـې توره تمانچه ترې راځړیده . پلار او زوی دکیږدی له وره ورته کتل چې دصفـدر خان او تارو اکا سره غږیږي . محمداجان دسفر بکسونه په یوه خره باندې چـې دلارښود کوچي سره یې یو ځای کرایه کړي ووټینګول . یوځه ډوډی ، خـواړه چې نرسولا بیګا شپه ورته راوړي وو په خره باندې سر باری کیښود ، بیا یـې پـه خریداری نظر ورته له لرې وکتل چې با رټینګ او اندول برابر دی کـه نـه ، یـو ځو ځلې یې نور هم بکسونه سره ومنجول، پرې یې ټینګ کـړ، دکتـې پیاړمـه او تانګ یې سره رابنکل صفدر خان لا هم دهلیکوپترې دپیلوټ سره په کوم جدي بحث لګیا وخو غږ یې دومره جګ نه و چې دوی تـه ورسـیږي . محمداجـان او ګلاجان یو څه انتظار وایسـت او ځانونـه یـې دخـره او دخپلـو دشـاپیـتو سـره مشغولول چې که خان خدای پامانی ته وزګار شي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

تارواکا راغی او دوی ته یې دتګ اشاره وکړه ، محمداجان او ګلاجان ورسره روان شول . کوچي ددوی تر شا خر دصفې نه مخ په دښته روان کړ . دوی چې له صفې کوزیدل صفدر خان پرې غږ کړ، " څنګه بې خدای پامانی روان شوې ؟" بیا یې دپیلوټ سره څه وویل ، او دوی ته راغی . په کراره یې ګلاجان ته وویل ،" زه خودلته په مشالفت اخته سوم، نو دابنه سوه چې تاسو پښې وباسئ ، دروس په بچیانو اتبار نسته ، که خبر سی چې ته دامریکا نه راغلی یې ، تاته به هم بلا بوټه کړي ؟" ګلاجان وویل ، " دوی ولې راغلی ؟، ستانه څه غواړي ؟ صفدرخان په ټیټ غږ وویل ، " کابل ته ، که شوروی ته ، که خدازده کوم دکاپر ملک ته مې بیا یی . نجیب رالیږلي دي ." ګلاجان وویل ، " که په زوره دې نه بیا یی ، نو ورسره مه ځه !" خان موسک شو ، " چې دزور خبره نه وای ، نو بیا دهلیکوپترو سره ولې راتلل . نه وینې چې پنځه کسه برچه پک نور لا هماغلته په بره ګی کې دده امر ته تیار ناست دي ؟" ګلاجان تارو اکا ته وکتل او بیایې وویل ،" پنځه توپک والا نوځه دي ؟" مګر خان نور مهلت ورنه کړ، " بس ځئ ، الله مومل ." بیا یې ګلاجان ته وکتل ، غاړه یې ورسره ورکړه ، "ته ښه تکړه ځوان یې ، خوخدای به مودخپلوی نصیب نه وکړی . رازیک جان ته به زمونږ دیر سلام وایې او ورته وایې به چې بخت وشنې ، که پلار دې له دې درکې ژوندی راووزي ." ګلاجان ، محمداجان او تارو اکا دصفې نه کوز او کوز مخ په دښتې ورشیوه شول .

تارو اکا دیره لارددوی بدرګه وکړه ، بیا یې کراه کړي کوچی ته هدایت ورکړ چې په کومو لارولاړ شی او چیرته شپه وکړي . دخدای پامانی په وخت کې محمداجان وویل ، " تارو اکا ،د خان ددې ماملې نه خو ماته دوینو بوی راغی ." تارو اکا وویل ، " ښه نو ، خیښی همداسې وې ، کله کیږي اوکله نه کیږي ، تاسو مه خپه کیږئ ، دوینې دبوی خبره مه کوئ ." محمداجان وخندل." دخیښی په خبره خومونږ بیګالویه تیره کیښوده ، هغه مې نه ښودله . زما مطلب ددې هلکوپترې راتګ او ددوی ګوانښونه وو. زه په دې کې دحکومت کوم چل وینم ، چې صفدر خان ته کوم ضرر، خدای مه کړه . ونه رسیږی . " تارو اکا وویل ، " نجیب هم ځان په احمدزو کې ورګډوي .ځوځلی نور یې هم په صفدر خان پسې احوالو نه لیږلي وو، خو هغه ډیر سخت ځواب

ورکړی و، ویلی وو چې تا داحمد زو پوزه په روسانو غوڅه کړه ، نورتـه د هیڅـا زوی نه یې . خو داڅلی یې وسله وال سړي رالیږلی او که بویې تـه والله اعلـم که نور دژوند څکه وکړي . دایې تاسو سره پښتو وکړه چې رخصت یې کـړئ او که نه تاسو هم پکې لټاړوئ " ګلاجان وویل ، " هغه بله ورځ دې دوسلې په بـاب څه ویل، " تارواکا وویـل ، " مـا ویـل دنارینـه ګانې ده ." ګلاجـان وویـل ، " نـو داګانې، داپسول به کومې ورځې ته ساتې ؟" تارو اکا محمداجـان تـه ځیر شـو ، "څه بلوارابانديې جوړوې که څه بلا ؟" محمداجان وویل ، " تاسو دپنـځو وسـله والو دمقابلې نه یئ ؟" تارو اکا په خپلې سپینې ږیرې لاس تیر کړ . " تر کسـتانیه ، دومره سره یې مه خوره." بیا یې له ډیر ځند فکر وروسته وویل ، " بـس چـې یـو ځلې تاسو په خیریت دکندونه واړوو، یو فلان خو به ورته جوړ کړو." محمداجان خپل زوی ته وکتل چې په تعجب پلارڅاري، بیا یې وویل ، " ګلاجانه ، لکه چې زمور شپه دهندو لاندې شوه . تارو اکا ، ته خو ، ابی ته وایه چې ترخـې چـایې راجوړې کړي ، ترکستانی خوچای ناخورده جنګ نشي کولی ،نو بیا بـه داسـتا فلان جوړ کړو. خو اول به خان ته احوال کوې چې په هر رقم کیږی، خپل ټک به تر سبا ځندوي، که نور نه شو نو پیلوټ اوملګري یې ټول میلمانه وساته . "

پنځم څپرکی

په همدې وخت کې ،هلته دصفې په سـر ، صفدرخـان او پـرچمـی پـه دوو کټونو څنګ په څنګ ناست ووخو خبرې یې دیارانې نه وې تریخ بحث روان و.

- په دې خونه شو چې نجیب الله به خپـل قومـی بولـې او زمـور پـښې بـه وهې.

- مادرته وویل ، چې په هغې مامل کې زه نـه وم ، هغـه داشـرارو او تاسـو ترمینځ وه او کوم جاسوس به خبر ورکړی وي .

- هو ، زه هم همدا وایم ، خو دا جاسوس ته وې .

- داخودې ډیره سپکه خبره وکړه ، ډیرسور او شین کیږې ، ډیر برېږوایې !

- داخکه چې دخلکو زور راسره دی ، دخلکو زور دخدای زور دی .

- زه دتاسره دبهسودو دټک نه نه ویریږم، خو وایم دلاس غوټه په غاښوولې خلاصوئ .

- صفدره ، زما سره دومره وخت او دومره حوصله نشته چې دلته درسره پنج وشش وکړم . بس پيکير صيب غوښتی يې او ژه دې بيا يم .

په همدې کې دتارو اکا زوی مختيار ستميدلی صفې ته راوخوت ، دپلوټ پنځه تنه توپک والا دصفې څلورو خواووته برچه پک ولاړو . خان ته يې پته اشاره کړه . هغه چې ودريد نو سپايانو برچې ورته نيغې کړې خو منصبدار سرونبوراوه او توپک والا توپکونه بيرته اوړو ته کړل . صفدر خان او مختيار له صفې کوز شول اويو څه سره وپسيدل . مختيار روان شو. صفدرخان په بيرته رانګ کمزورې موسکا وکړه ، "زما خيال دی چې دوه اونبان په ماين لګيدلي دي ، نه پوهيږم چې ستاسوماينونه دي او که د اشرار و خو زمااونبان پکې ست شول ."

پيلوټ وويل ، " چې بدګرځی، بد به پرځی. " صفدرخان په زور وخندل ، "خلقی صيب ، په هر شی لګيږه خوزما داونبانو نه لرې ګرځه ، اونبان خو اشرار نه دي چې ځورلې ورته کوې !" پرچمی په غوسې خبره بل خواته واړوله ، "بس روانيږه چې پيکير صيب درته منتظر دی ! صفدرخان وويل ، " په تانه پوهيږم خوداحمدزو دود دادی، چې ډوډی درباندې ونه خوري ، د ګور نه يې تللی نشي ."

بيا يې مختيار ته چې سپايانو دصفې لاندې کښينولی ورغږ کړ ، " هلکه ته ولې غلی ناست يې ، غرغړې ته خومابيا يې، هله ورځه ميلمنو ته ډوډی راوړه !" چې هغه روان شو نو بيا يې ورغږ کړ ،" هغه بل سپايی ته يې هماغلته بره ګی ته يوسئ چې هغه خواره کی ګزمه کوي ." په خپله خان ويالې ته کوز شو او چار اندام يې وکړ ، بيا يې شړی وغوړوله اوپه لمانځه ودريد. سپايانو هم په بيړه اودسونه وکړل او دخان شاته ودريدل . پرچمی په غوسه شو خو سريې نبوراوه او نور يې هيڅ ونه ويل .

شپږم څپرکی

ګلاجان تارو اکا ته وويل ، " نوره وسله دې ستاوي ، فقط دوه تمانچې او هغه ګرنيټونه راواخله ." پنځه ګرنيټه يې تر ملا وځړول ، " اوس به هغوی په ډوډی لګيا وي ، همدا تره غونی مابنام يې وخت دی . " چې بره ګی ته ورسيدل نو نرسو لاهم هماغلته دسپاهی سره ناست و ، ډوډی يې ورسره

خوړله. تارو اکا په نرسولا په قهر شو ،" هلکه ، دخدای نه نه ډاریږي چې ډوډی دې په خاوره ایښې ده ، داځنګه پښتـــون یـــې ، دمیلمـه ســره ســړی همداســې کوي؟"

سپاهی یې پاځاوه اولږ لرې په یوه جګه یې خپل ځادر ورته وغواړاوه ، "بس کښینه او ډوډی په کرار وخوره . هغوی خو به خدازده څه پولاوونه خوري خـو ستا په برخه سړې وریژې او مستې رسیدلې دي ، داځه قسـم میلمـه پالنـه ده ؟" سپاهی هم دننګرهار سړی معلومیده ، ویې ویل ، "مورږ هم خدای وهـي او هـم موږنده. هم مو اشرار وهی او هم خلقیان، دهیڅ ښې نه شوو. "

تارواکا خوږه مرکه ورسره شروع کړه ، خوپه ترڅ کې یې پـاس د غـره ډډې ته کتل چې دصفې نه څوک راروان دي که نه .

ګلاجان نرسولاته اشاره وکړه او دواړو ځانونه دبره ګی شاته ورسول ، هلتـه یې یویودغه پنځه ګرنیټونه دبره ګی دوسپنیزو اربو لاندې کیـښودل ، دواړو بـه اربه په اوږو یو څه ښوروله او یوه ښویه ډبره یې تر لاندې کولـه او ګرنیټ ّبې ورباندې کیښوده ، بیا یې بیرته ارابه ورباندې راوستله. داکـار ســخت و ، ځکـه بره ګی درنه وه ، نو دوی مجبور و چې اول دهغې لانـدې ځای یـو څه غـوچ کړي بیا تیږه پرې کښیږدي ، ګرنیټ به یې ورباندې کیښود او بیا به یې دتیـږې لاندې نورې ننه ایستې همدومره چې ګرنیټ دتیږې او دبره ګی دارابې لاندې ښه مضبوط شي . بیا نو ګلاجان په ځان کلیمه تیره کړه اوپه اتیات یې دګرنیـټ ستنې وښکلې .همداسې په خاپوړو بیرته دبوټو له شاتارو اکا اوسپاهي . لمه تـه ورسیدل . تارو اکا وویل ." څنګه شو، کتې مو دمیږې لاندې کیـښود؟" ګلاجـان وخندل ، "کتې نه و ، ډډی و. میږې په اول کې په ښکرواهه خو بیـا مـو یـو څه دمور دپچو غوشایي په ډډې پورې ومونښل ، ایله یـې ومانـه ." تـارو اکـا وویـل "دابې پیره شی همداسې ټکارې وي ،دبل په بچي پی نه راپریږدي ."

هلته دصفې په سر هم د ډوډی په سر دپیلوټ او صفدر خان تر مینځ موافقـه راغلې وه یو څه یې ډوډی مخې ته دریده ، ځکه هغـه هـم پښتـون و اویـوځه دصفدرخان تجویز ورته معقول ښکاره شو چې دابنه کار نه دی چـې هغـه لاس ترلی په هلیکوپتر کې بوزی اودټول احمـدزي دښمنـی پـه غـاړه واخلـي . یوځه دپیګیر سره د خان دپیژندګلو دعوه هم وه . پیلوټ که پرچمی وکه یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسیه کې تحصیل کړی و او د ک ج ب روزنه یې لیدلې وه خـو پښتـون و او پـه دې پوهیده چې دسپین ږیرو اوملکانو سپکاوی ښه نتیجه نه ورکوي . ده تـه دا ارزښتونه مقدس خونه ښکاریدل خو په مارکسستي تحلیـل دهغـو خیـال سـاتلو دده د هدف سره مرسته کوله او هدف تر هرشی مهم و . نویې پس له ډیره فکره وویل ، " خان صیب دخپلو زږو اوسپکو خبرو معـافی غـواړم، هسـې مـې پیشـرو کاوه او که نه ماته خو معلومه ده چې په مورِ پښتنو کې ، بیا په تیره په احمـدزو کې چې تیږه یې په ټولو درنه خیژی ،دداسې خبرو کول ناروا دي ، خوزه هـم مجبوروم. اوس مې چې ستا نمک وخوړ ، نو همداسې به وکړو .مورِ به رخصـت شو ،خوپه دې شرط چې راسره لاس راکړې چې ترسبا غرمـې پـورې بـه ضـرور ولسوالی ته حاضریږې . " خان وویل ،" که ژوند و ، نشالا چې همداسې به شی !" پیلوټ پاځید ، په هغه نورو کټونو باندې چـې دده پنځوبـادی ګارډانـو ډوډی خوړله هغوی هم په عسکری بیړه دکټونونه ښکته شول او په داسـې حـال کـې چې دځینو لاسونه لا غوړوو اوځینو شخوندونه وهل ده تـه تیارسـئ ودریـدل . پیلوټ ددې دپاره چې خپل جدیت وښیي ، بې له خدای پامانی له صفې کـوز شو، یوه سپاهی لاسي برق نیولی سپایان ورپسې ، هلکوپتر ته روان شول . هلتـه محافظ لا دتارو اکا سره په ډوډی ناست و ، هغه هم ټوپ کـړ . پیلـوټ وویـل ، "دابوډا څوک دی او چا اجازه ورکړې وه چې هلکوپترې ته نژدې شي ؟" تـارو اکا وویل، " بس ئو یوه مړی ډوډی مـې راوړه چـې میلمـه وړی لاړ نـه شـي ." ددې سره تارو اکا روان شو ، خو شاته یې میلمه ته وویل ، "بس نـو مـاخو درتـه ست وکړ چې شپه همدلته تیره کړه ، سبا به دې زه پـه اوښ ورسـوم ، خـو ..." پیلوټ خـبر ورغـوځه کـړه ، "بـس نـو ډیرمـه ټتیـږه ، سـپاره شـئ ." پـه خپلـه دهلکوپترې چارچاپیره وګرځید اوبیا سپور شو .

ګلاجان اونرسولا لرې په تیاره کې دبـوتی ترشـاپـټ وو، تـارو اکـا چـې ور ورسید نو هغوی کش کړ ، ټول په ګوندو شول .هلکو پتره یو ځلی چالانه شـوه خوبیرته مړه شوه ، بیا چالانـه شـوه او ډیـر سـاعت ځای پـه ځای چالانـه وه ، دلوګیو غوړاسکې ترې هره خوا ختلې او پیلوټ ریز ورکاوه چې ماشینونه تـاوده او نلکی صافې شی . بیا نو ، داوښ په شان الوتکه سره ومنجیده ، دګلاجان زړه په درزاشو ، هلکوپتره یو څه په هواشوه ،خوبیرته کښیناسته ، بیا جګه شوه ، پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې کې ګرز شو .هلکوپتره لږه لرې راپريوته خو ورسره لويـه چاودنـه وشـوه اوټول ملک رڼا شو.

ګلاجان فکر کاوه چې اوس به ټول دکلاشنيکوفونو سره ترې راودانګی اوپه دوی به يې راپرېږدي . دوی هم دتارو اکا وسلې تيارې نيولې وې.خو ديوې چاودنې پسې بله هم راغله او دادوسلو د صندوقونو وه ، هـرې خواتـه دمرميـو شغهار و. ډيره شيبه پس غږو نه او شغلې غلی شوې، خـو هيڅوک راونـه وتـل ، هماغلته ستړ شوی وو. تارو اکا ووېرل ، " ارمان مې دمحافظ دی ، ماورته وويـل چې شپه پاتې شی ،خواره کی هسې جلبی عسکر و..." له لرې نـژدې کـوچـان دلالټينونو سره دغره په ډډه راروان وو .تـارو اکـا ټولوتـه ويـل چـې ، نـور نـه پوهيږو، بره ګی ځنګه اور واخيست ،بس چې په هوا شوه کوم ماشين يې خراب شو که ځنګه خو اور يې واخيست ، البته چې ټانکی بـه يـې اور اخيسـتی وي." کوچان ژبون وهلی ولاړ وو او دهلکوپترې نندارې يې کوله چې اوس يې هم لـه ايرو دلته هلته لوګې ختل .

اووم څپرکی

دصفې په سرتياره کې صفدرخان ، تارو اکـا ، ګلاجـان ، محمداجـان ځلـور واړه دصفې په دووکټونوچې سره نژدې شوې وو ، مخـامخ ناسـت وو ، دلالـټين رڼا يې تته کړې وه . صفدرخان په کرار غږ وويل ، هلکوتوره خوموو کړه ،خـوزه مولکه چې په دې قمار کې بايلودم ." تارو اکا وويل ، " خـبره خوورانـه ده خـو هغوی به داسې ونه ګڼی چې بره ګی مورِتباه کړه ، خو بياهم دلته سـتا پـاتې کيدن نه دی په کار ، همدانـن شـپه بـه کـډې بـارکړو ." خـان وويـل ." خطـر خوزيات دی ، خوهلته په آبول کې زما تقريباً درې سوه ميړې پـاتې دي او کـه دغو ميلمنو ته نه وي ، تاته خو تارواکا معلومه ده چې کوچي تـه ميـړې داسـې دي ، لکه ناموس ، زه چيرته هغه پرېښودای شم ؟" تارواکا وويل نو ځنـګه چـل کوې ؟" دلته خوستاپاتې کيدن ، دچاخبره روانه ځنازه ده ، مورِ به هـم درسـره ستړ شو ." صفدرخان وويل ، " داسې به وکړو چې خدای وکړي. زمورِ کـډه بـه دنرسولا،..او ميلمنو سره همدانن شپه رخصت کړو . زه به سبا ته لاړشم ولسوالی ته ، چې هغوی شکمن نه شي ، وبه وايم چې ددوی بـره ګی پـه هـوا کـې اور واخيست او يا همداسې بله بانه به ورته وکړم، نور نو زما سره څه غرض لـرې ؟"

محمداجان په اول ځل ځان په خبرو کې شریک کړ، " دانو پـه لـوی لاس ځان لیوه ته ورکول دي ، چې هن دپلار پـور دې واخلـه .دخـانصیب پـاتې کیـدل خوپه هیڅ کتاب کې روا نه دي ." صفدرخان په ټولو نظر تیر کړ او بیا یې وویل، "تاسو زمادپاره توره وکړه ،اوماخوتر اوسه پورې توره نه ده کړې او د خالو بابـا پور را باندې دی، که وتښتم نو حکومت تاسو نیسي. "ګلاجـان هـم زړور شـوی و،" خدازده چې نور قام به دې ونیسی که نه ، ځکه دسر سړی ته یې او چې ته وتښتې نو هغوی پوهیږي چې اصلي ګناه ګار ته وې ، په نورو څه غـرض لـري . خو بیا هم په سلو کې سل سړی دانشي ویلی چې نورو ته به څه ونه وایي.خـو که ته پاتې شې نوزما په خیال هم سر لاړ هم سرسر ، تـه خـولاړې چـې لاړې ، دکوچانو نور مشران هم چې دلته پاتې دي خداکه یو هم ورنـه خـلاص شـي . نوزه خو په تاسو کې کشریم ،خو زما په فکر ستا او دکورنۍ دې دلته پاتې کیدل سمه خبره نه ده."

ټول غلي شول . ګلاجان هم فکر کاوه ، شپه په پخیدو وه اوکه ګلاجان دځانه سـره ویل ، " هلکه همدا یې وخت دی ." نو بیا یې وویل ، " زه په تاسـو کـې هـم کشـر یم او هم بې تجربې خوکه اجازت وي زه به یو تجویز وکـړم. " ټولـو ورتـه وکتـل او تـارو اکـا وویل ، " ډانکټر ګله ته لاورته ګورې؟" ګلاجان غاړه تازه کـړه ، " زه وایم خـان صیـب او تارو اکاو تاسو دکورنۍ سره همدا نن شپه روان شئ ، ابا مې هم دځانه سره روان کـړئ پاتې شوه د میړو خبره ، زه به دنرسولا سره لاړشو ، همالته آبول ته ، هماغسـې بـه یـې دهر یرود نه واړوو او دګوماو له لارې به د اجرستان نه په غزني او همداسې دقاری بابـا په زمکه به خوست ته درواړوو. " پلار یې پـه تعجـب وویـل ، " شـیطانه ، دانومونـه او دا لارې دې لـه چـازده کـړې؟" ګلاجـان وویـل ، " نرسـولا ډیـر شـیان رابنودلي دي ." صفدرخ ن سروښوراوه ، " دانو بیغرتی ده چې په میلمه ځان بارکړم. زه پوه شه کـارمې ، تاسو همداسې وکړئ ، کورنۍ مې پیښورته ورسوئ ،زه له خیره په میاشـت کـې ، دمیـړو سره در رسیږم ." تارو اکا وویل ، "خان صیـب ، راځه چـې ددې ځوانکـي خـبره ومنـو، دټولو پکې خیر دی ." بیانو صفدرخان پاځید او دصفې په سـریې پـه تـورې تیـارې کـې چکر شروع کړ.ډیر وروسته راغی اوګلاجان ته یې وویل ، " دا دګرنیټو تماشه هم تـاجوړه کړې وه . رازیک جان رښتیا ویلي وو ، چې ګلاجان لابله اشا ده !"

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿۳﴾

لومړی څپرکی

په ایلبند کې سهار اوبه په مخ سړې لګیدې او پیتاوی بدنه لګیده خوپه پیښور کې لا ډګرمۍ جوش او دمیاشوښ و . محمداجان دصفدرخان دټینګو ستونو سره سره بیرته دخپلو کتغنی مهاجرو سره په یوه سرای کې دیره شوی و . تارو اکا به ورځ پس ورته راته اوپه هفته کې یو ځل به یې دصفدرخان له لوری ورته ټینګ ست کاوه خو محمداجان یې چندانې پرداخت نه کاوه . نورو ته یې څه نه ویل خو فکر یې کاوه چې ، نور مې څه شیروار درسره دی ؟ په ګلاجان هم په غوسه وچې پوره میاشت لادرکه و . دځان سره به یې خبرې کولې ، "دلوده زویه ، هسې په کلا مکارۍ دې ځان دمرګ کومې ته ورکړی دی . " بیا به یې سرپه پښیمانۍ وښوراوه ، "تو به مې دې وي خدایه ، زما دګلالي زوی او مرګ تر مینځ اوړغرونه ،خوکه نه وایم دغمه یې وایم ، داڅه کلا مکاري وه ، هلکه خومیړې دي ، دسړي سرخونه دي چې تابیا دځانه رستم جوړکړ ، هغه هم ددې سړي دپاره چې زمور خبره یې سپي ته واچوله . خپل کورته ، خپلو زمکو ته یې بیړه وه او هره ورځ یې فکرونه کول چې کوز پتې ته به چاسره ورکړې وي که نه ، چرګی غویی ټوخیده چې اوس به څنګه وي ؟ او دپیښور ګرمۍ هم په مخ سپینکۍ ورباندې خیژولې وې .

دویم څپرکی

صفدرخان ګلاجان ته ویل ، " کتغنیه تاسو خو پښتانه یئ ، په دې کې هیڅ شک نشته ، او ستا دمیړانې نه نرسولانبه اګاه کړم چې څنګه نژدې وچې دیوې میړې دپاره ځان مرګ ته ورکړې ، خونن به دخالو بابا پښتو او پښتون هو بهو درته·بیان کړم چې سر دې ښه خلاص شي ." ګلاجان او پلار یې په دې سهار

صفدرخان وربللي و ، بلکه يو هفته مخکې يې خبر ورکړی و چې په پلانکی،ورځ د خان خاص ميلمانه يئ . محمداجان پخوا څوځلی دصفدرخان بلنوته د "نه" ځواب ورکړی و او بهانې يې کولې چې ګلاجان اسلام آباد ته لاړ دی چې دسفر ويزه واخلي ؛ يايې دمريضی عذر وړاندې کاوه ، خو داځلی پخپله خان کمپ ته ورپسې ورغی او دوی ته يې بله لار پرې نه ښوده .

پدې ورځ نو دکيږدی مخې ته لوی ميداني کې څلورو خواووته ليمځی غوړيدلي وو او چې ګلاجان دغوی ورسيدل نوګوري چې لس شل کسه ، چې ګلاجان پوه شو ، کوچيان دي ، په ليمځو ناست واوپه جګ آواز يې خبرې او خنداوې کولې. دګلاجان يو اړخ ته په خپله خان او بل اړخ ته يې تارو اکا ناست وو ، پلار يې بيا دتارو اکا بل څنګ ته و .

صفدرخان په لوړ غږ دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، "سفر څنګه و ، په لار کې خوبه برګيو اوپاڼکونو په عذاب کړی نه وې ؟" ګلاجان وويل ، " نه ، خير خيريت و ، ميږې مې په خوست کې دنرسولا سره پريښودې ، زماتادي وه ، چې بيرته په خير امريکا ته روان شم ، پيښور ته ستون شوم ..." صفدرخان وويل ، "ښه ،نوته بيرته روان يې ؟"

محمداجان په خبرو کې ودانګل ، " بس نو نور په پيښور مورِ څه شنې کرلې؟ زه به ځم کندوز ته او دده دې په مخه ښه وي ." صفدرخان وموسل ، " تاسو زوی پلار څومره سره خواږه يئ ، دغږ نه دې پوه شوم چې دګلاجان دبيلتانه ويرکوې ." محمداجان وويل ، " بس نو ژوند دی ، کله ګټه کله بايلات . مورِ بله پتپيلې وه ، خدای بله راوکړه ." صفدرخان بيرته ګلاجان ته مخ کړ ، " ښه ځوان يې خو چې احمدزی وای ." محمداجان بيا مداخله وکړه ، " خان صيب ، برخې ازلي دی ، ته احمدزی يې مورِ مومند ، ته کوچانی يې مورِ ده شين ، ته خان يې مورِ خواران . نوره يې ولې دومره شاربې .؟" صفدرخان ، لکه دمحمداجان خبره چې بابيزه ګڼي ، دګلاجان سره مرکې ته دوام ورکړ ، "ګلاجانه تاخوبه زمورِ دپلار خالو بابا نوم دتارو اکا نه ډير اوريدلی وي هغه به تل ويل چې دپښتون په غږو کې يو رګ دی ، په هغې کې کوم قسم شيطان دی که چينجی دی ، هره بلا يې چې بولې خو هلته چيرته پټ دی . دازوی مړی بلا شي په داسې درانه خوب ويده وي چې په آسانه يې څوک ويښولی نه شي .

سلیمان خیل چې په هندوستان کې لرې دې له مخې تتې پاکوي ، هم داشیطان نه راویښیږي ، چې پښتون د خواری ژرنده ساتی او دکبره مزدنه اخلي ، هم دازوی مړی ویده وي ، که په جنګ کې یې ګټي او بیا یې هیڅ بې هیڅه بایلی هم ددې چینجی چرت خراب نه وي ، هیڅوک نه پوهیږي چې کله ، خوداسې وخت هم راشي چې داچینجی په غونځیدو شي . خالو بابا خدازده لوستی و که نالوستی خو تل به یې دباباګانو شعرونه ویل او ډیر کله به یې قومی شخړې هم په یوشعر کرارولې . نو یوه ورځ ، دبهسود په ایلبند کې ، چې دهزاره وو او پښتنو جنګ پیښ شوی و ، هغه دهمدې چینجی خبرې په مجلس کې کولې . هغه ویل همدا چینجی په پخوانو بابا ګانو کې - هغه دمیرویس بابا او خوشحال خټک نوم واخیست - په ټولو کې غونځیدلی و. دهغه خبره ده چې چینجی ویده وي ، خیر خیریت وي ، شیرشاه سوری دمغلو ددربار سړی وخو هغه وخت دا چینجی په کې وښورید چې باچا په خپل دربار کې ، په خپلې میلمستیا کې ستړکې ورباندې برګې کړې . خوشحال خټک هم د مغلو تنخوا خور وخو چې اورنګ زیب ورته سپک وکتل نو دا چینجی راوکتیده. احمد شاه بابا هم دایران سړی و ، په هغه هم همداکانه وشوه .چې دپښتنو هره کارنامه وګورې دهمدې زوی مړې دکتیدو نتیجه ده . پرنګی دووس بیا په دې رګ خبر و اوتل به یې خپلو خلکو ته ویل ، ویدې بلاوې مه راویښوئ . چې داوشي نو بیا پښتون خامخا وینې تویوي ، خپلې وي که ددښنه ." ګلاجان هم دخان دخبرو دتاثیر لاندې راغلی واو هم حیران و چې داولې کوي ؟ ورو ورو غوړیدلي لیمځي له خلکو ډکیدل . لرې دغره په ډډه کې دکیږدیو نه دلوګیو غوړاسکی خپریدل . دصفدرخان په اشاره ،ځوانانو ددوډی مندې ترړې شروع کړې .دورتو کبابونو او وریجو بنانکونه راشیوه شول ، ځینو میلمنولاسونه لږ لرې په یوه نهر کې پریوللې او ځینو هغوی ته انتظار ونه ایسټ . ګلاجان دخان ، پلار اوتارو اکا سره په بیل دسترخوان کښیناستل . " خان ویل ،"بسم الله کړئ ، ګلاجانه مورې کوچیان خو دکابلیانو خبره اوغان غول یو، نورپخلی مونه زده ، بس بوتی غونبې دي چې سړپوو یې ." محمداجان وویل ، " خان صیب دابیخی پاچایي ډوډی ده . "خان ځواب ورنه کړ او ډوډی په کراره وخوړله شوه . پس له ډوډی دماسپښین دلمانځه اوړدې لیکې جوړې شوې ،بیا په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان امامتی وکړه . دلمانځه د خلاصیدو سره دمیلمنو بله جوپه تیاره ناسته وه او نور لیمځي ، په بل میداني کې ورته وغوړول شول . ګلاجان دې ته حیران و چې خان ولې نن یوازې ده سره جمه کوي ، حتی چې دده دپلار په ترخو خبرو ځان ناګاره اچوي . د خوراک لړۍ ترلوړ مازیګره روانه وه . لوبنی لانه وو ټول شوي چې له لیرې ددول غږ رانږدې کیده . ددول دغږ سره ، همدا میلمانه ، لکه چې بیا لمانځه ته دریږي ، په کراری سره ځنګ په ځنګ ودریدل، بیا یې کړۍ جوړه کړه ، چې دځر نفردزیاتیدو سره کړۍ لوییده . دکوچانو اتن شروع شو .

پاکستانی ملیشه چې چاورته په کوچیانی کمپ کې دبلو او یلي وو دخپلو کوتکو او زړو سرپوښو سره را غلل ، چار چاپیره یې مورچې ونیولې ، په پټه خوله یې ننداره کوله . ډولچي ورو ورو دانې ایستلې او په ډیرې لتې یې ورسره قدمونه اخیستل ، کله به یې داتن چیانو پښوته کتل او ددول تال به یې ورسره برابراوه . کړۍ به کله په ډولچی را تنکیده ، بیا به بیرته لکه غوتې چې وغوړیږي پراخیده .

ګلاجان په حیرانۍ ولیدل چې په پاکستانی ملیشو کې چې تر اوسه لکه وچ لرګی ولاړ وو ،هم خوځیدا پیداکیده . ځینې یې دکوتکو او زړوتوپکو سره داتنچیانو دپښو دحرکت سره جوخت ځای په ځای منجیدل . ګلاجان فکر کاوه چې دصفدرخان په وینا ددوی په رګونو کې به هم چینجی راغونځیدلي وو . صفدرخان دګلاجان ځیر کیدل ولیدل ، وې ویل : " ماچې درته دچینجي دغونځیدو وویل ، اوس که نور نه وي دپتې سرخوبه ووینې. دپتې سور به دې هغه وخت لیدلی و چې داحمدزو برګ اتن ، دښځو او نارینهوګډاتن دې یو وار کتلی وای. دپاکستان په پښتنو کې اتن داسې منلی نه دی ، لکه په مور کې . دلته ځینې قومونه ، لکه ختک ، بنګښ ، وزیر ، مسید ، زمور په شان په اتن مین دي ، خو دانور بیا دپنجاپیانو دتاثیر لاندې دي ، زمور اتن ته بنګړه وایی او په دې شرمیږي چې نارینه بنګړه واچوي ، اکثر دوی داتن او دلښتی دنځا تر مینځ فرق نه وینی ، خوپه دغو ملیشو کې که وزیر یا ختک وي نندارې یې کوه .

بحروبرخان ختک ، دملیشه وومشر ، دخپلو خلکو په دې کړو وړو شرمیده خو پام یې نه و چې په ده هم یو قسم مرموزه سړه لرې راتله ، هماغه ویده بلا

يې په رڼونو کې راغونځيده ، دزړه په کوم ځای کې يې سوی و ، خو بدنه لګيده . له ليرې ، دوړ کتابه دوخت ، پلرونو دکيسو دوخت چې مور يې ورته دنغرې په خوړلن کولې ، ښکالو راتله .څوپه ځان پوهيده داتن دکړې په ژې ولاړ و ، اول شرم او ډار ، بيانو ، لکه دپياز پوټکی چې يو دبل پسې لرې شي ، ددول غږ او دکوچيانو کرار او حوصله ناکې ټالې هر څه ترې هير کړل او ورڼکه شو. په همدې کې اتن تود شو ، بل ډولچي هم راپيداشو اوداتن دايره نوره هم پراخه شوه . سورنۍ اودلاسونو پرقول نه و وکراره کراري وه ، ډول و او داتن چيانو څنې ارتول و ونورو مليشو چې خپل مشر ولید نو هغوی هم ميدان ته ور ودانګل ." صفدرخان له خندا شين و ، " ګلاجانه اوس پکې څه وايې ؟" ګلاجان حياناکه موسکا وکړه او په اول ځل يې په زړه کې دخان سره مينه پيداشوه.نورنندارچيان غلی اوماشومان ژبون وهلي ولاړ وو.دکوچي اوده شين، دمليشه او کوچي فرق نه کيده ، ټول په يوه سور او تال چورليدل. هغه تنظيمی خلک چې د ناصر باغ دکمپ نه دمحفل دخرابولو په نيت رااستول شوی وو ، اوس په دوو کې راګير وو . لويان خوځای په ځای ولاړوو ، خو ځينو ځوانانو يې اتن ته ور دانګل .دسپيشل برانچ دپيښور دفتر انچارج چې داسلام اباد د مخابرې په امر دبلوا دختمولو په خاطر په جيپ کې راغلی و ، شاوخوا يې وکتل ، بلوا خونه وه خوبده لادا چې هلته په يوه ګوټ کې دمليشې توپک او توپې دلی امباروې ،يکی يو وسله وال يې پيره کوله . دسپيشل برانچ سړی بنګښ و او دده هم په اوږو خاربنت راغی ،څو ځلی يې زړه ساز کړ چې ورڼکه شی ، خو دزړه دبل ګوټ نه به يې ناره شوه ، هلکه پام چې په خواری ګټلی منصب درنه په هيڅ لاړنه شي . په همدې کې دخان سړی راغی او دی يې دميلمنو ځای ته بوته .

دمابنام دلمانځه په وخت اتن ختم شو . پس له لمانځه دسپيشل برانچ انچارج صفدرخان ته وويل ، " ماخو دبلوا اوريدلي وو ، دا سينګه خبره شوه چې په بلې بلا واوړيدم ؟ به زورور اتن و ، نژدې زه هم پکې کيوتی وم ، خو اوس شپه ده ، تاسو خو به دامحفل نور ختموئ که څنګه ؟" خان ورته وخندل ، "ډپټی صيب ،ختمه يې بوله ، دامیله مې ، " بيا يې ګلاجان ته ګوته ونيوله ، " ددغه زلمی دپاره سازه کړې وه . " هغه په تعجب کوز وپاس ګلاجان ته وکتل ،

" نو دازلمی څه کمال لري؟" خان په موسکا وویل ، " هیڅ خو هسې مې ویل یوه نندارہ پرې وکړم !" ډپټی لا هم په شک کې و ، " ځوان خوتکړه معلومیږي . خوځنګه ذې داسې یو لوی محفل دیوه ، ته وایې بې کماله دی ، دبیکماله دپاره جوړکړ ؟" صفدرخان ، ډپټی هیر کړ ، مخ یې ټولو میلمنو ته چې اوس دپخواپه شان په لیمځي ناست وو ، وویل، " اې قومه ، زه ددې بې کماله ځوان سره خیبني کوم، تاسو پکې څه وایئ ؟" ټولو غږ کړ "بختور دې شي !" یوه ځوان له شانه وویل ،" خان صیب ، داسې نه شي کیدای . یوځلی به دپهلوان ارسلا سره غیږې نیسي ، که یې لاندې کړنو بیا که ورسره خیبنی کوې ، کوه یې او که نه نو ځي دې په خپله مخه ." صفدرخان کټ کټ وخندل ، " هغه دغیږې، دنبې دویشتو او کانی دغورځولو وختونه زیاتیګی تیر دي ." ټولو وخندل او مبارکی شروع شوې . ګلاجان ، په خپل عمر کې په اول ځل ترور شو او پلار ته ورغی ، بې هیڅه یې دهغه لاسونه بنکل کړل او هغه هم ډیره شیبه په غیږ کې ونیو ، بیا یې په لوړ غږ وویل ، " دنارینه وو خویوه خبره یو یې لوز دی ،دخان صیب ټول شرطونه چې ماورسره منلی وو ، اوس به ټول پوره کړم . " جیب ته یې لاس ور وړ خو خان وویل ، " محمداجان خانه ، غټه تیږه پرې کښیږده ، ما هسې تاسو ازمیلئ" بیا یې ګلاجان ته په مینه وکتل ، " ګلالی ځوان یې خوارمان چې احمدزی وای ! دجازپه ځای به دې په اوښ باندې سپره وړې وه ."

دریم څپرکی

دجاپان دهوایی کرښې دمیدان عمله ، پاکستانی وو . چې دګلاجان او روهیلی ټکټونه یې وکتل نو په حیرانی یې وویل ، " ماخو پخوا هیجیرې اځوان هغه هم بیا مهاجر نه ولیدلی چې دفسټ کلاس ټکټ واخلي ، داسینګه خبره ده ؟" ګلاجان وویل ، " بس نو همداسې خبره ده چې ده ، شابه ټاپه پرې ولګوه. "ستیوارډ ناغیږی شروع کوله خو ګلاجان دوخته په پاسپورټ کې دسلو ډالرو شومه اینبې وه ، دهغې په لیدو ستیوارډ ددمه ولوید، دټکټ پاڼچه یې بیدو په هماغه ځای په پاسپورټ کې کیښوده چې لوټ یې تړې اخیستی و.

په الوتکه کې دروهیلی پام شو چې ټول پیت پوزي دي . ګلاجان ته یې وویل ، " داخوزمور هزاره ګان نه دي ، د کوم ملک دي ؟" ګلاجان په خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل ، " دجاپان " روهيلی ووېل ، " په جاپان کې څه خاورې غواړو ؟" ګلاجان ځواب ورنه کړ ، دهغې او خپل کالي او لاسي بکسې يې پاس په رف کې ځای په ځای کړې ، تکيه يې ووهله او ايله يې ددمې اوږده سارانبکله . روهيلی هره خواکتل ، تروره وه ،خوبيا يې چې څنګ ته ګلاجان ولېد چې پټې سترګې ارام پروت دی ، زړه يې تسل شو ، دګلاجان په اوږه يې سرکيښود ، پرمنبی (پريشانی) يووړه . لودسپيکر راپاځوله ، " دهند په سمندر جنوب-ته الوزو ،ستاسو دارامی اونښه سفر په تمه ، کپتان نيګوسا وا، په خير راغلی وايي." ورسره جاپانی کوربنو(ستيوارډيسانو) په پتنوسونو کې شربتونه راوړل ، چې يې ګلاجان او روهيلی په خوب کې وليدل ، ويې موسل،دوه سپين ګلان يې په ارامه دروهيلی دلمنې په ځولی کيښودل او تري تيره شوه ."

ډير وروسته ، چې کوربنو ، دالوتکې پردې رانښکلې وې،ټول ويده وو ، روهيلی ولټيده ، په لمنې کې يې ګلانوته پام شو ، هغه يې په مينه را اوچت کړل ، خوږه وړمه يې راتله . ګلاجان يې چې لاويده و ، په نيغړک وواهه، "داځه بنګ دې خوړلی چې پرکاله پروت يې ؟" ګلاجان يوه سترګه خلاصه کړه ، او ويې موسل ، "دادې شپې دواړو بې خوبی تيره نه کړه څه ؟" روهيلی په غوسه وويل ، " بې شرمې سترګې وخورې . داګلان تاايښي وو ؟" ګلاجان يوګل تري واخيست ،بوی يې کړ ، " زه وخدای ، دسنځلې عطر يې پرې وهلي . " روهيلی وويل ، " دلته څه سنتيا زهر شته ؟ زه وړې يم ." ګلاجان دسر دپاسه رڼاتنی کښيکاړله . کوربنه راغله ، "تاسو ويده وئ ، نورو ډوډی خوړلې ، تاسو ته به ډوډی راوړم ، څه فرمايش لرئ ؟" ګلاجان ووېل ، " نه بس دومره پام کوه چې دسور غوښه پکې نه وي ." روهيلی په کرکه تندی تريو کړ ، " دخنزير غوښه ييباق!" کوربنې وخندل ، " ورته کړي سمندري خواړه څنګه ؟" ګلاجان ووېل ، "سمه ده " هغه روانه شوه خو روهيلی ورپسې غږ کړ ، " چې اوس کوني کبررانه وړې ؟" ګلاجان وخندل ،" غم مه کوه ، په پښتونه پوهيږي ، نوګوره چې شيڼګی به خورو او که چونګښه ." روهيلی په اوږه وار ورکړ ، " خوامې مه راهسکوه ، بې هغې مې هم په الوتکه کې سرګرځي ." ګلاجان په مينه ورته کتل ، دروهيلی رنګ سور شو ، "داسې راته مه ګوره ، خلک به څه وايي ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، " رښتيا چې خلک به راپسې ډيرې بدې خبرې وکړي . وايی به چې ،

په همدې کې لوډسپیکر غږ کړ ، " میرمنو او ښاغلو، کپتان نیکوسواویو ځل بیا تاسوته هر کلی وایی . داپیرته ، زمونږ سپیشل هر کلی زمونږ هغو دوو مسافرو ته دی چې درې ورځې دمخه یې په پاکستان کې واده کړی ، ښاغلی ګلاجان او میرمن یې. دکپتان او دجال هوایی کرښې دارخه ، مونږ هغوی ته یوه تحفه لرو ، هیله ده چې میړه اورته کاک پیټ ته تشریف راوړی ." ګلاجان او روهیلی یو بل ته وکتل ، روهیلی وویل ، " داخه پرتې وایی ؟" په همدې کې کوربنې په یوه لوی پتنوس کې ددوی خواړه راوړل ، سره کړي کبان ، لیمو ، دشنې دنیا او مستو سره . دپتنوس په مینځ کې په یوه ګیلاس کې بیا دوه سپین ګلان ایښي وو. دګلاجان پام شو چې نورې سپرلی په غلچکي نظر دوی څاري ، روهیلی هم پوهیده چو رت یې نه وخراب ، ګلاجان چې دهغې هرې خبرې او هر حرکت ته پام و ، لیدل چې هغه دخلکو ددې دومره توجه نه خوند اخلي . پس ددوډی چې کوربنې پتنوس وچت کړ ، ګلاجان پاڅید ، روهیلی یې تر لاس ونیوله او دکاکپیټ په لور یې روانه کړه ، په لار کې ، ناستو مسافرانو ورته لاسونه و پرقول او ګلاجان دې ته حیران چې روهیلی ترې خوند اخلي او هر مسافر ته، لکه ملکه ، رعیت ته په موسکا د سراشاره کوي .

چې بیرته راغلل نو دروهیلی په غږ کې دګلانو ګیدی او دګلاجان په لاس کې دتحفو کڅوړه وه . سیټ ته د رسیدو سره ، ګلاجان روهیلی نه غږ چاپیره کړه او دمچې کوشش یې وکړ ، خو روهیلی په داسې قوت پورې واهه چې ګلاجان په سیټ پریووت ، دنورو سیټونو مسافرانو دخندا غریو جوړ کړ او یوه بودا غږ کړ ، " غم مه کوه ، زه هره ورځ همداسې وهل خورم." بیاټولو وخندل.

روهیلی لکه ماشوم ، ګلان په غږ کې نیولي وو ،ناز یې ورکاوه . بیا یې ګلاجان ته وویل ، " ته خودرف نه زما توره بکسه راواخله !" ګلاجان پاڅید ، دنورو سپرلیو نه یې معافي وغوښته ، اوپه احتیاط یې بکس راکوز کړ . روهیلی یې سر خلاص کړ اویو خیرن کالی یې چې څه پکې نغښتي وو تري راوچت کړ، ګلاجان ته یې ونیو ، "خلاص یې کړه " ګلاجان خیرن کالی ول په ول تري لرې کړ ، په تعجب یې ولیدل چې هماغه مجسمه ده چې ده په سمځ کې لیدلې وه، نارینه او ښځه غاړه غړی پرله اوښتل . روهیلی دشرمه مخ بل پلو نیولی و ، اوبې له دې چې ورته وګوري وویل ، " تارو اکا ویل چې داګلاجان ته ورکړه . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان مجسمه لره وبره کوله او ځینو سپرلیو هم غاړې دزانو په شان اوږدولې چې داتماشه وینی . ګلاجان روهیلی ته وویل ، "یو خوبه شانه رااړوې ، مجسمه ده ، ژوندی شی خونه دی ، ولې شرمیږې ؟ زه خبرنه وم چې تارو اکا لوی غل دی ، داخود اوغانستان دارایی ده ، ماته یې څنګه راکړه ، زه ورته قاچاقبر ښکاره شوم که څنګه ؟" روهیلی په ملنډو وویل ، "رنګ خو دې دغله دی ، خوچې هیر مې نشی، تارو اکا دادین هم په تا اینبی و چې دا امانت به داسې ساتې ، لکه ، هغه زمانوم یاد کړ ، لکه روهیلی !" ګلاجان وویل، " دتا دامانت ساتلو خو څه نه شم ویلی . خو دابوت چې امانت وساتم نو بیا یې څنګه کړم ؟"روهیلی وویل ، "تارو اکا ویل چې افغانستان خدای ددې غمه خلاص کړي بیایې بیرته په خپل ځای کښیږده . هغه ویل چې روسان او ځینې قوماندانان اوس داسې دي ، لکه ګور ګوتې ، بس سمځې را سپړي اوخزانې تړې لوټوي . ویل یې ددغه بوت آوازه هم ، لکه چې حکومت ته رسیدلې وه او دغلا ویره وه ." ګلاجان مجسمه بیرته په زړوکې کې تاو کړه ، روهیلی ته یې ورکړه چې په بکس کې یې کښیږدي . روهیلی وویل ، یوه پوښتنه درنه کوم ، پوښتنه هم نه ده ، هسې سودا ده چې ووزي ، هغه داچې ، بیا یې ګلاجان ته په ځیر وکتل ، هغه دپوښتنې په انتظار ، شاته ډډه ووهله ، سترګې یې پټې کړې او روهیلی وویل ، "ته لیونی نه یې ؟ ګلاجان یوه سترګه خلاصه کړه، ویې رپوله او بیرته یې پټه کړه ، "په تاسو احمدزو کې ، لکه چې دامتل نشته چې کورته کیږدی مه وایه ، میړه ته لیونی ." روهیلی په غوسه وویل ، "متل دې هم غلط تیر کړ ، زه درنه پوښتنه کوم او ته لکه چار تراش بیغمه پروت یې."ګلاجان وویل ، " بیغمه نه یم ، هسې خوبیولی یم ." روهیلی وویل ، " زما پوښتنه داوه چې ته خوبه لیونی نه یې ؟" ګلاجان همداسې په پټو سترګو ځواب ورکړ ، "اوس کار دکاره تیر دی ، لیونی که په سد ، راسره کیوټې . که ډیره دې تلوسه وي ، پیلوټ ته به ووایم ، چې ور درته پرانیزي ، پاراشوټ خونشته ، ایسته به په خوا کې هوا ګیر چکرونه وهې . چې به په سړی خوروپښنه شې او که به دنهنګانو شومه ." روهیلی نوره هم په غوسه شوه ، " ګلاجانه ستاسره توکې نه جوړیږي ، هسې ا دلیونتوب خبره مې کوله ." ګلاجان وویل ، " زه یې لیونی سهي ، نورخه ډ یې ؟" خوروهیلی اوښتونې نه وه ، " که مې خبروته غوږ نه نیسې

تر اریزوناپورې به خولې ته جټره واچوم ، درته ګورم به لانه ." ددې سره یې مخ بلې خواته واړاوه او دوینټو په چوتې کولو لګیا شوه . ګلاجان یې په اوړه لاس کیښوداوبیرته یې ځانته رانښکله ، هغې سترګې ټیټې اچولې وې . ګلاجان یې دخوشالولو دپاره بدله سرکړه ، "سامې په ختو وای خوچې تاراته کتلی زه دې لیونی وای خوچې تاراته خندلی." روهیلی له خندا شنه شوه او دواړه لاسه یې دګلاجان له غاړې چاپیر کړل ، دکوریدو ور په منځ لار کې بیادخوراک ریړه روانه وه . کوربنې هرې خواته سپرلیو ته وړوکي پټنوسونه ورکول . ګلاجان هم لاس ور اوږد کړ،خوروهیلی ، یې لاس بیرته په خپلو زنګنو کیښود ، کوربنې ته یې دتګ اشاره وکړه . بیا یې ګلاجان ته په سړه سینه وویل ، " ماتوکې نه کولې، زه خپله خبره سمه کولی نه شم ، خو یوه پوښتنه لرم ، اجازه شته ؟" ګلاجان بیرته تکیه وکړه، دهغې سریې په خپل ټټر پورې ونښلاوه او ویې ویل ، "شل پوښتنې خووکړه !"روهیلی ووېل ، ته یو عجیبه غوندې بنیادم یې !" ګلاجان وویل ، " داخوپوښتنه نه شوه ." روهیلی لکه چې دده خبره یې چې نه وي اوریدلې خپلې خبرې کولې ،" هسې خوپه ظاهره جټ ، شډل ښکارې ، خوهسې نه یې لکه چې ښکارې ." ګلاجان بیا خبر وته ورودانګل خو روهیلی یې پخوا تر پخوا په خوله لاس کیښودل. تیار دشیعه قبر یې چې خلک وایي دبهر نه ښکلی او صفا ښکارې او دننه اور پکې بل وي . خبره مې مه غوځوه ماچې ته پیژندلی یې هسې دبهرنه دې پیژنم ،خو دبهر نه دې چې ګورم هم ، بس کانې پاس ارتوې او سرترلاندې نیسې ، لکه دسر دماتیدو نه چې خوند اخلې.دالیونتوب نه دی ؟" ګلاجان لا ځان خوبیولی نیولی و ، د ماشوم په ژړه غونی غږ یې وویل ،" روهیلو ببو ، منت درته کومه ، هغې کوربنې ته وایه چې څه زهر ومرګ را وړی ، کولمې مې کورت شوې ." روهیلی وویل ، " ولې ځان نانګاره اچوې، ولې خبرې مروړې ، ځواب ووایه !" ګلاجان وویل ، " نوځه ووایم روهیلو ببو ، ببو ناندانې ، ستاسو خبر، بو څه سه خوله راکه . روهیلو ببو ، بنیادمان یو شان نه دي . زه خدای همداسې کړی یم ." روهیلی وویل،"هغه دآس سپرلو دې په یاد ده ؟ ګلاجان وویل ، د کوم آس ؟" روهیلی وویل ،" په اریزونا کې ." ګلاجان ، لکه ایله یې چې پام شوی وي ، " هغه درودیو سپرلی نښې؟هو هغه مې په یاد ده ، چې نژدې دې ښکل کړی وم ." روهیلی په

روويل ، " ډير ځانته خامتمايې ، خداکه مې چورت درباندې خراب و ، هسې مې سټا په ليونتوب زړه سوځيده ."ګلاجان وويل ، " خبره دې دآس دسپرلو کوله ، په ياد مې ده ، نوځه ؟" روهيلی وويل ، "بيا دې په بهسودو کې خپله کلانکاری په ياد ده چې ځان دې مرګ ته ورکړ ؟" ګلاجان په خندا ځان پاځيدو ته ځورکړ ، "نجلی ، کوربنې ته زنګ وهې او که زه په خپله ورپسې لاړشم ؟" روهيلی وويل ، "اول ځواب راکړه ، بيا به کوربنې ته ووايو چې دواړو ته ډوډی راوړي ." ګلاجان نا چاره په خپل ځای کښيناست ، " زوره وره يې نو زه څه ووايم. زه په خپله دپيښو پسې نه يم ورغلی ، دوی په ما راپيښيږي .بيا نو دمجبورې ورځې ، چې دبلانه تيښته نه وي ، نو مخامخ پرې ورځم . " روهيلی وويل، "پلارمې تل دکوم قسم شي چې دی يې چينجی بولي ذهغې خبره کوي چې وايی دپښتنو په ماغزو اويا کوم بل ځای."

ګلاجان خبره ورپرې کړه ، "همدابل ځای يې صحيح دی ، چې سړی سابه ناوللی وخوري ، دننه چينجی پرې لګيږي ." روهيلی يې حوصلې شوه ، " ته خوپخوا دومره نخره ګر نه وې ، داځنګه اوس دطوطی په شان په خبرو راغلې؟ خبره مې کوله ، پلارمې وايي چې دلويو پيښو ، دمقابلې او لويو افتونو په وخت کې دا چينجی غونځيږي." ګلاجان وويل ، " دواده په شپه هم خان صيب همدا خبره کوله خو بې غمه اوسه په ماکې چينجی مينجی نشته ، دامريکا ډاکټرانو معاينه کړی يم." روهيلی خپله خبره کوله ، " خوزه وايم که په پښتنو کې په ربښتيا چينجی وي نو په تاکې تور غاړي" بيانو دواړو کټ کټ وخندل ، ګلاجان وويل ، " دهمدغو چينجو ټرکت و چې تاغوندې ښاپيری مې سرپه سينه ايښی دی ." روهيلی دشرمه سره شوه خود خبرونه اوښتونې نه وه ، " ځواب غواړم." ګلاجان وويل ، " خير اول خولګی راکړه !" روهيلی په مينه ناک غږ ووېل ، " بيشرمه سترګې دې وخورې ." دواړه په فکر کې ډوب شول ، ډير وروسته ، ګلاجان په سيټ باندې نيغ کښيناست او ويې ويل ، " روهيلو ، خداکه خوزه پخپله هم پرې پوه يم چې ولې ، خويو وخت زماتور پوستی ملګری ، کره کولې ديوه پرنګی کيسه راته کوله چې خدازده څه نوميده خودهمالیا دغره په دنګه څوکه چې ايوريسټ نوميږي ختلی و . کره کولې ويل چې تر هغه وخته نو دبنی بشر پښه دې څوکې ته نه وه رسيدلې ، نوبيا لکه چې چاددغه غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختونکی نه پوښتنه کړې وه چې ولې ، څه ضرور و، څه بلا پسې اخیستې وې چې دادې دځان سره وپټیله چې په دې څوکې به خامخا خیژې؟ پوهیږې دهغه ځواب څه و ؟" روهیلی هم تعجب اخیستې وه ، ویې ویل ، "نه ، ته یې راته ووایه !" ګلاجان په نری موسکا سروښوراوه ، " هغه ویل دائکه چې غرمې مخې ته ولاړو ، خوزه وایم په دې پرنګي ، کې به هم دپښتنو کوم رګ هماغه چینجن رګ پروت و . چې داغر یې لیدلی چې دنګه غړی ،په ځان غره ولاړ دی، کوزټول دخاورو بنیادمان وینی نوهر یوه ته پتون وهی ، چې داګز دامیدان .

زه هم کله دځان سره وایم ، هلکه مهاجرخدای کړې ، کاپر چاکړې.دادناممکن خبره چاراایستې ده .دتیږې دیوال که هم وي ،نوخدای تندی درکړی دی ، که هغه مات نشي ، ستاسو خوبه مات شي ، تاخوبه خپله وسه کړې وي. بنده دخپلې وسې پورې پر دی . چې وایې نه زمبیې څنګه به پرې پوه شې ، خپل چینجی به څنګه بیرته ویده کړې . زه یې هم نه شم ویلی خو چې مې ځان ازمبیلی نه وي خوب نه راځي اوس خوبه خوله راکړې ؟"

روهیلی وویل ، لکه ده چې هیڅ نه وي ویلي خپله خبره ونیوله ، "کله داسې وخت هم دربانديې راغلی چې ته مقابله کوې اوپه همدې وخت کې دناکامه کیدو ویره دربانديې راشی ؟" ګلاجان ، لکه دځانه سره چې غږیږي وویل ، " هو ، یو ځلې ، دغزني اوخوست په لارکې ، چې پاس بره ګی راغلې او کوز قوه راختله ، زه اونرسولا د میږو درمې سره دغره په ډډه روان وو ، که ځانله مورِ وای ورځه ځانونه به مودکوم ګټ شاته پنا کړی وو،خو میږې وې او په هغوی بیړه هم نه کیده ، بیغمه یې هرې ونې غنې ته کپونه اچول او چې سپي به یې یوه خواراټوله کړه ، بله خوابه وشړیده. هماغلته فکر راغی چې داهوډ، لکه چې ابته شو ." روهیلی وویل ، " کوم هوډ ، دمیږو د سلامت رسولو؟" ګلاجان موسک شو ، " ستا دخپلولو هوډ." روهیلی وویل ، " تاخو داکیسه زما پلارته تیره نه کړه !" ګلاجان وویل ، "نرسولا ته مې هم قسم ورکړ چې خان صیب خبرنه کړي ." روهیلی وویل ، "که خدای مه کړه ته مړوای ؟" ګلاجان سر وښوراوه " مرګ داجله پورې دی خوبده به داوه چې ماهوډ نه وای پوره کړی. بیا یې وویل ، " یره کوچی، زما په ژبه خوپه دیږې زاری وژغونې

شنه شول ، چې يوه خوله دې راکړې واى ؟" روهيلى په خندا او تعجب ورته وکتل ، "همدلته ، په هواکې ؟" ګلاجان ورته ويل ، " مادې خداى بيصبره نه کړي ، همدلته په هوا کې يې غواړم ." روهيلى سروښوراوه ، " بيړه ولې کوې ، چې کورته ورسيږو ، هغه لنډى ځنګه ده ؟" ګلاجان وويل ، " بيا يې ليمځى کړه پرې کوه دناز خوبونه ، همدالنډى نښې ؟" روهيلى دتسليمى په خندا وويل ، "ډير شيطان يې، خلک ټول راته ځير دي ." ، ګلاجان دروهيلى پرونى دسيټ مخې ته پرده کړ ، ويې ويل ، " اوس مې ځوځ ماځوځ دکوه قاف نه واړول ، بله بانه خوبه نه لرى ؟"

PROPERTY OF ACKU 10809

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ: دانش کتابخانه، قصه‌خوانی بازار- پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library